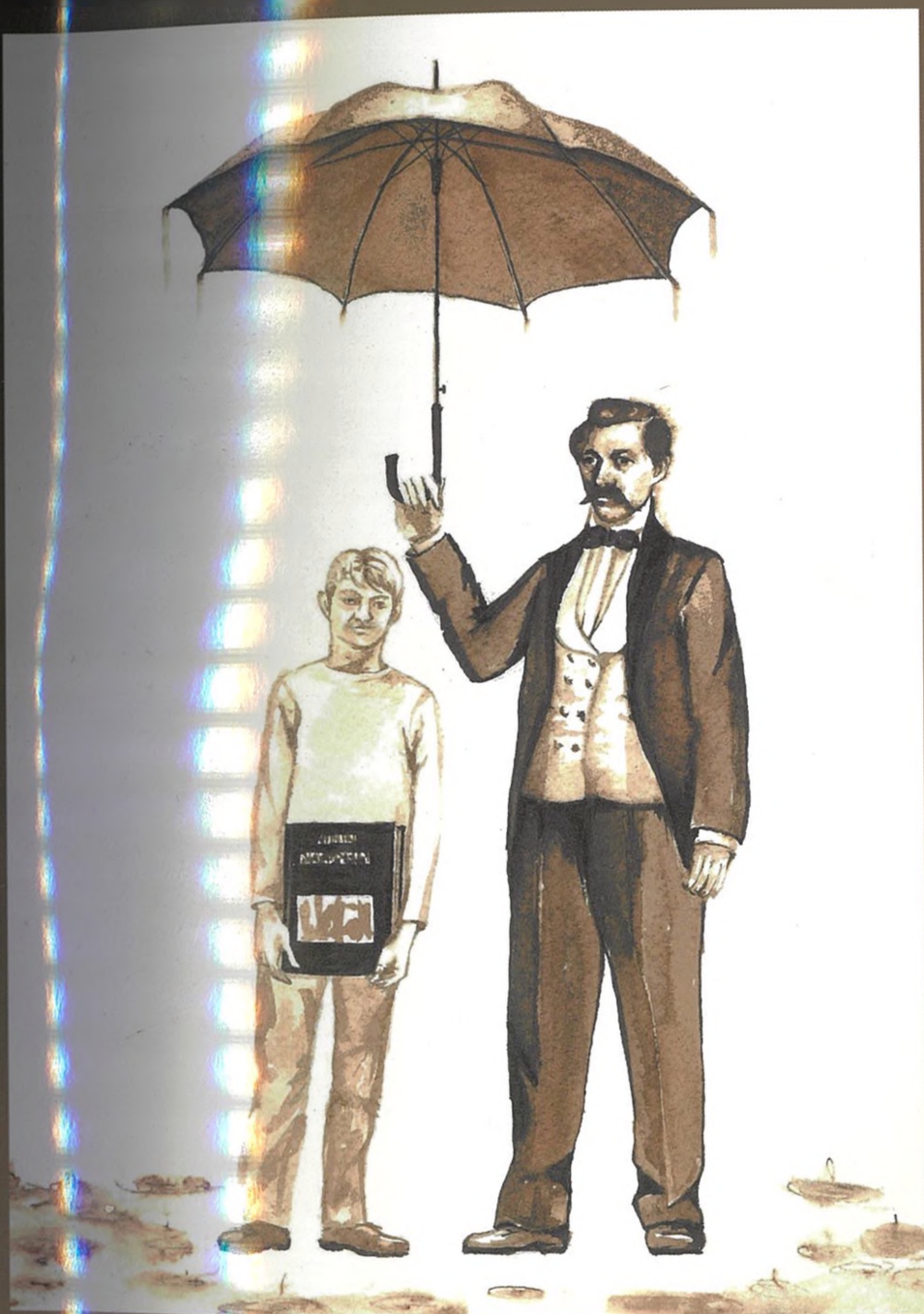

Az első tíz év

Hátrányos Helyzetű Tanulók
Arany János Tehetséggondozó Programja
a nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégiumban

Hátrányos Helyzetű Tanulók Arany János Tehetséggondozó Programjának
jubileumi évkönyve
Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium
2009/2010

**Hátrányos Helyzetű Tanulók
Arany János Tehetséggondozó Programjának
jubileumi évkönyve**

**Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium
2009/2010**

Felelős kiadó:

Huszárné Kádár Ibolya

A kötetet szerkesztette, lektorálta:

Soós Noémi

Köszönetet mondunk

a Fotogén Bt.-nek és Juhász Attilának
a fényképmelléletekért,

az Expanzió Humán Tanácsadó Kft.-nek
az adatok rendelkezésünkre bocsátásáért,

Ottóhálné Kollár Ildikónak
a szerkesztői munkában nyújtott segítségéért.

A borítót tervezte:

Horváth Linda és Kanyuk János

Tördelés, nyomdai előkészítés:

Szóke Ottó - IMI Print Kft.

Nyomdai munkák:

IMI Print Kft. - Digitális és ofszet nyomda

Felelős vezető: Nagy Imréné

www.imiprint.hu

Beköszöntő gondolatok

„Kapni mindig öröm – esélyt kapni az örömök öröme” – kezdtem életem első igazgatói beszédét több mint ezer vendég előtt a Tiszavasvári úti tehetséggon-
dozó kollégiumunk átadó ünnepségén.

Az évkönyv bevezetése kapcsán, végigfutva az eddig elkészült anyagokat, most is ez az első szó, ami eszembe ötlík: esély.

Majd tolulnak a szinonimák: sansz, lehetőség, kilátás, remény... Jó, hogy ennyi szép szavunk van, hisz így nemcsak a lényeg, hanem az árnyalatok kifejezésé-
vel is próbálkozhatom.

Sanszot – a népmesék igazságszolgáltatására emlékeztető módon – az itt ta-
nuló *diákok* kapnak tarisznájukba. A kötetünkben megidézett rövidke életu-
tak felnőtt bölcsséggel és gyermeki őszinteséggel vallanak minderről. A
menet közben sokszor szidott önismeret, a szinte teljesíthetetlenül telezsúfolt
hétvégék, a szabadidőt alig engedélyező tanrendek utólag mind-mind ki-
kerekednek, villanófényszerűen kapják meg értelmüket. Pedig jó lett volna egy
kicsit többet egyedül lenni, olykor lógni, vagy csak hazaszaladni anyához és a
régén dédelgetett kiskutyához!

A közösségben való létezés, az együtt átélt élményekből való irányított
töltekezés a program egyik legnagyobb pedagógiai hozadéka! Valamennyi
visszaemlékező diákunk megfellebbezhetetlen bizonyossággal él meg, hogy
az AJTP nélkül ma nem lehetne rangos egyetemek hallgatója, az itt megszer-
zett készségek és jártasságok híján nem tarthatná kezében önnön sorsát. Nö-
vendékeink a legjobb korteseink, hisz személyes példájukkal szinte „hátukon”
hozzák be a Zrínyi-be az arra érdemes kistestvért, a rászoruló falubelit.

A program azonban nemcsak a gyermekeknek tartogat pluszokat, a *tanárok*
számára is régen várt *lehetőség*. Alkalom a megújulásra, a nevelői attitűd meg-
élésére. Az ismeretátadás eddig jól működő, gyakran rutinná vált formái itt
elégtelennek bizonyulnak. Nemcsak évek hátrányait szükséges ledolgozni,
pótolni kell a szülőt, s szüntelenül biztatni, ösztönözni a könnyebb ellenállás
irányába mozdulni akarót. Szóval aranyos osztályfőnöknek és csoportvezetőnek
lenni nem negyvenórás státusz, hanem 168 órás jószolgálat!

Az AJTP-be bekapcsolódva az *iskolának* mint organizációnak is új *kilátásai* nyíl-
tak.

Vertikális és horizontális szisztémák közepén találtuk magunkat: új értelmet nyert a kollégium és az iskola viszonyrendszere, országos háttérintézményekkel kerültünk partneri nexusba, s közvetlen kapcsolatot építettünk ki az eldugott falvak kisiskoláival is.

A magyar oktatásügyben évtizednyi előnyt szereztünk, hiszen megismertük a hálózatban való működés előnyeit és kockázatait egyaránt.

Falakat bontottunk azzal, hogy kiléptünk a „mi mindent úgyis tudunk” gögös elzárkózásából. Legtöbbet ma is egymástól tanulunk: évnnyitókon, versenyeken, barátivá mélyülő kollegiális beszélgetésekben.

A folyton szűkülő iskolák esetében az sem utolsó szempont, hogy a többlet-finanszírozás okán merünk – ha nem is nagyot – de reálisat álmodni.

Az AJTP a *remény* modellje lehetne a *társadalom* egésze számára is! Napjaink fájdalmas tapasztalata, hogy markánsabbá váltak a társadalmi, szociális és regionális különbségek egyaránt.

A szolidaritás legélhetőbb, legelfogadhatóbb keretét nyújtja ez a program: kiemelni és kiemelkedni a tanítás, a tanulás révén. Az esélyt nem ingyen, nem ráadásként adja, hanem racionálisan felépített elvárások sorozatával társítja. Erőfeszítéseket vár az oktatási-nevelési folyamat valamennyi szereplőjétől.

Ezen szüntelen, de célirányos fáradozás adja gyermeknek az életsanszot, tanárnak a szakmai megújulás folytonos lehetőségét, iskolának a perspektíva szélesedését.

Az okosan használt esély így válik reménnyé.

Reménnyé AJTP és a magyar nevelésügy következő évtizedeire...

Kedves Olvasóink!

A bevezető gondolatok után fogadják szeretettel évkönyvünk írásait!

Kérem, nézzék el a hangnem szubjektivitását! A tónus szinte sorsszerűen alakult így, hiszen az előző évtized mindennapi gyakorlata során a tehetséggondozás és az esélyteremtés mindannyiunk személyes ügyévé vált.

Huszárné Kádár Ibolya
igazgató

I. Az Arany János Tehetséggondozó Program története

„A haladás próbája nem az, ha azokat gyarapítjuk, akiknek sok van, hanem az, ha azok számára nyújtunk eleget, akiknek nincs.”

(Franklin D. Rooseveltt)

Az Arany János Tehetséggondozó Program története a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégiumban 2001-ben kezdődött. Az azóta eltelt idő alatt közel háromszáz tanuló kapott lehetőséget arra, hogy képességeit és tehetségét kibontakoztathassa. Következzen néhány statisztikai adat, elemzés, visszatekintő írás és személyes hangú beszámoló a program indulásáról, az új tehetséggondozó kollégium létrejöttéről, az elmúlt tíz év és a közelmúlt legjelentősebb eseményeiről, eredményeiről.

Csatlakozásunk és első lépéseink...

Az országos napilapokban 2000. január 9-én – szombaton – jelent meg az akkori Oktatási Minisztérium pályázati felhívása az Arany János Tehetséggondozó Programban való részvételre.

A kiírás szerint olyan gimnáziumok jelentkezését várták, ahol magas szintű tehetséggondozás-fejlesztés folyt, ennek eredményeként ugyancsak magas volt a felsőoktatási felvételi arány, eredményeket mutattak fel az intézményi, pedagógiai innováció terén, s rendelkeztek informatikai háttérrel.

Fontos feltétel volt, hogy csak kollégiummal együtt lehetett pályázatot benyújtani. Ezt mind mintha a Zrínyire „szabták” volna.

Kiknek a fogadására kellett számítani a pályázat sikere esetén?

Olyan a 8. osztályt sikerrel befejező tehetséges, de szociális hátrányokkal küzdő diákokra, akik 5000 fő lélekszám alatti - zömmel hátrányos helyzetű - kistéleplésekről érkeznek, a későbbiekben eredményes felvételi vizsgát tesznek, és jelentkezésüket a helyi általános iskola javaslata alapján a képviselőtestület támogatja, egyben ösztöndíjat is biztosítva.

A program 5 éves képzés során kívánta, most már mondhatjuk, kívánja eljuttatni a diákokat a felsőfokú tanulmányokhoz, akik az érettségi idejére nyelvvizsgával (döntően angol nyelv), ECDL vizsgával, és jogosítvánnyal is rendelkeznek a program révén, a program finanszírozásában. Ennek eléréséhez nemcsak az előkészítő-gazdagító évre, a speciális képzési programokra volt szükség, de emelt szintű normatív finanszírozásra is.

Ennyit lehetett tudni - vagy talán ennél kevesebbet - a pályázat megjelenésekor; egy tény, január 11-én, hétfőn reggel a szokásos heti vezetői megbeszélésen már tárgyalunk a pályázat benyújtásának lehetőségéről. Alkotó polémia során, amelyben különböző megközelítések vetődtek fel alapvetően abból a szempontból, mit jelenthet egy - tételezzük - sikeres pályázat az iskola jövője szempontjából, hiszen egy más szociális háttérű, nagy létszámot képviselő tanulói csoport jelenik meg a gimnáziumban. Mi lesz az eredményességgel, hogyan fogadják a szülők, a tanulók, milyen részletszabályozásnak, továbbképzési feladatoknak kell megfelelni, hogy fogjuk elhelyezni a kollégiumban a diákokat - mármint azokat, akik nem a programban vesznek részt. Az AJTP-s tanulók számára ugyanis kötelező a kollégiumi tagság; mire a program felfut, 175-en lesznek, s nekünk a meglevő kollégiumban épp ennyi helyünk volt.

A döntő kérdés azonban az volt: hogyan fogadja ezt a tantestület, nem csak azért, mert testületi jóváhagyás nélkül a pályázat nem volt benyújtható, hanem alapvetően azért, mert a testület támogatása, a program, a programban részt vevő diákok melletti elkötelezettsége, feladatvállalása híján egyszerűen nincs értelme pályázni. Közben pedig azzal kellett számolni, hogy meggyénként csak egy pályázat lehet nyertes.

A vezetői megbeszélés végére abban maradtunk, hogy nem vetjük el a pályázat lehetőségét, de előbb próbáljunk meg további részletekről tájékozódni magában az OM-ben, erre Pankotayné Szarvadi Katalin kollégiumvezető igazgatóhelyettes és e sorok írója kapott megbízást.

Telefon, és két nap múlva, szerdán 10 órakor már a minisztériumban voltunk Kecskés Évával és Kiss Péterrel – a program minisztériumi felelőseivel – találkozással egy jó két órás megbeszélés során kívántunk tájékozódni, s magunkat – a gimnáziumot, a kollégiumot bemutatni. Ma is a fülemben cseng, amit akkor, a minisztérium kapuján kilépve igazgatóhelyettes-nő mondott: „Most döbbszem csak rá, hogy eddig is mennyi mindent csináltunk.” Egy gond azért maradt, a már ismerteknél lényegesen többet nem tudtunk meg. Akkor még nem láthattuk előre milyen fontos szerep jut a későbbiekben a kollektív bölcsességnek. Magukat az alapvetéseket, a programcélokat, feladatokat, elemeket dr. Polonkai Mária igazgatónő, dr. Simon István igazgató úr és az OM fent említett képviselői dolgozták ki, de épp azok a részletek, melyek felől mi is érdeklődtünk, majd az elkövetkező, több mint egy év során formálódtak immár kidolgozott rendszerre a programban részt vevő intézmények tanárai, vezetői együttes gondolkodása révén.

No, ezzel jöttünk haza, vezetői körben elmondtuk, mégis úgy döntöttünk, további lépéseket teszünk.

Így aztán csütörtökön már a Megyeházán volt mód találkozni néhai Pataki József osztályvezető úrral, aki meghallgatván bennünket, biztosított a Művelődési Osztály támogatásáról. Mint később elmondta, tette is.

Pénteken a Városházán a Humán Irodát tájékoztattuk, s kértük hozzájárulásukat, hiszen a fenntartó döntése is kellett a pályázat benyújtásához.

Hátra volt még azonban a tantestület tájékoztatása, állásfoglalása, döntése. Erre – már nem emlékszem pontosan – hétfőn vagy kedden, rendkívüli tantestületi értekezleten került sor. Sürgetett az idő, hiszen a pályázat benyújtására 2 hét állt rendelkezésre, ami pénteket jelentett, s értelemszerűen a tantestületi döntésig egy sor sem készült el.

E sorok írójának zrínyis életéből ez volt a legemlékezetesebb testületi értekezlet. A kb. másfél órás valódi tanácskozás során elmondtuk, amit addig tudtunk, ami nem volt igazán elégséges. A tucatnyi hozzászólásban a már korábban is említett kételyek fogalmazódtak meg, egyetlen hozzászólás volt a tantestületből egyértelműen támogató (Kővári Zoltán tanár úr). A felelősségteljes vita lezárult, sok kérdésre nem szület(het)ett megnyugtató válasz – gondoltam, itt a pályázat benyújtásának lehetősége „elűszott”. A szavazás nem várt fordulatot hozott: mindössze 2 ellenszavazattal és 10 tartózkodással a tantestület a benyújtás mellett döntött. Ma sem tudok mást tenni, mint megköszönni a tantestületnek a megelőlegezett bizalmat a program iránt, a nyitottságot, a befogadás iránti elkötelezettséget.

Az események aztán már gyorsan pörögtek, péntekre elkészült a közös gimnáziumi-kollégiumi pályázat. Benyújtottuk időben, a megyéből egyedülként. Utólag mondhatni, nem kellett volna izgulni, de azért nagy megkönnyebbülést hozott a pozitív, befogadó döntés – két hét alatt.

A folytatás már nem volt ilyen egyszerű, alig maradt idő az általános iskolák, a települési önkormányzatok tájékoztatására, s a kapcsolatfelvétel rendszerszerű módját sem sikerült megtalálni. A nyitó évben mindössze 13 tanuló jelentkezett hozzánk, így nem tudtunk osztályt indítani, a gyerekek többségét a szolnoki Varga Katalin Gimnázium fogadta be. Mi is egyike lettünk az alapító 21 gimnázium közül annak a 8-nak, amely csak 1 évvel később tudott osztályt indítani, de akkor már 62 jelentkezőből 35 fővel, ami az országban az egyik legjobb jelentkezési arány volt, s később is kiemelkedően magasnak bizonyult.

A segítséget a Megyei Pedagógiai Intézet támogatásával az Iskolaszövetségek adták. Országosan egyedülálló szakmai szervezeti formaként tömörítették 1991-től a megye általános iskoláit. Már 2000 szeptemberétől volt mód találkozni a 9 központban a megye általános iskoláinak vezetőivel, aztán eljutni egy-egy iskolai szülői pályaválasztási értekezletre is. Köszönet az intézményvezetők támogatásáért, s hogy ezt képviselték az önkormányzatok előtt is.

A 2001/02-es tanévhez már felkészülten lehetett érkezni: Dr. Szilágyi László tanár úr elsőként csatlakozva a tantestületből elvállalta a programfelelősi feladatokat ellátását, s ezt 7 éven keresztül sok ötlettel, elkötelezetten el is látta. Pankotayné Szarvadi Katalin igazgatóhelyettes-nő a kollégiumi vezetői feladatok ellátása mellett a kollégiumi programgazdai feladatokat is vállalta, ők dolgozták ki a későbbi felvételi eljárásban is alkalmazott, országosan is elterjedt formát, amely péntek du. 1400 és vasárnap 900 közöttre meghívta a jelentkező tanulókat, kulturális, sport, művészeti élményeken keresztül hozta közelebb őket a Zrínyihez, Nyíregyháza városához.

Balázs Lászlóné és Huszárné Kádár Ibolya - intézményünk mai igazgatója - igazgatóhelyettes-nők tevékenyen végezték szakmai, szervezeti, fejlesztő tevékenységüket, Tirol Józsefné kezdte tanulni a külön AJTP-s gazdálkodás különlegességeit, s együtt vettek részt a feltételek alakításában.

A szakmai, szervezeti testületi felkészülési folyamatnak nagyszerű része volt, hogy a kollégák egymás után önkéntesen kapcsolódtak be a programba, kitűnő ötleteik voltak, vállalták a teljes hétvégéket igénylő, éjszakákba nyúló vitákat Királyréten, a Normafánál, Zánkán, vagy egy-egy csatlakozott intézmény kollégiumában. A kollégium nevelési programot dolgozott ki, ebben igen aktív volt a testület, köztük Czakóné Udud Zsuzsa tanárnő.

Egymás után érkeztek a programba - a teljesség igénye nélkül, előre is elnézést kérve, ha emlékezetem kihagyta volna - a kollégiumban: Törös Erika, Bihariné Vas Adrienn, Deme Anna, Jakab Istvánné, majd a többiek, a gimnáziumban Nagy Andrea, Tisza Zsuzsanna, Bakajsza Ivett, Siklódi-Baglyos Beáta, dr. Antal

Attiláné, Bán Annamária, dr. Szabó Antalné, Hlavnya Emese és még sorolhatnám.

Nem hagyható említés nélkül a rengeteg továbbképzés: tanulásmódszertan, önismeret (ember- és társismeret), személyiségfejlesztés, tehetséggondozás, kommunikáció... . Sorolhatók a 90-360 órás felkészülések, az új egyetemi diplomák: pszichológia - dr. Szilágyi László, pedagógia - Törös Erika.

Hihetetlen szellemi megújulást hozott, s termékenyítően hatott az intézmény egészére, a kollegák személyisége által a teljes diákság körében hasznosulva. A siker, úgy vélem, nem maradt el, látva a hatalmas előre lépést, amit a gyermekek „kipendülése” mutat. De ez már egy másik történet.

Végül, engedtessek meg, hogy e sorok írója személyes motívumairól is szöjjön, amelyek miatt, olvasván a hirdetést, azonnal egyértelmű volt, hogy ebben részes kíván lenni.

Sokszor elmondta, nem itt született, máshol nőtt fel, de gyermek- és diákkorában maga is megismerte a mélyszegénységet, a társadalmi kirekesztettséget, a jövő kilátástalanságát. Ebből a helyzetből szülei ösztönző szeretetteljes vágyai, általános iskolai és gimnáziumi felkészült, kiváló, csak a tehetséget, és mást nem néző tanárai emelték ki, juttatták egyetemre, ahová felesége is egy szatmári apró falu nehéz sorsú családjából jutott.

Így egész életében a Tiszán túl araszolva, megélte és meg kellett látnia, hogy az egymást követő nemzedékek számára semmi más kitörés nincs, csak a teljesítőképes tudás, ami mindenkinek jár, de külön is segíteni kell a rászorulót.

Köszönet, hogy ebben a tantestülettel és a megye, a város sok kitűnő pedagógusával együtt részes lehettem.

Pintér Miklós

Az AJTP felvételikén nyújtott tanulói teljesítmények összehasonlító elemzése a 2005-től 2009-ig terjedő időszakban

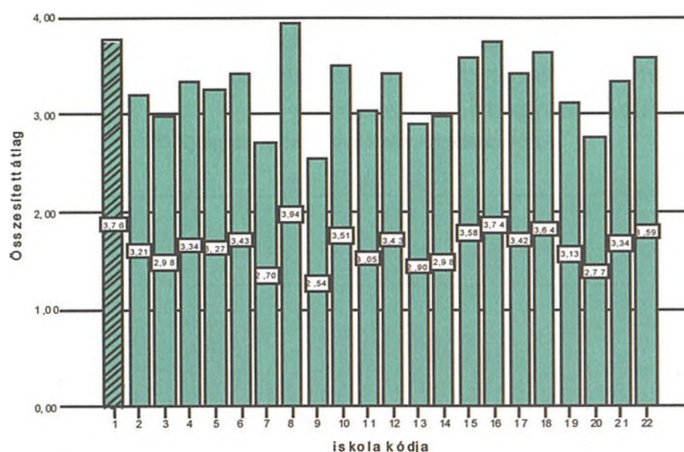
Az AJTP felvételre jelentkezett tanulók száma a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégiumban évről évre arányaiban a legnagyobb volt a programban részt vevő középiskolák közül. Rendkívül fontos, hogy a mindenkor felvételi keretszám-nak legalább másfél-kétszerese legyen a jelentkezők száma. A program többi intézményébe, 1-1 osztályba átlagban mindössze 20-40 tanuló jelentkezett, ami alig éri el a tényleges osztálylétszámot. (1. sz. táblázat)

<i>Tanév</i>	<i>Jelentkezők száma (fő)</i>
2005/2006	94
2006/2007	107
2007/2008	70
2008/2009	68
2009/2010	41

1. sz. táblázat. A Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium AJTP osztályába jelentkezett tanulók száma az egyes tanévekben.

Minden felvételi feladatsor tartalmazott kognitív - és tanulást segítő, mentális képességeket mérő részteszteket. A vizsgált területeknek meghatároztuk a százalékos teljesítményét és a kapott eredményeket –a statisztikai eloszlás szabályait figyelembe véve - egy 1-től 5-ig terjedő skálán is besoroltuk. Az így kapott értékekből képeztük tanulónként az „összesített átlag”-ot, melyet iskolánként csökkenő sorrendbe rendezve határozták meg az intézmény vezetői a felvételt nyert tanulók listáját.

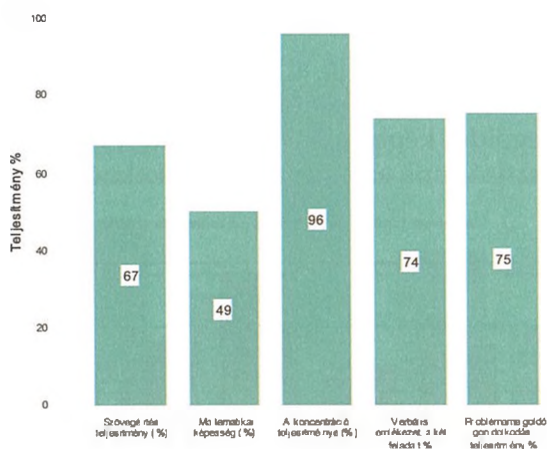
Az összesített eredmények iskolai átlaga (2005)

1. sz. ábra. A felvételt nyert tanulók összesített átlaga, iskolánként.

2005-ben az intézmények közül országosan a második legjobb csoportot sikerült beiskolázni a Zrínyibe. Az összesített átlagokat tartalmazó diagramokban a ferde vonalakkal jelölt oszlop jelenti a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégiumba felvett tanulók átlagát.

A felvett tanulók teljesítménye a felvételin (2005)

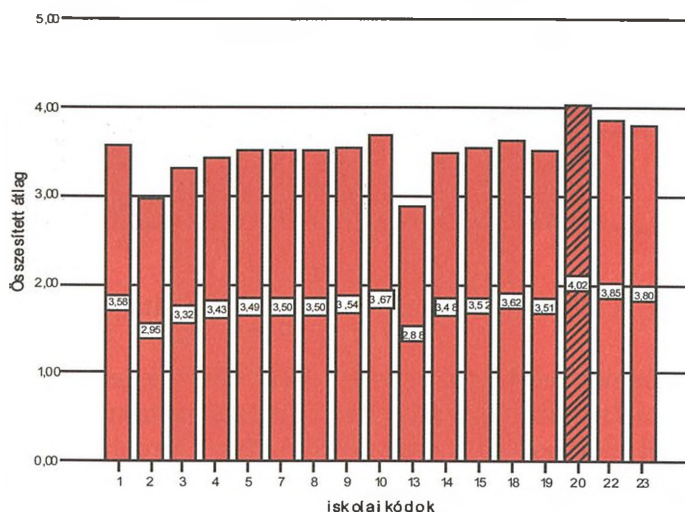

2. sz. ábra. A felvett tanulók teljesítménye az egyes részterületeken.

A figyelemvizsgálatnál kapott 94-95 % feletti eredményekkel lehetünk csak elégedettek. A jelentkezők nagy száma segít abban, hogy a viszonylag jó vizuális és verbális memóriával és jó problémamegoldó képességgel rendelkező gyermekeket tudja kiválasztani az intézmény. A szövegértési képesség 2005-ben jó

szinten volt, a matematikai gondolkodás alacsony szintjét –ami sajnos visszavezet az általános iskola módszertani és szakmai hiányosságaihoz – speciális gondolkodásfejlesztő programokkal gyorsítva kellett fejleszteni. (2. sz. ábra.) A 2006-os felvételt jelentkező 107 tanuló közül az ország legjobb képességű csoportját sikerült kiválogatni. (3. sz. ábra.)

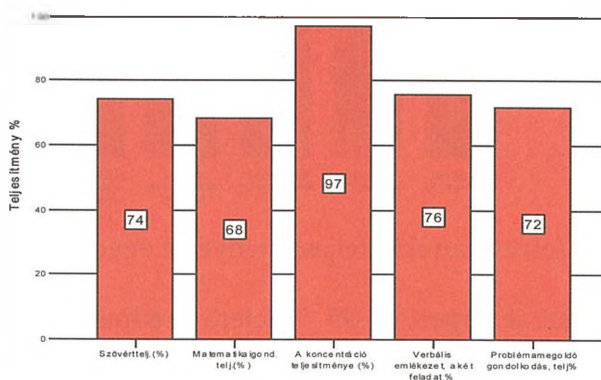
Az összesített eredmények iskolai átlaga (2006)

3. sz. ábra. A felvételt nyert tanulók összesített átlaga, iskolánként.

A felvételt nyert tanulók nagyon jó átlagot értek el a mért területeken, ami valószínűsíthette az iskolai sikerességüket. (4. sz. ábra.) Az átlagtól jóval magasabb problémamegoldó képességet és hatékonyabb vizuális és verbális műveleteket diagnosztizáltunk ezeknél a gyermekeknél.

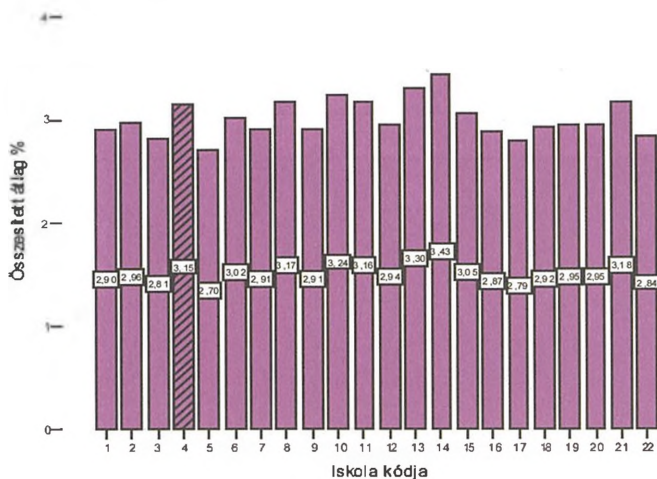
A felvett tanulók teljesítménye a felvételin (2006)

4. sz. ábra. A felvett tanulók teljesítménye az egyes részterületeken.

A 2007. januári felvételre 70 gyermek jelentkezett, a közülük kiválasztott csoport az átlagot tekintve a 22 intézményből a hetedik legjobb volt. (5. sz. ábra.)

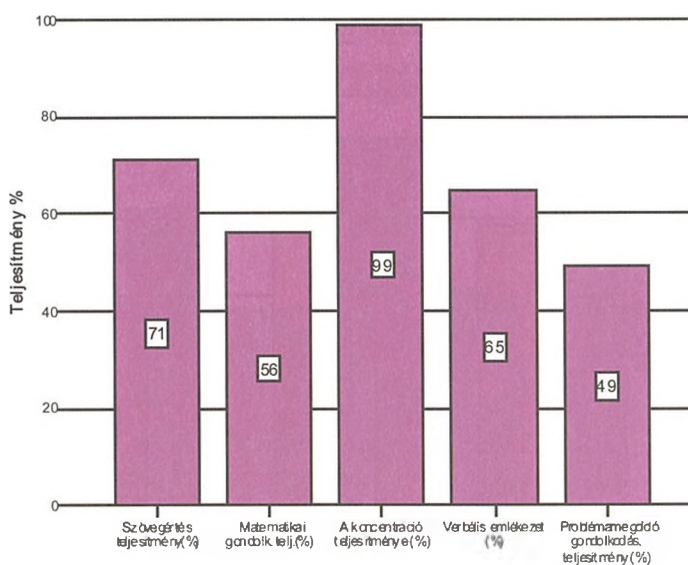
Az összesített eredmények iskolai átlaga (2007)

5. sz. ábra. A felvételt nyert tanulók összesített átlaga, iskolánként.

A problémamegoldó gondolkodás, a matematikai gondolkodás és általában az emlékezeti műveletek gyengén működtek ezeknél a gyermekeknél. (6. sz. ábra.)

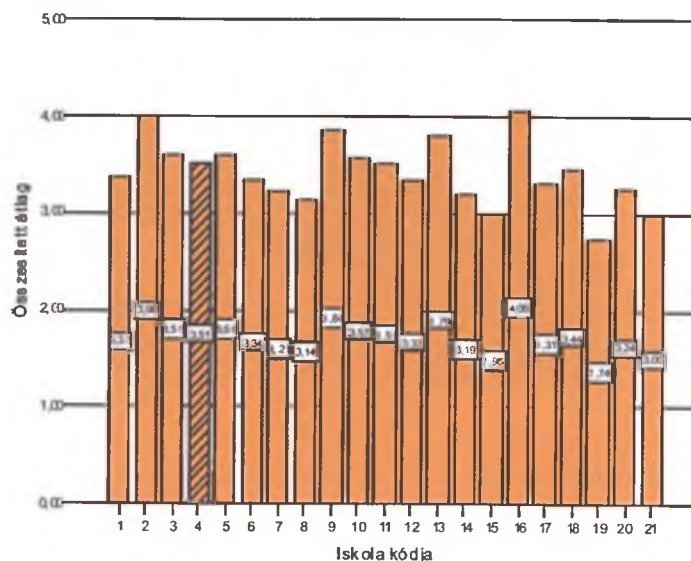
A felvett tanulók teljesítményeinek átlaga (2007)

6. sz. ábra. A felvett tanulók teljesítménye az egyes részterületeken.

A 2008-as felvételre 68 bejelentkezett tanulóból sikerült az osztályt összeállítani. Az országos eredményeket tekintve, a 21 intézmény közül a 8. legjobb csoporttal sikerült a programot indítani. (7. sz. ábra.)

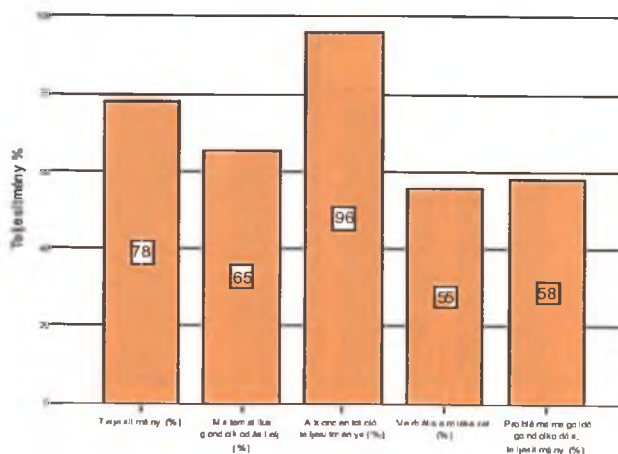
Az összesített eredmények iskolai átlaga (2008)

7. sz. ábra. A felvételt nyert tanulók összesített átlaga, iskolánként.

Évek óta visszatérő probléma a gyenge matematika, az emlékezeti (verbális és vizuális) műveletek és a problémamegoldó gondolkodás alacsony szintje. (8. sz. ábra.)

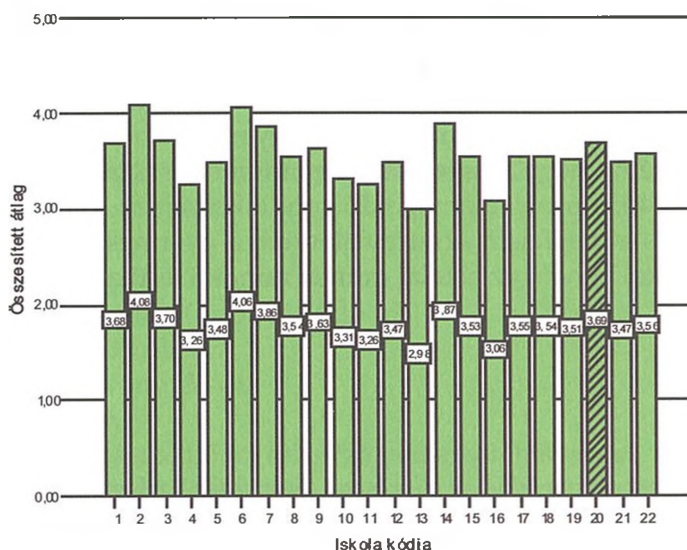
A felvett tanulók teljesítményeinek átlaga (2008)

8. sz. ábra. A felvett tanulók teljesítménye az egyes részterületeken.

A 2009-es felvételi során összeállított osztály a programban dolgozó 22 intézményt tekintve a 6. legjobb képességű csoport. (9. sz. ábra.)

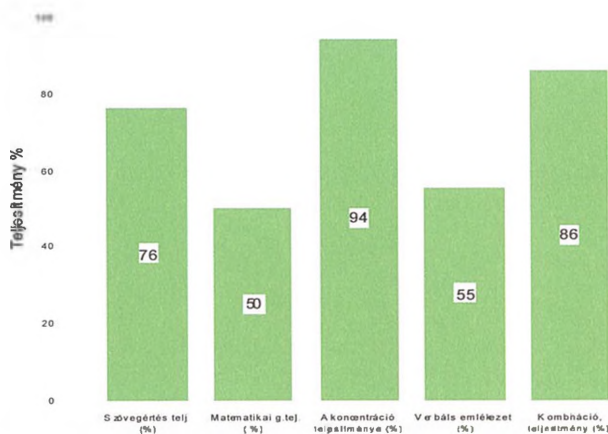
Az összesített eredmények iskolai átlaga (2009)

9. sz. ábra. A felvételt nyert tanulók összesített átlaga, iskolánként.

A szövegértés és a koncentráció képessége továbbra is az elvárható szinten működik, de a matematika és az emlékezeti műveletek színvonala tovább romlott. (10. sz. ábra.)

A felvett tanulók teljesítményeinek átlaga (2009)

10. sz. ábra. A felvett tanulók teljesítménye az egyes részterületeken.

A vizsgált öt év felvételi eredményeit elemezve összességében elmondhatjuk, hogy a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium beiskolázási gyakorlata sikeresnek mondható, mert a többi intézményhez viszonyítva jobb képességű osztályokat sikerült indítani a programban.

A gyermekek figyelmével nincs gond. A figyelem mélysége, terjedelme és szórtsága megfelelő szinten van ahhoz, hogy a tanulásban ez ne jelentsen akadályt. A szövegértő képesség és azon belül is az információ-visszakeresés, az értelmezés és az értékelés műveletei is jól működnek a gyermekeknél.

Általános probléma, hogy a matematikai gondolkodás (számanalógia, szóanalógia és számsorok), a problémamegoldó gondolkodás és a vizuális és a verbális emlékezet nincs a megfelelő szintre fejlesztve a gyermekeknél, ami nem csak a matematikában, hanem az iskolai munka minden területén érezteti hatását.

Kindrusz Pál

2010-ben 75 fő vett részt a felvételi eljárásban. Reméljük, az ő eredményeik is hasonlóan jól alakulnak! (a szerk.)

Az Arany János Tehetséggondozó Program számokban

13. F osztály (2001-2006)

Osztályfőnök: Dr. Szilágyi László

Létszám: 35 fő

- 2005/06-os tanév végén a tanulmányi eredmény: 4,21
- Érettségi átlageredmény: 4,13
- Nyelvvizsgák:
 - angol középfok C típusú: 20 db
 - német középfok C típusú: 2 db
- ECDL tanúsítvány: 35 db
- B kategóriás jogosítvány: 34 db
- Versenyek eredményei:
 - Országos számítástechnikai levelező verseny I. helyezés:
Szikszai László (2002-2003)
 - Ambrózy Géza Országos Matematika Verseny: V. helyezés:
Szikszai László (2003-2004)
 - Matematika OKTV megyei I. helyezés: Szikszai László (2006)
 - Országos AJTP informatikai verseny:
I. helyezés: Szikszai László, Sipos Zoltán (2006)
 - Tóth Árpád Országos Versmondó Verseny: I. helyezés:
Dankó Hajnalka (2004-2005)
- Továbbtanulás:
 - Egyetem: 17 fő
 - Főiskola: 12 fő
 - Felsőfokú szakképzés: 1 fő
 - OKJ-s képzés: 5 fő

13. C osztály (2002-2007)

Osztályfőnök: Nagy Andrea

Létszám: 32 fő

- 2006/07-es tanév végén a tanulmányi eredmény: 4,59
- Érettségi átlageredmény: 4,30
- Nyelvvizsgák:
 - angol középfok C típusú: 10 db
 - angol felsőfok C típusú: 2 db
 - angol középfok A típusú: 4 db
 - német középfok C típusú: 3 db
 - francia középfok C típusú: 2 db
- ECDL tanúsítvány: 32 db
- B kategóriás jogosítvány: 29 db
- Marketing és reklámügyintéző OKJ-s bizonyítvány: 11 db
- Versenyek eredményei:
 - Freedom Fighter internetes vetélkedő országos I. helyezés:
Balogh Eleonóra, Bécsi Mária, Berecz Anita, Hibály Mónika,
Lőrinc Nóra, Paragh Anita, Stefán Gizella (2006-2007)
 - Országos Pécsi Művészeti Fesztivál: I. helyezés:
13. C osztály (2003-2004)
 - Országos AJTP versmondó verseny:
Bán Anikó (2002)
 - Országos Társastánc Verseny I. helyezés:
Hadi Anita, Hibály Mónika, Kádár Szabolcs, Lőrinc Nóra,
Pap Zoltán, Paragh Anita (2004-2005)
- Továbbtanulás:
 - Egyetem: 17 fő
 - Főiskola: 13 fő
 - OKJ-s képzés: 1 fő

13. C osztály (2003-2008)

Osztályfőnök: Németh Gyula

Létszám: 28 fő

- 2007-08-as tanév végén a tanulmányi eredmény: 4.58
- Érettségi átlageredmény: 4,15
- Nyelvvizsgák:
 - angol középfok C típusú: 5 db
 - német középfok C típusú: 2 db
 - roma középfok C típusú: 1 db
- ECDL tanúsítvány: 28 db
- B kategóriás jogosítvány: 27 db
- Marketing és reklámügyintéző OKJ-s bizonyítvány: 12 db
- Versenyek eredményei:
 - Országos AJTP matematika verseny I. helyezés:
Sipos Zoltán (2008)
 - Országos AJTP fizika becslési verseny: I. helyezés:
Erdős Evelin, Varga Judit, Sipos Zoltán (2008)
 - Országos AJTP informatikai verseny: I. helyezés:
Szikszai László, Sipos Zoltán (2006)
 - Lóczy Lajos Földrajzi Verseny, Kaposvár II. helyezés
- Továbbtanulás:
 - Egyetem: 16 fő
 - Főiskola: 9 fő
 - OKJ-s képzés: 1 fő
 - Felsőfokú szakképzés: 1 fő

13. C osztály. (2004-2009)

Osztályfőnök: Bajdik Gabriella

Létszám: 31 fő

- 2008-09-es tanév végén a tanulmányi eredmény: 4.64
- Érettségi átlageredmény: 4.55
- Nyelvvizsgák:
 - angol középfok C típusú: 19 db
 - német középfok C típusú: 6 db
 - francia középfok C típusú: 1 db
- ECDL tanúsítvány: 31 db
- B kategóriás jogosítvány: 27 db
- Marketing és reklámügyintéző OKJ-s bizonyítvány: 21 db
- Versenyek eredményei:
 - Aranytoll Országos Helyesírási Verseny I. helyezés:
Virágh Nikolett (2006-2007)
 - Gymnasion Bonyhád országos AJTP sporttalálkozó: (2004-2005)
 - fiú kosárlabda: I. helyezés
 - fiú foci: III. helyezés
 - Országos Pécsi Művészeti Fesztivál: (2004-2005)
 - csoportos tánc: II. és III. helyezés
 - csoportos ének: III. helyezés
 - színjátszás: III. helyezés
 - női főszereplő különdíj
- Továbbtanulás:
 - Egyetem: 24 fő
 - Főiskola: 2 fő
 - Felsőfokú szakképzés: 4 fő

Nagy Andrea
programfelelős

Az Oktatási és Kulturális Minisztérium az Expanzió Humán Tanácsadót bízta meg azzal, hogy értékelje a Hátrányos Helyzetű Tanulók Arany János Tehetséggondozó Programját. Az értékelő tevékenység 2008 novemberében kezdődött, a jelentés 2009 áprilisára készült el. Ebből idézzük az iskolánkra vonatkozó adatokat.

Hátrányos Helyzetű Tanulók Arany János Tehetséggondozó Programjának értékelése

A Zrínyi Ilona Gimnáziumra vonatkozó almintán

Az értékelés célja

A Hátrányos helyzetű tanulók Arany János Tehetséggondozó Programja keretében lehetőség nyílik arra, hogy a hátrányos helyzetű tehetséges gyermekek olyan gimnáziumokban, kollégiumokban tanuljanak, nevelődjenek tovább, amelyek a tehetséggondozást és a felsőfokú tanulmányokra való eredményes felkészítést tűzték ki az intézmény céljaként.

A program hatékonyságát a programban részt vevő tanulók véleménye alapján az Oktatási és Kulturális Minisztérium megbízásából értékelte az *Expanzió Humán Tanácsadó*. Az alábbi, rövidített összefoglalóban – melyet a Zrínyi Ilona Gimnázium kérésére készítettünk – azokat a kérdéseket szerepeltettük, amelyek a Zrínyi Ilona Gimnázium évkönyve szempontjából relevánsak lehetnek.

A minta leírása

1. A válaszadó tanulók egyik csoportja azon diákok közül került ki, akik már korábbi tanévben végeztek, így a program előnyeit már tapasztalhatták.

2. A másik csoportot pedig az akkor még érettségi előtt álló, a programban aktívan részt vevő diákok alkották, akik mára a végzettek közé sorolhatók.

Ez utóbbi csoport bevonása a mintába azért volt szükséges, mert az 1. csoportot alkotó diákok száma alacsony (7 fő) volt, így az összehasonlítás során nem jutottunk volna statisztikailag érvényes adatokhoz.

A 2005/2006 és 2006/2007-es tanévben összesen az összes intézményben 1018 fő végzett, közülük 419 fő válaszolt, tehát a válaszadási arány 41%-os volt. (A Zrínyi Ilona Gimnázium esetében 7 fő válaszolt).

A 2008/2009-es tanévben végzett „aranyos” diákok száma a Zrínyi esetében 28 főt jelent. Így azokban az esetekben, amikor mindkét csoport válasza rendelkezésre álltak: 35 fő véleményét elemeztük.

Az értékelés módszere

A vizsgálat kérdőíves módszerrel, kétfajta kérdőívvel történt. Minden tanuló azt a kérdőívet kapta meg, amely az előbb már említett célcsoportra vonatkozott. A továbbiakban azokat a kérdéseket felhasználva, amelyeket mindkét csoportban feltettünk, értékeljük a Programot a Zrínyi Ilona diákjainak válasza alapján.

A főbb vizsgált területek

A felmérés során kíváncsiak voltuk arra, hogyan kerültek be a diákok a Programba, milyen elvárásaik voltak azzal kapcsolatban, azok megvalósultak-e, ha nem, mi lehet az oka?

Azt is szeretnénk volna felmérni, hogy mennyire voltak tisztában a Program nyújtotta lehetőségekkel, és követelményekkel, voltak-e esetleg olyan körülmények, amelyek nehézséget okoztak nekik?

A hatékonyság volt a legfőbb szempontunk, ez alapján igyekeztünk megtudni, mennyire érzik hasznosnak a tanulók a Programot, ajánlanák-e másoknak, elérték-e volna jelenlegi eredményeiket az Arany János Tehetséggondozó Program nélkül, illetve mit változtatnának rajta?

1. Programmal kapcsolatos elvárások teljesültek-e?

A kérdés során a program általunk kiválasztott elemeire kérdeztünk rá, többek között tudni szeretnénk volna, hogy elvárása volt-e a tanulóknak az általunk említett programelem, és ha igen, az milyen mértékben teljesült. Ilyen elemek voltak: a sikeres ECDL vizsga, nyelvvizsga és jogosítvány megszerzése, külföldi tanulmányutakon való részvétel, biztos bejutás a felsőoktatásba, sportolási lehetőségek stb.

A megkérdezettek döntő többsége megfogalmazta ezen elvárásait a programmal kapcsolatban, és a válaszok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a diákok döntő többségének teljesültek is ezen elvárásai.

A válaszadók zöme számára az ECDL vizsga volt fontos elvárás. Ezekben az esetekben országosan és a gimnáziumban is 90% feletti azok aránya, akiknek teljesült is ezen elvárása.

2. Mennyire voltak hatékonyak véleménye szerint az Arany János Tehetséggondozó Program alábbi szolgáltatásai, elemei?

Ebben a kérdésben az országos tanulmányi versenyekre, alkotói pályázatokra, nem tantárgyhoz kötött csapatok számára szervezett vetélkedőkre, külföldi utazásokra, hazai kirándulásokra, kulturális programok, események látogatására, ünnepek, évfordulók közös ünneplésére, kollégiumi nevelésre, programokra stb. kérdeztünk rá.

Majdnem minden tanuló a válaszadási lehetőségek közül a nagyon jó, vagy nagyon hasznos lehetőségeket választotta.

(Szinte csak az alkotói pályázatok esetében tapasztaltunk kevésbé hasznos válaszokat.)

3. Jelenleg milyennek látja a Programban való részvételt?

A válaszadók nagy része az: „aktív volt, sokat tanultam, sok élményt, barátot szereztem.” választ jelölte.

Számszerűen ez az jelenti, hogy csak 1 tanuló jelölt más választ, ezen az egy tanulón kívül mindenki a legpozitívabb választ karikázta be.

4. Hogyan látod most, elérted volna-e jelenlegi eredményeidet az Arany János Tehetséggondozó program segítségével is?

A tanulók erre a válasza egyértelmű válaszlehetőségeket kaptak, úgy mint „igen, nem, részben igen”.

A válaszadók határozottan a „nem” választ jelölték, csupán két tanuló vélte úgy, hogy a Program nélkül is elérte volna céljait.

5. Ha te vezetnéd az Arany János Tehetséggondozó Programot, mi az, amit feltétlenül megváltoztatnál?

Az erre a kérdésre adott válaszok alapján egyértelműen kiderül, hogy a tanulók meg vannak elégedve a Program szolgáltatásaival, hiszen a tanulóknak nagyon csekély hányada a változtatna a szolgáltatásokon.

Összefoglalva:

A kérdőíves kutatás eredményeképpen megállapítható, hogy az Arany János Tehetséggondozó Program beváltotta a hozzáfűzött reményeket, mivel a jelenlegi és a már végzett tanulók nagy többsége pozitív véleménnyel volt a Programról.

Válaszaikból kiderül, hogy többségük elvárásai teljesültek, és a Program során nagy részük többek között ECDL vizsgát, jogosítványt, vagy nyelvvizsgát szerzett. Tanulságosnak tartjuk, hogy a Program nélkül ezek a tanulók nem, vagy nehezen érték volna el jelenlegi eredményeiket.

A tanulók rendkívül hasznosnak tartják a szolgáltatásokat és az általunk említett elemeket: mint például az országos tanulmányi versenyek, hazai- és külföldi kirándulások vagy a kollégiumi programok. Emellett saját bevallásuk szerint rengeteg új élménnyel gazdagodtak és sok új barátot szereztek.

Megállapítható továbbá az is, hogy a vizsgált Zrínyi Ilona Gimnáziumban tapasztalt adatok meghaladják az országos átlagot, ami egyértelműen a Program hatékony intézményi működtetését jelenti.

Expanzió Humán Tanácsadó

Újabb kollégiummal gyarapodik a Zrínyi

A történet tulajdonképpen két szálon indult, s most már egyértelműen látszik, hogy 2008. szeptember 1-jére találkozni is fog.

Az iskola számára a történet – furcsa módon – akkor indult, amikor 1995. június 12-én birtokba vehettük jelenlegi új kollégiumunkat. Rövid időn belül ugyanis világossá vált számunkra, hogy az érdeklődés nagyobb, mint a kapacitás, bizony, volt olyan év, hogy a 172 személyes kollégiumban – az ÁNTSZ 1 évre szóló engedélyével – 212 diákot kellett elhelyeznünk. Tovább nyílt az olló a meglévő helyek, illetve az elhelyezési igények között azt követően, hogy 2001 szeptemberében megérkezett az első 35 diák a Hátrányos Helyzetű Tanulók Arany János Tehetséggondozó Programjába. Az e programban tanulók számára ugyanis kötelező a kollégiumi elhelyezés, és a képzés is 5 éves időtartamú. Nem volt nehéz arra a következtetésre jutni, hogy a meglévő kollégiumot teljes egészében a programban résztvevők számára kell biztosítani, így az „eredmény” is előre látszott: százas nagyságrendben kellett más kollégiumokban elhelyezést kérni az évfolyamonként 4 párhuzamos osztályba járó diákjaink számára. Köszönettel tartozunk mind a Bessenyei Kollégium, mind a Nemzeti Gyermekek- és Ifjúsági Alapítvány velünk szemben levő Speciális és Szakképző Intézetének, vezetőiknek, ottani Kollégáinknak, hogy segítségünkre voltak, és most is vannak gondjaink megoldásában.

Közben, 2003-2004 folyamán fenntartónk, Nyíregyháza Megyei Jogú Város vezetői is lépéseket tettek a Tiszavasvári út két oldalán egymással szemben fekvő két honvédségi ingatlan, az út jobb oldalán levő Báthory István, illetve a bal oldalán fekvő Vay Ádám laktanya városi tulajdonba kerülése, illetve későbbi hasznosítása érdekében. Mindkét esetben az volt a cél, hogy az Európa Pályázat Előkészítő Alap (PEA) támogatásának elnyerése révén a város lehetőséget kapjon színvonalas, tényleges igények kielégítését szolgáló projektek teljes körű előkészítésére.

E cél úgy nyert megvalósítást, hogy a Báthory István Laktanya területén még a PHARE-előcsatlakozási alap támogatásával a város létrehozta az „Esély Centrumot”, míg ehhez is kötődően a sikeres PEA-pályázat révén a Vay Ádám Laktanya rehabilitációjára lehetett pályázatot benyújtani.

Megindult tehát 2004 végétől a pályázat elkészítése, melyet egy konzorcium részeként ténylegesen a Budapest Invertment Rt. készített. Pályázati célként egyértelműen ugyancsak az esélyegyenlőség növelése fogalmazódott meg, a Regionális Fejlesztési Program keretei között.

Ténylegesen két intézmény: a Bencs László Szakiskola és a Zrínyi Ilona Gimnázium Arany János Tehetséggondozó Programja kollégiumi elhelyezési gondjai megoldására kívánt megoldást adni, az ún. „barnamezős rehabilitáció” jegyében, ami „... volt katonai objektumok, laktanyák rehabilitációját ...” segíti elő. Minimum területként 40 ha bevonását jelentette, ebből a tényleges „beavatkozási terület”: 3,4 ha.

A két intézmény 2005 végén kapcsolódott be a pályázatot előkészítő munkába, amikor már az engedélyes építési tervek kialakítása volt soron, részt vettünk a tényleges szükségletek, elhelyezés tervezési munkálataiban szakmai szempontjaink megfogalmazásával. Az A-Stúdióban, Balázs Tibor vezető tervező vagy tucatnyi alkalommal igényelte az egyeztetést, pl.: a téli szünetben is részt vettünk benne intézményünk részéről zömmel hárman: Pankotayné Szarvadi Katalin kollégiumvezető igazgatóhelyettes-nővel és dr. Szilágyi László AJTP programfelelőssel. Természetesen az egyeztetést rendszeresen megelőzte a belső tanácskozás a vezetői megbeszéléseken Balázs Lászlóné, Huszárné Kádár Ibolya igazgatóhelyettes-nőkkel és Tirol Józsefné gazdaságvezető-nővel.

Aztán határidőre, 2005. május 06-án a többhónapos szakértői előkészítési munka nyomán elkészült a pályázat, melynek az önkormányzatnál Giba Tamás alpolgármester úr volt a tisztségviselői felelőse, s a pályázat-előkészítői munka rendkívül agilis, felkészült vivője pedig Tóth Attila úr volt. Igen sokat tett érte a Városfejlesztési Iroda Romanovits István irodavezető úr és a „Humán” Iroda Békési Elemér irodavezető úr irányításával, számos kolléga ugyancsak elkötelezett munkájával.

Fontos szólni arról, hogy a hivatalos megnevezés szerint közreműködő szervezetként igen fontos, alapos, szakszerű, és a folyamatot elősegítő tevékenységet fejtett ki a VÁTI KHT Regionális irodája – Debrecenben, Szabó Zsolt képviselővezető irányításával, előbb Matkó Márton, majd Nagy Péter Zoltán programmenedzserek és kollégáik révén.

Mivel készülni fog a két laktanya közötti terület összekötésére két buszöböl és gyalogátkelőhely forgalomirányító lámpával, fontos volt kedvezményezettként az akkori nevén Útgazdálkodási és Koordinációs Igazgatóság közreműködése Horváth László igazgató úr vezetésével és Megyesi Emese, valamint dr. Jaczkovics Éva munkájával.

Ami azonban döntő momentum volt: a program mellett teljes mértékben kiállt és erősítette az elgondolást Csabai Lászlóné polgármester asszony, s támogatta az ügyet több határozatával városunk képviselőtestülete is. Köszönjük támogatásukat, állásfoglalásukat, munkájukat.

Most már csak dióhéjban: 2006. május 29-én Polgármester Asszony megkapta az értesítést arról, hogy a ROP Irányító hatóság a pályázatot befogadta, majd november 02-án a támogatási szerződés is aláírásra került. A teljes összeg 1.150 M Ft, amiből 75% EU-támogatás, 15% a Magyar Állam addicionális támogatása, és 10% Nyíregyháza Megyei Jogú Város részaránya. Azt is fontos megjegyezni, hogy a 115 M Ft nagyságrendű városi részarány csökkentésére városunk önkormányzata ugyancsak sikerrel pályázott, s a Belügyminisztérium pályázati önerő kiegészítési alapjából 69 M Ft támogatást nyert el. Közben, Balázs Tibor vezetésével immár a B5 Építésztudió elkészítette a kiviteli terveket is.

Most ott tartunk, hogy a beruházást bonyolító Nyírber Kft. önkormányzatunk megbízásából „lebonyolította” a kivitelező kiválasztását célzó közbeszerzési eljárást, Csabai Lászlóné polgármester asszony kihirdette annak eredményét: a nyíregyházi Lengyel és Fia Kft. nyerte el a kivitelezés jogát.

E sorok írásakor már meg is kezdték a kivitelezési munkát, a befejezés, a műszaki átadás-átvétel időpontja: 2008. június 15. Reméljük, minden a tervek szerint halad, s 2008. szeptember 1-jével újabb 150 diákunk számára nyílik meg az esélyteremtés újabb, intézményi lehetősége.

Pintér Miklós
igazgató
2007

Az új kollégium avatóünnepségén

Kollégiumi élet máshogy...

A Zrínyi Ilona Gimnázium Kollégiuma két telephelyen működik 2008. augusztus 31-e óta.

Korábban egy 174 férőhelyes kollégiummal rendelkezünk, amely az iskola közvetlen közelében található. Az Arany János Tehetséggondozó Programban felfutó osztályokkal kinőttük ezt a helyet, ezért vált szükségessé egy új telephely indítása: az Arany János Tehetséggondozó Kollégium a Tiszavasvári úton. A két intézményegységben azonos Pedagógiai Programmal, azonos nevelési irányelvek szerint folyik a munka. Mindehhez az Arany János Tehetséggondozó Kollégiumban a szakmai feltételeket 6 nevelőtanár, 1 könyvtáros, 1 pszichológus, 1 gondnok, 1 ápolónő, 1 rendszergazda, 1 gépjárművezető, 1 karbantartó, 1 udvari munkás, 7 takarító és 1 kertész biztosítja a vezetőkön kívül.

Kollégium – bejárat

A kollégium 147 diáknak nyújt kényelmes, korszerűen berendezett otthont. 31 diákszobát, 2 tanári ügyeleti szobát, 2 betegszobát, 2 vendégszobát, 2 állandó ügyeletesi lakást, 1 tanári szobát, 1 vezetői, 1 gondnoki irodát, 2 társalgót és 2 tv szobát tartalmaz.

társalgó

3 nagy tanterem, 2 önismereti csoportszoba és 1 számítástechnikai terem ad lehetőséget délután az iskolai órákra való felkészülésre és délelőtt 1 osztály tanítási óráinak megtartására, enyhítve az iskola épületének zsúfoltságát.

A szinte városi könyvtár méretű, korszerű könyvtárunk kiválóan alkalmas arra, hogy diákjaink az órákra való készülés jegyében kutatómunkát végezzenek, vagy szabadidejüket hasznosan és kellemesen töltsék el egy jó könyv mellett. A művészeti blokk keretében hangszeres zenét tanuló diákok gyakorlás céljából használhatják a hangszigetelt zeneszobákat. A pécsi Művészeti Fesztiválra való zenei felkészülés is itt zajlik. A testmozgáshoz kiváló lehetőséget biztosít a sportszoba, az erősítőgépekkel felszerelt kondicionáló terem és a mindenféle csapatjátékhhoz alkalmas sportcsarnok.

könyvtár

Pszichológusunkat hetente két délután kereshetik diákjaink egyéni gondjaikkal. Ezen kívül a kollega részt vesz minden kollégiumi közös programon, hogy a csapat összekovácsolódását segítse.

A grafikus szakkörben dolgozó diákok elkészítették az AJTP-s iskolák városainak 1-1 jellegzetes épületét ábrázoló tusrajzokat. Az ezekből a rajzokból készült kiállítás a kollégium főbejáratával szemben található a lépcsősorok mellett. Kreatív hobbi kiállítást szerveztünk a Nyíregyházi Főiskola andragógia szakos hallgatóinak munkáiból. Az egyik hallgató az első nálunk végzett AJTP-s osztály diákja volt. Jelenlegi diákjaink láthatták, hogy tehetséggel és akarattal mennyi mindent el lehet érni.

Hiszem azt, hogy diákjaink ragaszkodása, a sok személyes beszélgetés mind azt igazolja, hogy megszerették ezt az életteret, szívesen tartózkodnak a kollégiumban, második otthonukban. Remélem, hogy kollegáim segítségével a jövőben is megfelelő fizikai, érzelmi és szellemi háttérrel tudunk biztosítani diákjaink fejlődéséhez.

Nagy Andrea
AJTP programfelelős, telepegység-vezető

AZ ELSŐ „GÓLYÁK” A TEHETSÉGGONDOZÓ PROGRAMBAN

Egy képet őrzök magamban még a korai évekből: egy falu határában lévő focipályán két csapat játszik. A 2001-ben iskolánkban is újtárra induló Arany János Tehetséggondozó Program tanulói ők. Gyors passzok, lendületes támadás és hatékony védelem: kitűnő összjáték mindkét oldalon. Örülhet a néző és dagadhat az edzői kebel: jó játék. Aztán a nézőben egy kis zavar támad: na igen, de nem látni a labdát. Hol van? Láthatatlanná tették? Nem. Nem is volt. Íme két csapat, amely labda nélkül is tud játszani!

Az első gólyák...

Leköszönő „edzőként” mondom: hét „munkás és játékos” esztendő, egy érettségi és egy felvételi után időszerű a számvetés. Mit ígértünk és mit teljesítettünk?

Iskolánk a 2000-ben elindult Arany János Tehetséggondozó Program 21 alapítóiintézménye közé tartozik, mely program – sok tekintetben nemzetközi szinten is egyedülálló módon – országos hatáskörrel és beiskolázással, egyszerre teremtette meg a hátránykompenzáció és a tehetséggondozás feltételeit. Megyénkben először gimnáziumunk lett részese a Programnak és indította el első osztályát 2001-ben: a 2006-ban érettségizett XIII. F osztályt. A programba akkor a hátrányos helyzetű (5000 lélekszám alatti kistélepülésről érkező) és tehetséges tanulók kerülhettek. (Azóta a hátrányos helyzetet szigorúbb kritériumok szerint, családi, egyéni szempontból is figyelembe veszik). Szigorúan vett felvételi követelményeket sem érvényesíthettünk akkor és elsősorban a jó, kiemelkedő

képességeket és nem a tanulmányi eredményeket, eredményességet kellett figyelembe vennünk. Mindennek eredményeként egy olyan osztályközösség jött létre, amely több szempontból is eltért az akkori gimnáziumi átlagtól:

1. az osztály valamennyi tanulója kollégista volt, és gimnáziumi tanulmányaik szorosan összefonódtak a kollégiumi munkával
2. a tanulók szüleinek döntő többsége legfeljebb szakmunkás-bizonyítvánnyal illetve érettségivel rendelkezett, minimális körükben a diplomások aránya, és sokan közöttük nehéz anyagi körülmények között élnek
3. a nemek aránya az osztályon belül kiegyenlített volt (19 fiú, 16 lány)
4. a tanulók egy részének műveltségi-tanulási hátrányokkal is meg kellett küzdenie
5. az előkészítő (gazdagító) évben egy speciális tanterv, majd a további négy évben a gimnáziumi kerettanterv szerint folytatták tanulmányaikat.

Az ismeretek bővítése mellett és azon túl arra törekedtünk, hogy a diákok megőrizték és tovább fejlesszék azt az érdeklődést, elkötelezettséget, kreativitást, azokat a speciális képességeket és erkölcsi értékeket, amelyekre építve ma és „holnap” is sokat tehetnek önmagukért és közösségükért: a szónak tehát ebben az értelmében (is) tehetségesek. Az érettségire és a felsőoktatási tanulmányokra való felkészítés is ennek jegyében történt.

Rómában

A gyakorlatban ez a kötelező művészeti foglalkozásokat, tánctanulást (az előkészítő évben), a tanulásmódszertani, ember- és társismereti foglalkozásokat (öt éven át, heti két-két órában), egyéni és kiscsoportos felzárkóztató,

képességfejlesztő és tehetséggondozó órákat, pályaaorientációs foglalkozásokat, a számítástechnika és az angol nyelv magasabb óraszámában való tanítását és rengeteg kirándulást, „kollégiumi bennmaradást” jelentett, mely utóbbiak kapcsán a diákjaink sokszor mindent csináltak, csak éppen a kollégiumban nem maradtak.

Az eredmény?

A Program követelményeit és elvárásait nagy részben teljesítve, az országos „Aranyos” átlagot kis mértékben meg is haladva 21 tanuló, 23 középfokú C típusú nyelvvizsgát tett le (21 angol nyelvű, 2 német nyelvű), valamennyien megszerezték az ECDL számítástechnikai bizonyítványt és a gépjárművezetői-jogosítványt, 16-an tanultak tovább egyetemen, 13-an főiskolán, 1 tanuló felsőfokú szakképzésben és öten OKJ-s képzésben. Az osztály átlagának írásbeli érettségi eredményei megfeleltek a tanári várakozásoknak és egyben a negyedik évfolyam átlageredményeinek, amely egy hagyományosan jó tanulmányi eredményeket felmutató gimnázium esetében dicséretes teljesítmény. S ott vannak néhányan azok, akik akkor és azóta is országos eredményeket mutattak és mutatnak fel a tudományok és a művészetek terén.

Vajon ők mit őriznek magukban a zrínyis évekből?

„Mindent, amit nyújtott az iskola, a tanárok és a lehetőségek, azt most jól lehet kamatoztatni, s szerintem nem csak az iskolában, hanem majd a későbbiekben is.”

„Nagyon sok olyan helyre eljuthattunk, ahová amúgy nem lett volna lehetőségünk, ezáltal igen sok tapasztalatra tettünk szert, ami talán megkönnyítette további boldogulásunkat a felsőoktatásban.”

„Olyan közösségi tudat, szellemiség, igaz barátságok, kapcsok alakultak ki közöttünk azáltal, hogy 5 évig egy kollégiumban éltünk, melyekre tudunk alapozni.”

„Hihetetlenül hiányzik a közösség!”

„Jó ötletnek tartom az egy év alapozó évet, amely kiküszöbölte a hiányosságokat, s az ECDL-t is jó hogy megszereztük, na meg a nyelvvizsgát. Nekem több olyan évfolyamtársa is van, aki most küszködik még csak vele.”

„Már hasznosítottam egyikét tanult dolgot és pont olyan tantárgyból (tanulás módszertanból és önismeretből) amire nem számítottam.”

„Az önismeretet megmondom őszintén, hogy utáltam, de most látom hasznát.”

„Megtanultunk alkalmazkodni.”

„Én csak köszönhetek a középsulimnak, tanáraimnak, akik minden anyagot felelősségteljesen és nagy szakértelemmel adtak le.”

„Akárhogy is nyávoztunk akkor, nagyon jól éreztük magunkat a bőrünkben. Szerintem olyan szoros barátságot – én legalábbis – már nagyon nehezen vagy egyáltalán nem fogok kötni.”

„Persze, mi is ugyanolyan diákok voltunk, mint az összes többi, mégis valami furcsa bélyeget vittünk magunkon mindig, amire diáktársaink közül elég sokan húzgáltak az orrukát. Később lassacskán ez is alább hagyott.”

„Az iskolában sok olyan tudással is gazdagodtam, ami nem volt benne a tankönyveinkben, és ez így volt jó.”

„"Úttörőként", minden kezdet nehéz. Remélem, a mai diákok képesek felfogni azt, hogy mit is kapnak, és, hogy ezért meg is kell dolgozniuk."

„Köszönetet akarok mondani ezért az 5 évért, mert itt tanultam meg, azt hogy, hogyan járjak úgy a világban, hogy sehonnan se térjek vissza anélkül, hogy valami hasznosat hozzak magammal, hogy a rossz dolgokból is le tudjak vonni valami tanulságot, ami javamra válik. Életem végéig büszkén fogom hangoztatni, hogy a Zrínyibe jártam."

„Ha a Zrínyi nem hoz össze minket, akkor sokkal szegényebb lennénk. Személy szerint rengeteget köszönhetek sulinak, a programnak, de leginkább a barátainknak."

Az idézetekből többnyire hiányzik a kritikai hang, de egy visszaemlékezés kapcsán ez így természetes. A kétségek és a javítás szándéka az iskolában és tanáraiban kell hogy tovább éljen. Mert „Akár egy csöpp medencébe, akár az óceán közepébe csöppenünk bele, mindenképpen úsznunk kell." Mintha azt mondaná az öreg Platón: akár van labda, akár nincs, játszaniuk kell. S jó, ha ez nem csupán kötelesség, hanem igazi öröm is. Ahogyan egyszer már láttam valahol...

Kívánok nektek, magunknak még sok jó labdát és jó passzokat!

Dr. Szilágyi László

2007

Életpálya-építés

Az életpálya-kompetenciaterület hiánypótló, hiszen a tudás megszerzése mellett a jelenlegi oktatás kevés hangsúlyt fektet a személyiség, képességek, készségek, karrierépítés fejlesztésére. Nem véletlen, hogy sok pedagógus nem látja még ennek jelentőségét, de a mai – piacorientált – világ megköveteli a tanulóktól, hogy a tudásukat ne csak megszerezzék, hanem el is tudják „adni”. Ezért is öröm, hogy az Arany János Tehetséggondozó Program személyiségfejlesztő foglalkozásain belül lehetőségünk van életpálya-építésre is.

Egyik legfontosabb feladatunknak tartjuk a tanulók személyiségének megismerését és egészséges formálását, fejlesztését. A tanulók többségének otthoni környezetben általában nem tudnak segíteni a tudatos pályaválasztásban. Így gyakran előfordul, hogy kellő ismeret hiányában irreális elképzeléseik vannak a tanulóknak. A megismerés így adottságaiknak, képességeiknek és készségeiknek a feltérképezését jelenti. A fejlesztés egy hosszú, bonyolult folyamat konfliktusokkal és sikerekkel tarkítva.

A programban részt vevő tanulók személyiségfejlesztő foglalkozás keretén belül 30-30 órában blokkosítva az egyes, már jól bevált modulok és csoportépítő módszerek, szituációs játékok, differenciált munkaformák, digitális tananyag-tartalom keretében foglalkoznak az életpálya-építés lehetőségeivel. A kompetenciaterület moduljai széles területet ölelnek fel – szelektív hulladékgyűjtés, zenei harmónia stb. – mi az intelligenciaterületekre, a költségvetésre és a pályalkalmasságra helyeztük a hangsúlyt több, a személyiségfejlesztésből átemelt módszerrel és gyakorlatokkal kiegészítve:

Önismeret (8), Lássuk, miből élünk? (2), Személyes tájékozódás a munka világában (3), Életmód – gondolkodásmód (3), Társadalmi normák – Társadalmi szerepek (4), Munkavállalók – Munkahelyek (4), Emberi történetek (2), Munkapiac (3+1)

A programban részt vevő tanulók így már tudatosan, tervszerűen készülhetnek a pályaválasztásra, céljaik elérésére. A foglalkozások célja az, hogy feltárjuk számukra az ismereteket, lehetőségeket, karrierépítési területeket, valamint képességeiket, intelligenciaterületeiket, kommunikációs, együttműködési és szervezési készségeiket csoportfoglalkozás és informatikai eszközök hozzáféréseinek keretében, hogy azok alkalmazása során elégedettek, sikeresek legyenek. A foglalkozás során lehetőségük nyílik a különféle pályák kiválasztására, a társadalmi-gazdasági igényeknek megfelelően.

A megszilárdítás elve: A tevékenység feltételeként szükséges azoknak a

személyiségjellemzőknek a megjelenése, amelyek ezt folyamatosan biztosítják. Az életút idődimenziójában ezek a személyiség-jellemzők fokozatosan szilárdulnak meg és csak a megszilárdult, a személyiségre jellemző tulajdonságok azok, amelyek az aktivitás folyamatát, a tevékenységet meghatározzák vagy befolyásolják.

A pozitívumok figyelembevételének elve: Az életpálya-építés folyamatában kevésbé a fejlesztés igényét hangsúlyozzuk, inkább a meglévő, emocionálisan kedvező tartalmakat, személyiségjellemzőket, ismereteket emeljük ki. Az erőségek hangsúlyozása lehetővé teszi a helyes önértékelés és a megfelelő színvonalú és minőségű önbizalom kialakulásának megalapozását.

A támogatás elve: Az életpálya-építés támogató jellegű, nem irányítás és nem felelősség- átvállalás. Támogatás, amely segíti a személyiséget abban, hogy kiválassza önmaga számára a legjobb lehetőséget. Ez az alapelv azt is magában foglalja, hogy nem dönthetünk a másik ember helyett, hanem csak felmutathatjuk azokat a lehetőségeket, amelyekből választani képes lesz, és segítünk az egyéni jellemzők és a változó lehetőségek összekapcsolásának felismertetésében.

Tapasztalataink alapján a programon résztvevő tanulók – amellet, hogy rendkívül élvezik a tréningeken való részvételt – sokkal nagyobb arányban kerülnek olyan felsőfokú intézményekbe, ahol nemcsak jól megállják a helyüket, de sikeresek is.

Tisza Zsuzsanna
mentálhigiénikus

Életpálya-építés a 10. c osztályban

Az önismereti tantárgyi program transzferhatásai a természettudományok tanításában

avagy

„Hogyan hasznosíthatók az önismereti foglalkozások eredményei a földrajzórán?”

Miért ez a furcsa cím? Nos, ennek magyarázata egy kis időutazást igényel.

Néhány évvel ezelőtt, pontosabban 2005-ben, az a megtisztelő felkérés ért, hogy szerzőtársként csatlakozzam egy önismereti játékokat és azok szaktárgyi kapcsolatait is tartalmazó kézikönyv megírásához. Az „Álomcsapat”, ahogy Páskuné Kiss Judit, a Debreceni Egyetem pszichológusa a szerzői közösséget nevezte, az Arany János Tehetséggondozó Programban tanító nyolc, az ország különböző részein tevékenykedő pedagógusból állt. Kevesen gondolnátok, de a mi iskolánkból Szilágyi László tanár úrral ketten is részesei lehettünk ennek az igazán izgalmas munkának. Az elkészült mű „Varázsszem” címen jelent meg 2006-ban. Egyébként az iskolai és a kollégiumi könyvtárban fellelhetők példányai. Ezt csak azért említem meg, mert a témával rokonszenvezők számára könnyen emészthető, mégis mély szakmaiságot sugárzó olvasnivalóról van szó, ami elalvás előtti időhúzásnak sem utolsó. De visszatérve a Varázsszem megjelenéséhez, természetesen egy komoly könyv nem kerülhet a szakmai közönség elé csak úgy. Kell egy jól megszervezett, nagy hallgatóságot felvonultató, illetve leültető könyvbemutató is! Erre Budapesten került sor, ahova mi is hivatalosak voltunk, de nem csak mint társszerzők, hanem mint előadók is. Mindenki kapott egy, a tanított szakjaihoz illeszkedő témát. Innen a fenti, kissé ijesztő cím. Mondanom sem kell, az előadások sikeresek voltak (a mienk is). Volt dedikálás, rövid beszélgetések általam ismeretlen, de nagyon szimpatikus emberekkel meg minden. Szóval, az itt, azaz ott elhangzott, ill. bemutatott prezentációm írott változata az, amivel most megismerkedhet a kedves Olvasó.

Az önismereti foglalkozásokon résztvevők nem is tudják, hogy mennyire sok hasznát vehetik a szaktanárok az ott elhangzottaknak. Hogy mire építhet például egy magamfajta földrajztanár az önismeret tantárgy tematikájából? Nézzünk egy rövid felsorolást, majd a konkrét tapasztalatokat. Akinek volt vagy van kapcsolata az önismerettel, bizonyára kívülről tudja: Énkép, testkép; Kreativitás; Kíváncsiság motívum; Munkamotívum; Értékeink; Konfliktusaink és kezelésük; Empátia; Kommunikáció; Sztereotípiák és az előítélet; Identitás; Pályaorientáció, jövőkép.

Az énkép és a testkép szerepe

- Jól be tud illeszkedni az adott közösségbe, bátran el meri mondani gondolatait.
- Kezelni tudja a korosztályára jellemző testi változások okozta lelki problémákat.
- El tudja fogadni önmagát.

- Aktív szereplője az órának.

Mottó: A nyúl bátran bevallja, hogy néha olyan, mint egy sün!

A kreativitásból sohasem elég

- A tanult ismeretek birtokában érdekes megoldások születhetnek.
 - Kiselőadások.
 - Településföldrajzi projektek.
 - A globális problémák megoldására irányuló tervezetek.

Kíváncsiság

- Nélkülözhetetlen az eredményes tanulásban.
 - Kutatás (szakirodalom, folyóiratok, internet).
 - Tudományos aktivitás (versenyek).
 - „Egyszerű” kíváncsiskodás (odafigyelés a napi földrajzi eseményekre).

Munkamotívumok

- Milyen témakör jelentett gondot a tantárgy tanulása során?
- Az esetleges nehézségek, problémák közös feltárása.
- Mi a jelentősége a „nemszeretem” részeknek?

Értékeink

- A tantárgy szempontjából fontos értékek feltárása.
- A természeti értékek fogalmának megismerése.
- Hazánk lehetőségei a globalizálódás folyamatában.

Konfliktusaink és kezelésük

- Az ember és a természet közötti konfliktusok feltárása.
- A gazdasági fejlettség területi különbségeiből származó konfliktusok felismerése.
- A fenntartható fejlődés kérdése.

Empátia, tolerancia

- Földünkön előforduló vallási és kulturális sokszínűség megismerése és értékelése.
- A természetföldrajzi adottságok társadalmi-gazdasági fejlődésre gyakorolt hatásának megértése.
- A történelmi fejlődés és a gazdasági lehetőségek közötti összefüggések feltárása.

Kommunikáció

- A tanult ismeretek és a kialakult vélemények közzététele. A meggyőzés.
- A megfelelő kommunikációs csatornák megtalálása.
- Az információs gazdaság hatása a gazdaság térbeli elrendeződésére.

Sztereotípiák és az előítélet

- Az egyes országok, népek világ gazdaságban betöltött szerepének értékelése.
- A nemzetközi munkamegosztás jellegzetességei.

Identitás

- A lokális és regionális kötődések megfogalmazása.
- A földrajzi ismeretek bővülése milyen módon segítheti az egyén identitás-tudatának fejlődését?
- A programhoz kapcsolódó utazások milyen próbák elé állíthatják diákjainkat?

Pályaorientáció, jövőkép

- A földrajzi tanulmányok során diákjaink megismerkedhetnek a világ-gazdasági folyamatok alapvető tendenciáival, ami segítséget nyújthat a pályaválasztással kapcsolatos problémák megoldásában is.

Ugye nem is gondolta volna a kedves olvasó, hogy ennyi minden beilleszthető az önismereti játékok során önmagát felfedező ember (akárom mondani diák) egyre bonyolultabbá váló pszichéjéből egy hétköznapi tartott, mégis életbevágóan fontos természettudományos tantárgy rendszerébe? Remélem rövidke írásom, ill. összefoglalásom, gondolkodásra készíti néhányukat, és röpké másodpercek alatt rádöbbennek arra, hogy a sokszor hétköznapi „nemszeretem” dolgok azok, amelyek igazán egyedülállóak és az unikumként emlegetettek válnak „tucatáruvá”.

Németh Gyula

*„Azért vagyok pedagógus, hogy
a természetnek nyers gyémántját
szép vigyázattal csiszoljam
kristályba.”
(Németh László)*

A tehetséggondozó programról a pedagógus szemével...

Általános iskolai tanulmányaimat osztatlan falusi iskolában kezdtem. (Egy tanteremben együtt volt az alsó négy osztály. Három osztály „csendben” dolgozott, eggyel „hangosan” foglalkozott a tanító néni.)

Mai napig hálás vagyok az akkori tanítómnak, aki azt tanácsolta az én végtelenül egyszerű szüleimnek, hogy vigyenek „városi” iskolába, mert jobb képességű és sokkal szorgalmasabb vagyok annál, mintsem, hogy nyolc általános iskolai osztállyal befejezzem a tanulást.

Kimondhatatlan köszönettel tartozom szüleimnek, hogy ezt megtették. Így ötödik osztályos koromtól vonattal bejártam Nyíregyháza egyik patinás általános iskolájába, ahol egy tanteremben csak egy osztály tanult, volt tornaterem, énekterem zongorával, tanulhattam az akkor ötödik osztálytól kötelező orosz nyelvet. Ettől kezdve már csak a szorgalmamon, az akaraterőmön múlt, mennyire jutok. Részben a fentiek miatt, részben a felső tagozatos tanárain hatására hetedikosztályos koromtól pedagógusnak készültem, és viszonylag egyenes út vezetett a Zrínyi Ilona Gimnáziumba, majd a debreceni Kosuth Lajos Tudományegyetemre. Hitemet és elszántságomat középiskolai osztályfőnököm, matematikatanárain embersége, szakmai felkészültsége tovább erősítette.

36 tanévet töltöttem a pályán. A tehetséges fiatalok felkarolására mindig volt lehetőség. 1984-ig kötelező volt a családlátogatás. Az osztályfőnökök feladata volt, hogy az első osztály első félévében minden nyíregyházi tanulót, az első osztály végéig minden vidéki tanulót otthonában megkeressen, és a tanulóval, szülőkkel együtt beszélje meg mindazt, ami a magatartással, tanulással, továbbtanulással, iskolán kívüli tevékenységgel kapcsolatos. Nagyon hasznosak voltak ezek a találkozások. Egyik hozadéka éppen az volt, hogy kiderült, kik azok, akik többre képesek, de valamilyen ok miatt segíteni kell őket. Részben a minisztérium, részben egy-egy tudományos szervezet figyelt a tehetségesebb fiatalokra, felkarolta őket, és elsősorban szaktárgyi fejlődésüket segítette.

Ilyen nagyívű programra, ilyen sokrétű segítségre, mint az Arany János Tehetségondozó Program, viszont nem emlékszem.

Több „aranyos” osztályban tanítottam, évekig korrepetáltam a kollégiumban, részt vettem néhány szabadidő rendezvényen, két osztályt egy-egy külföldi útra is elkísérhettem.

Nyugodt lelkiismerettel állítom, az ebben a programban tanuló diákok páratlan segítséget kapnak abban, hogy a kistérségi hátrányok, az abból adódó más nehézségek ne gátolják tanulásukat, kiteljesedésüket. Ezek a diákok is élnek a tizenéves középiskolások mindennapi életét, de a program adta lehetőségek (elsősorban az osztályfőnök és a kollégiumi nevelő sokrétű munkája, a bennmaradás hétvégék, az önismereti foglalkozások, a tanulásmódszertan, a különböző művészeti ágakkal való ismerkedés stb.) napról napra segítik őket abban, hogy pótolják mindazt, amit nem kap(hat)tak meg általános iskolás korukban. Amelyik diákban ez tudatosodik (és ők vannak döntő többségben), hálásabbak minden emberi szóért és szaktárgyi segítségért, fegyelmezettebbek, szorgalmasabbak. Az ötévi kollégiumi összezártság segíti őket az alkalmazkodásban, az egymásra figyelésben. Mindezek kamatoznak majd az új közösségbe kerüléskor is.

A tavaly végzett osztálytól így köszöntem el: ha csak annyi élményben lett volna részem a tanári pályán, amit ettől az osztálytól kaptam, már megérte volna tanárnak lenni. És ezt komolyan, őszintén gondoltam.

Garamvölgyiné Ács Mária

Volt egyszer egy tanévnyitó

Az AJTP-nek megvannak a periodikusan visszatérő nagyrendezvényei: konferenciák, tanulmányi, kulturális és sportversenyek. Természetesen ebbe a körbe tartozik az országos tanévnyitó is. Mint minden év eleji esemény, ez is orientáló jellegű: kijelöli a tanév fő céljait, itt tervezzük meg az aktuális tennivalókat.

A 2009-es év szeptemberének ünnepi többletjelentést az adott, hogy ez volt a tizedik közös évindításunk.

Jókora izgalommal és nagy lendülettel kezdtünk hozzá a szervezéshez.

Az igények első felmérése még a szegedi konferencián megtörtént, a kollégák ekkor javasolták a gazdaságvezetők meghívását, s az Expanzió Kft. vizsgálati eredményeinek gyakorlati továbbgondolását.

Az előadók kiválasztásánál az intézménypároktól visszaérkezett kör e-mailek javaslataira támaszkodtunk. S természetesen tartottuk, hogy – nem visszaélve az országos nyilvánossággal – szeretnénk önmagunkat és szülőföldünket is bemutatni. Ügyeltünk a komoly szakmaiság s a tartalmas kikapcsolódás arányaira is.

Így állt össze májusra az első tervezet, melyet az Országos Programirodával való sorozatos egyeztetések alapján tovább finomítottunk, s közösen kezdtük el a szakemberek felkérését, az időpontok egyeztetését.

Természetesen az előkészítő munkálatok több szálon futottak, minden részterületnek meglett a maga felelőse, a csapatok szinte egész nyáron dolgoztak. Egy megoldottnak hitt probléma újabbakat generált. Például több mint 200 résztvevő számára kellett biztosítani a színvonalas és kényelmes szállást. A minden szempontból jó döntésnek ígérkező Sóstófürdő kiválasztása ugyanakkor logisztikai bravúrt igényelt.

Nagy gondot fordítottunk a tartalom mellett a formára is – igyekeztünk az egységes arculat kialakítására, igényes kísérő anyagok összeállítására. Az évnyitó logóját Horváth Linda tanárnő tervezte, a brosúrák válogatásában Nyíregyháza Megyei Jogú Város tisztségviselői voltak a segítségünkre.

Szeptember elsején a szervezett káosz időszaka borult ránk: tanulmányi kirándulás, tankönyvosztás, nyolcadikosok tájékoztatója, a tegnapi határidők teljesítése... S közben sajtótájékoztató, foglалások korrigálása, programpontok átszervezése. Hogy végül minden kisimult, az nem csak a jó szerencsének volt

köszönhető, hanem a teljes dolgozói kör helytállásának, tanárok, munkatársak odaadásának. S – ha ugyan gyöngéd noszogatásra – a vakációról épp megérkező diákok is visszazökkentek a munkába.

Szeptember 10-én tartottuk az ünnepélyes megnyitót. Aranyos diákjaink rövid műsora után az ország s a megye megjelent pedagógusait az Oktatáskutató és Fejlesztő Intézet nevében Dr. Farkas Katalin főigazgató-asszony, Nyíregyháza képviselőjében Nagy László alpolgármester úr köszöntötte.

az ünnepi megnyitó pillanata

A megnyitó második blokkjában a legavatottabb szakemberektől hallgathattunk előadásokat a tehetséggondozás és a tartalomfejlesztés kérdéskörében (Dr. Balogh László, Dr. Fehérvári Anikó, Dr. Horváth Zsuzsanna, Orbán Anikó). A délután felemelő zárásaként Szabó Dénes Kossuth-díjas karnagy mutatta be a tehetségfejlesztés egy sikeres helyi modelljét, a Cantemus kórust. Ízelítőt is kaphattunk a méltán világhírű együttes repertoárjából.

Ám a közösen elköltött vacsora kedves színfoltja volt, hogy megköszöntük azon kollégáknak a programért végzett munkáját, akik az előző tanévben kezdték meg nyugdíjas – de nem inaktív! – éveiket.

2009 szeptemberében a Bessenyei György Gimnázium igazgatóhelyettes-nőjének, programfelelősnek Szűcs Andrásnénak s – hazai pályán – Pintér Miklós címzetes igazgató úrnak gratulálhattunk.

A régi rómaiak közösségteremtő fürdőkultúrájának hódolva az első napot az Aquarius élményszobában zártuk.

A pénteki nap délelőtti munkáját az Arany János Tehetséggondozó Kol-

légiúm új Tiszavasvári úti épületében tartottuk. Büszkén kalauzoltuk az érdeklődőket, hisz ez a ház a Program igényeihez lett tervezve: funkció és forma kényszerek nélkül, teljes összhangban működhet itt.

A tornacsarnokban zajló plenáris ülésen Pintér Miklós címzetes igazgató úr követte végig annak a beruházásnak a történetét, melynek nemcsak megálmodója, hanem operatív vezetője, azaz projektmenedzsere is volt. Majd Nagy Andrea egy személyben programfelelősként és telepégység-vezetőként mutatta be az itt formálódó kollégiumi életet.

A plenáris ülés zárásaként Arató Gergely államtitkár úr válaszolt a programmal s az aktuális oktatáspolitikai problémákkal kapcsolatban felmerült kérdésekre.

A délelőtt második felében szekciókban folytattuk a munkát. Az igazgatók és a gazdasági vezetők Dr. Selmecziné Dr. Csordás Mária vezető jogtanácsossal találkozhattak.

A programfelelősöknek az egyéni fejlesztési tervekről Kindrusz Pál mérési-értékelési szakértő tartott konzultációt.

Ringhofer Ervin a Szakmai Tanácsadó Testület tagjaként a kollégiumi programfelelősöket tájékoztatta a kollégiumi alapprogram módosításáról.

A szakmai rész pénteki zárásaként a következő bemutató foglalkozásokat szerveztük:

- Önismeret: Dr. Szilágyi László
- Életpálya-építés: Tisza Zsuzsanna
- Tanulásmódszertan: Deme Anna
- Tánc: Bodnár Zoltán

A bemutató foglalkozásokat kollegiális hangvétellű megbeszélések követték.

A délután a megyejárás jegyében telt. Három autóbusszal indultunk el, a korrekt idegenvezetésről és a megalapozott jó hangulatról a „buszparancsnokok” (Gincsei Zoltán, Kanyuk János, Mercs István tanár urak) gondoskodtak.

Vendégeink közül sokan először jártak Móricz szülőházánál – amiről Mercs tanár úr a helyiek legnagyobb megrökönyödésére bebizonyította, hogy soha nem volt az –, mindenkit rabul ejtett Túristvándi szépsége, s meghatódottan álltunk körbe Kölcsey sírját a késő nyári alkonyatban.

Ismerkedés a vajai kastéllyal

A kurucok földje, Tarpa sem okozott csalódást! A messze földön híres pálinkák megágyaztak a kötött levesnek és a sztrapacskának. Tóth Zita meséje, a 12. C osztály káprázatos táncbemutatója tovább emelte a hangulatot.

Tarpán Szatmár ízeivel ismerkedtünk

Az évnyitó harmadik napján, szombaton, plenáris ülésen vettünk részt. Dr. Polonkai Mária, a Szakmai Tanácsadó Testület alelnökeként az AJTP kerettanterveiről, s azok szerepéről tartott előadást.

A programban résztvevő gyerekek egyik legtöbbször visszatérő problémáját, az alulteljesítő tehetségek kérdéskörét járta körbe Dr. Gyarmathy Éva, a Magyar Tudományos Akadémia Pszichológiai Kutatóintézetének főmunkatársa. Az új AJTP adatbázis működését Tolnai József, az OFI igazgató-helyettese, a Programiroda vezetője mutatta be.

A konferencia zárásaként a szekcióvezetők számoltak be munkájukról.

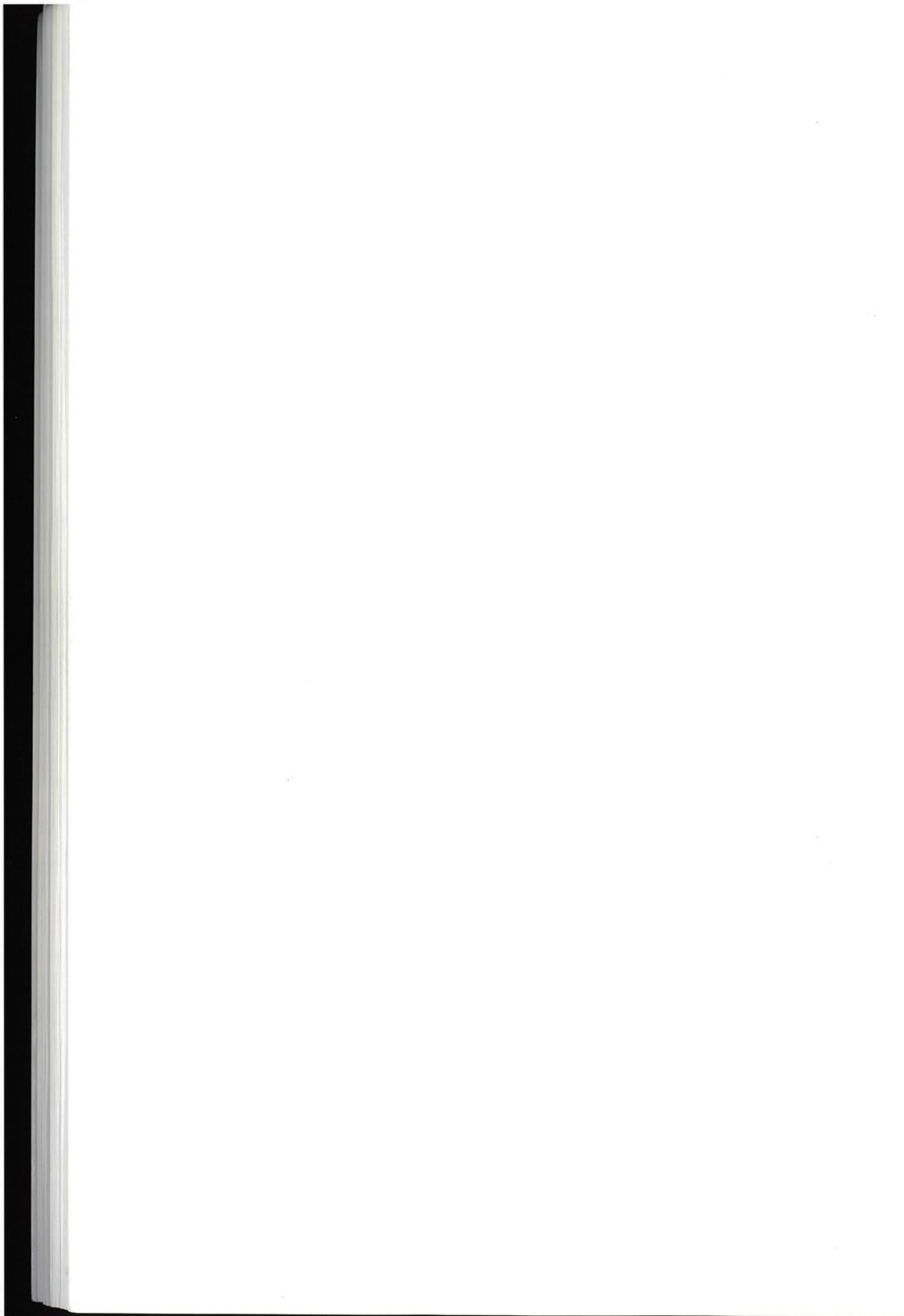
Megállapodás született arról is, hogy a 2010/11-es tanévnitót a veszprémi Lovassy László Gimnázium szervezi.

Elköszönéskor ambivalens érzésekkel küzdöttünk: egyszerre éreztünk boldog megkönnyebbülést és ólmos fáradtságot. De mindannyiunkban ott munkált a bizalom, hogy házigazdaként hasznos programokat és kellemes pihenést tudunk biztosítani legkedvesebb vendégeinknek, kollégáinknak.

Az igazán nagy dolgokat követő jóleső üresség csak néhány óráig tarthatott, hiszen hétfőn az iskolai élet visszatért szokott rendjéhez.

A Zrínyi kollektív emlékezetében méltó helyére került az országos esemény, s a szép emlékek megidézésekor még gyakran kezdünk úgy történetet, hogy volt egyszer egy tanévnitő...

Huszárné Kádár Ibolya
igazgató

II. Akikre büszkék vagyunk...

„Abban nincs semmi csodálatos, ha valaki másnál kiválóbbak vagyunk. Az igazi csoda a korábbi önmagunkhoz képest való kiválóbbságban mutatkozik meg.”

(hindu közmondás)

A Program fennállása óta négy évfolyam végzősei ballagtak el és folytatták tanulmányaikat az ország különböző pontjain. A gazdaság, a tudományok és a művészet számos területén elért sikereik bizonyítják a program eredményességét és szükségességét. A következő összeállításban nyolc kiemelkedő tehetségű diák számol be emlékeiről és a gimnázium elvégzése óta elért eredményeiről.

Szikszai László 2006-ban végzett diák

Általános iskola 8. osztályában mindenáron informatikusnak készültem, illetve informatikai osztályba szerettem volna járni. Osztályfőnököm tanácsolta, hogy jelentkezsem az Arany János Tehetséggondozó Programba – mely akkor indult a megyénkben –, mert szerintem ez lenne nekem a legjobb. Igaza volt! Emlékszem, decemberben volt a felvételi nap, és egyedül mentem el. Picit félve, de megismerkedtem az iskolával, a kollégiummal, megismerkedtem leendő osztályfőnökömmel, a többi kisdiákkal, akik közül többeket mint osztálytárs láttam viszont legközelebb.

Az első hetekben eléggé megszeppent voltam – már csak azért is, mert meglehetősen visszahúzódó típus voltam. Ám pár hét elteltével valamennyire összerázódtunk, megbarátkoztunk egymással. A legtöbb tanár mérhetetlen kedvességgel és segítőkészséggel volt felénk, és nagyrészt ennek is köszönhető, hogy sosem éreztem tehernek a tanulást, a gimnáziumot.

Nagyon tetszett, hogy az élet legtöbb területéről próbáltak belénk ismereteket önteni, és visszagondolva: sikerült! A táncórák, kirándulások, a program fesztiváljai, az egyéb programok mind valamennyit hozzáadtak ahhoz, hogy teljesebb képet kapjunk a világról, egy picivel több dolgot ismerjünk, tudjunk. Örülök, hogy akkor az általános iskolában helyesen döntöttem. Hisz, nagycsaládból származom, öt testvérem van, és sajnos a családom nem tekinthető jómódúnak, sőt... Ebből kifolyólag nem tartom valószínűnek, hogy bármikor az életben eljutottam volna Velence mesés városába, vagy bármikor is megtanultam volna síelni.

Miután fény derült rá, hogy az informatika lesz a jövőm, minden segítséget megkaptam az iskola tanáraitól – főként az informatikatanárunktól – hogy tovább tudjam fejleszteni tudásom, új ismereteket szerezzek e téren. Ennek – és persze osztályfőnököm támogatásának – is volt köszönhető, hogy búcsúzásként, ballagásunk alkalmából meglephettem az osztályt egy személyre szabott, interaktív CD-vel, hogy soha ne felejtsek el egymást.

Különösen jó volt, hogy a program a művészet és a tudományok legtöbb területén kínált lehetőségeket, hogy összemérjük tudásunk az ország más AJTP-s diákjaival. Értem itt a Pécsi Fesztivált, amin szerencsém volt háromszor is részt venni – egyik osztálytársam által szervezett – tánc-szakkörünk jóvoltából.

Szikszai László

Sok értékes tapasztalatot szereztem a kaposvári informatikai versenyeken is, melyen háromszor is részt tudtam venni, 1-1 kiemelkedő informatikai tudással bíró tanulótársammal – és bár talán dicsekvésként hangzik, de mindig sikerült nyernünk.

Az osztályfőnökünktől és a kollégiumi nevelőtanárnőnktől (tanárnőinktől) minden segítséget megkaptunk, bármire is volt szükségünk. Sokszor fordítottak figyelmet arra is, hogy megtanítsák nekünk az önálló élet „alapjait”. Én úgy hiszem, hogy ennek köszönhetem, hogy sikerrel vettem az egyetem során elemző akadályokat.

Az önismereti óráknak, a program összes lehetőségének és a tanárainak köszönhetően abból a visszahúzódnó fiúból, aki azon a decemberi napon először lépett be a kollégium ajtaján, az 5. év végére egy érett, az életben maximálisan helytálló férfi hagyta el – zsebében milliányi emlékekkel, tapasztalattal – a kollégiumot és az iskolát.

Jelenleg, szinte elérhető közelségben a diplomához, hálával és mosolyogva tekintek vissza gimnáziumi éveimre.

Lakatos Adrienn
2006-ban végzett diák
Emlékek

Lakatos Adrienn

Egy kicsi faluban nőttem fel, ahol az általános iskolás éveim alatt nagyon jó eredményeket értem el.

Szegény roma családból származom. A szüleim önmagukhoz mérten megpróbálták mindent megadni nekünk, ugyanis van még 3 testvérem, de kicsit féltek, hogy hogyan fogják tudni finanszírozni a tanulmányaimat. Aztán amikor már nyolcadikos voltam, jött egy nagyon jó lehetőség a tanulmányaim folytatására és az anyagi terhek megoldására.

Jelentkeztem az Arany János Tehetséggondozó Programba, ami Nyíregyházán a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégiumban indult meg először Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében. Felvettek, aminek szüleim mérhetetlenül örültek, én kicsit féltem, mert tudtam, hogy a megye legjobb és legerősebb gimnáziumába sikerült be-kerülnöm. Féltem, hogy nem fogom úgy bírni, mint mások. Szerencsére ez nem így történt. A kezdet kicsit nehéz volt, mert először szakadtam el a családomtól és nagy volt a pörgés és hajtás. De tanáraink mindenben segítettek, tisztában voltak minden egyes ember képességeivel és attól többet nem kértek, de kihozták belőlünk a maximumot. 35-en voltunk az osztályban, ebből 19 fiú, amire azelőtt még nem volt példa a gimnázium történetében, mindig a lányok voltak többen. Ennek következtében az osztály magatartásával gyakran volt probléma, és talán a fiúk kevésbé szorgalmasak, mint a lányok. A mi osztályunk volt az első a Zrínyiben, ami a program keretén belül indult. A többi zrínyis diáknak az elején sok problémája volt velünk, de ez érthető, hiszen mi ingyen mehettünk kirándulni, síelni és még nagyon sok mindent kaptunk, amit ők nem. De kicsit mások is voltunk, mint ők. Nagyon sokan nem csak azt a hátrányt hoztuk magunkkal, hogy kistelepülésről jöttünk, hanem sokan szegény családból származtunk, ami megmutatkozott az öltözködésünkben, és az, hogy mindannyian „falusiak” voltunk, valószínűleg a viselkedésünkben is kitűnt. Nem tudom. Az biztos, hogy addig nem volt jellemző a „hátrányos” jelző a zrínyis diákokra.

Az ellenszenv az évek alatt eltűnt, jó viszonyba kerültünk egymással, barátkoztunk, buliztunk együtt. Mi voltunk azok, akik minden területen kitapostuk az utat. A tanáraink is, a programfelelősök is tanultak a mi időnkben elkövetett hibákból. Csak egy példa, a nulladik évfolyamon az osztály elnevezése AJTP volt, nem pedig 9.c vagy b, ami talán kicsit hozzájárult ahhoz, hogy az osztályunkra másként tekintsenek, de tudjuk: minden kezdet nehéz.

Úgy gondolom, hogy sok mindenben segített minket a program. Talán akkor nem is igazán tudtuk értékelni, csak amikor már kikerültünk a Zrínyi falai közül, jöttünk rá, hogy mennyi hasznos dolgot kaptunk, és mennyi mindenben segített minket a program és legfőképp tanáraink.

A főiskolára bekerülve rájöttem, hogy nekem mennyivel több előnyöm van, mint a többi főiskolásnak, hogy nem kell azon törnöm a fejem, hogy miből és hogyan csináljam meg a nyelvvizsgát, a jogosítványt vagy akár az ECDL -vizsgát. Az ember akkor döbben rá igazán, hogy mennyire fontos dolgok ezek, amikor munkát keres. Még egy diákmunkánál is nagyon számít. Nem mindegy, hogy egy gyárban vagy egy irodában dolgozol diákként. Nekem muszáj volt dolgoznom a főiskola mellett, hogy meglegyen mindenem, és minél több terhet vegyek le szüleim válláról. Diákként sikerült egy nagyon jól működő multinacionális cégnél elhelyezkednem, ahol annyira megszerettek, hogy a 3 hónapos szerződésemből 1,5 év lett. Csak azért hagytam ott azt a munkahelyet, mert sikerült egy nagyon jó munkát találnom, ami már nem diákmunka. Egy fél év múlva megszerzem a diplomát, már csak az államvizsgám van hátra. Hamarosan munkába állok, a Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Minisztériumban fogok dolgozni.

Ha jó munkát szeretne az ember magának, nagyon fontos, hogy jól beszélje a nyelvet, jó számítógépes ismeretei legyenek, meg tudjon felelni a munkahelyi elvárásoknak és persze önmagának. A program mindezekhez megadja az alapokat, sőt, ha kiemelkedő vagy valamiben, azt szintén segíti. Csak rajtunk múlik, hogy hogyan használjuk ki a megszerzett tudásunkat és felkínált lehetőségeket.

A programban eltöltött 5 év nagyon sokat jelentett számomra, nem csak a megszerzett tudást. Az itt töltött évek alatt szereztem olyan barátokat, akiket ma is a legjobb barátaimnak tekintek, hiába választ el tőlük több száz km. Bár elsodort minket az élet egymástól, de soha az életben nem lesznek olyan barátaim, mint a Zrínyi falai között. Talán azért is, mert mindannyian kollégisták voltunk, és egy nagy családként működtünk. Voltak veszekedések is, de valójában nagyon szerettük egymást. Persze éveken keresztül ragaszkodtunk hozzá, hogy szinte minden évben ugyanazok legyenek egy szobában. A szobatársaim lettek a legjobb barátaim, akikkel igazán tudtunk együtt örülni, sírni, ismertük egymás problémáit. Ha betegek voltunk, szüleink helyett ápoltuk egymást, együtt nőttünk fel. Megcsináltunk nagyon sok hülyeséget is, de ez a kamaszkorral együtt jár.

Minden hónapban mentünk kirándulni, és minden évben egyszer külföldre is elutaztunk. Olyan helyeken jártunk, ahová talán soha nem jutottunk volna el, ha nincs ez a program.

Sieltünk több alkalommal is Szlovákiában, voltunk Angliában, ahol amellet, hogy rengeteg gyönyörű helyet megnéztünk, gyakorolhattuk a nyelvet is.

Családoknál voltunk elhelyezve, ahol nem mindenki érezte jól magát, de az angolokról mindenki tudja, hogy egy kicsit furcsa emberek, szeretnek a saját szabályaik szerint élni, amihez nekünk alkalmazkodni kellett.

Voltunk a napfényes Olaszországban. A tengerpart mellett volt a szállásunk, Jesolóban és teljesült egy gyerekkori álmom: eljutottam Rómába is.

Egyhetes körutat tettünk Erdélyben, megcsodálhattuk, milyen gyönyörű volt a régi Magyarország. A legutolsó és talán a legemlékezetesebb kirándulásunk Lengyelországban volt. Tudtuk, hogy már utoljára kirándulunk együtt és a szeretet az, ami miatt a legemlékezetesebbek közé tartozik. Az osztályfőnök és tanáraink, akik elkísértek minket, nagyon sok ajándékkal megleptek minket, mint pl. meleg töltött káposzta vagy a születésnaposoknak torta. Rengeteg felejthetetlen emlékem van, nem csak Lengyelországról, hanem minden egyes kirándulásról, a kollégiumról, az órákról, a bulikról, bennmaradós hétvégekről, amihez általában nem volt kedvünk, talán az önismeret és a tanulásmódszertan miatt, de mégis, mindig jók voltak. Ha leírnám minden kedves emlékemet, azt hiszem, regény lenne belőle. De az biztos, hogy a Zrínyi falai között éltem meg életem legboldogabb és legmozgalmasabb éveit. Túléltam a kamaszkorral járó problémákat, lelki vívódásokat, megtanultam szeretni és törődni másokkal, valamint küzdeni, ha el akarok érni valamit, rájöttem arra, hogy az a legjobb, ha az ember az élet több területén is megpróbál jó és sikeres lenni, mert csak így lehet boldogulni az életben, ha minél színesebb egyéniség vagy.

Köszönöm mindenkinek ezeket az éveket, akik mellettem álltak, a szüleimnek, a barátoknak, osztálytársaknak, az osztályfőnökömnek, tanárainknak, a kollégiumi nevelőknek, a konyhás bácsinak, aki tanított főzni, a takarító néniknek, akik sokat bosszankodtak miattunk, de mégis szerettek minket. Nagyon fontos, hogy sokat tanuljon az ember az életben, de talán még fontosabb, hogy mindig álljon az ember mögött valaki, aki lelkiekben támogat, biztat, szeretet ad - ezek a dolgok nagyon fontosak ahhoz, hogy meg tudd állni a helyedet az életben.

Paragh Anita 2007-ben végzett diák

Paragh Anita

Az első zrinyis napomon attól tartottam, hogy nem fogok annyit tudni, mint a többiek. Anyukámmal gyakran emlegetjük, hogy amikor elkísért az évnyitóra, látva „félelmemet”, ezekkel a szavakkal búcsúzott: „Nem kell a legjobbnak lenned, csak azt nyújtsd, amire képes vagy!” És én így cselekedtem. Bár igazából nem tettem semmi rendkívülit, csak ami egyébként is a kötelességem: tanultam.

Sok élményben volt részem az Arany János Tehetséggondozó Programnak és a Zrínyi Ilona Gimnáziumnak köszönhetően. Kérték, hogy írjak emlékezetes pillanatokról, de ha jobban átgondolom, minden pillanat emlékezetes volt, soha egy percig nem unatkoztam. A közös kirándulások alkalmával olyan helyekre juthattam el, ahová egyébként nem biztos, hogy más képzés keretében eljutottam volna. Gyakorolhattam az idegen nyelveket, megismerhettem más kultúrákat, életfelfogásokat, amelyeknek most nagy hasznát veszem. Ezekre szívesen emlékezek vissza. Mindez viszont nagyban függött a társaságtól is, melynek az öt év alatt tagja voltam. A tanulás mellett persze másra is volt időm. Táncoltam, azaz táncoltunk, mert a partnerem (Pap Zoltán) az osztálytársam is volt egyben. Ezt sem fogom soha elfelejteni. Ami a szívemnek a legkedvesebb és szorosan a tanuláshoz kapcsolódik, az 1956-os forradalom 50. évfordulója alkalmából megrendezett Freedom Fighter elnevezésű országos, középiskolásoknak meghirdetett történelmi verseny. Büszke vagyok arra, hogy a hét fős nyertes csapat tagja lehettem és egy olyan tanárnő irányításával készülhettem a fordulókra, mint Huszárné Kádár Ibolya. Keményen megdolgoztunk azokért a csodás párizsi napokért, én azt hiszem.

Nagyra kell értékelni a középiskolás éveket és a tanárok odaadását, különösen az osztályfőnök segítő kezét (itt Nagy Andrea tanárnőre utalok ☺). Mindig is így gondoltam, de ezt az egyetemi évek még jobban megerősítették. Itt teljesen magára van hagyva az ember. Egyenesen beledobnak a mély vízbe. Nagyon fontos az önállóság, mert mindent magunknak kell intézni. De azért nem olyan szörnyű, csak bele kell jönni és máris élvezhető az egyetemi lét. A Debreceni Egyetem Közgazdasági és Gazdaságtudományi Karának harmadéves, valamint a Bölcsészettudományi Kar Francia Tanszékének (gazdasági szakfordítás specializáció) elsőéves hallgatójaként eddig számos akadállyal kellett szembenéznem, mint például vizsgák, iskolán kívüli kötelezettségek

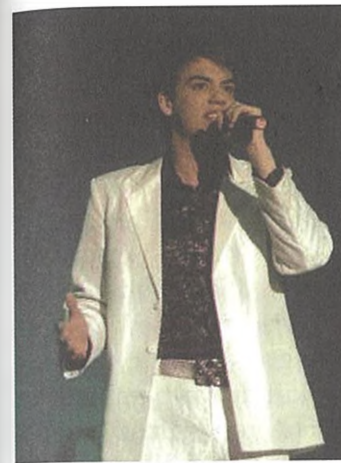
teljesítése, a két szak közötti órák időpontbeli egyeztetése és még sorolhatnám, de megbirkóztam a feladattal. Persze nem csak tanulásról szól az életem. Szabadidőmben vívok az egyetemi kardvívó klubban, valamint tagja vagyok a Debreceni Közgazdászhallgatók Egyesületének (DEKE) is, melynek célja, hogy szórakoztató programokkal (pl. Teaház, Közgáz Hétvége, kulturális program) és szakmai előadásokkal színesítse a hallgatók hétköznapijait.

Közgazdász hallgatóként nyitottnak kell lennem a világra, egyszerre kell el-sajátítanom a régi nagy iskolák tanításait és figyelemmel kísérni a jelen eseményeit. A közgazdaságtan egyfajta szemléletmód, a tárgyi tudáson kívül megtanít arra, hogyan lássunk közgazdász-szemüvegen át. A tévhitekkel ellentétben ez nem csak a számokról szól. A közgazdaságtannak is rengeteg speciális területe van, csak tudni kell választani. Az elméleti közgazdaságtant (mikro-, makroökonómia, nemzetközi közgazdaságtan, gazdaságpolitika) nem sokan szeretik, de ez mindennek az alapja és nagyon hasznos is (persze így utólag). Én a pénzügyi és management területek iránt érdeklődöm elsősorban, és ilyen jellegű területen szeretnék elhelyezkedni a diploma megszerzése után. Nekünk mindig azt mondják, hogy a szakmai tudás mellett kell még valami plusz is, ami megkülönböztet a többi hasonló diplomával rendelkezőtől. Én a nyelvtanulást választottam és úgy gondolom, jól döntöttem. Középiskolában már megszereztem két általános középfokú (angol, francia) nyelvvizsgát, a második egyetemi évemben pedig egy angol szakmai (gazdasági) nyelvvizsgát tettem le sikeresen. Rendületlenül folytatom a franciát és ha időm engedi, talán még egy harmadik nyelv elsajátítása is szóba jöhet.

Mindenkit biztatok a kitartó tanulásra, amely legyen összhangban az értelmesen eltöltött szabadidővel és előbb-utóbb mindenki eléri a célját. Ahogyan én is! ☺

Kádár János Szabolcs 2007-ben végzett diák

Így emlékszem...

Kádár János

Soha nem felejttem el 2002 nyarát, amikor elindult a vonat a nyíregyházi vasútállomásra és elkezdődött 10 napos verébtáborozásunk. Első állomásunk Szurdokpuszpöckibe, a gimnázium táborába vezetett, majd onnan tovább Zánkára, ahol az Arany János Tehetséggondozó Program keretén belül az ország többi „aranyosával” is találkozhattunk. Ez alatt a 10 nap alatt barátkoztunk össze osztálytársaimmal és tanáraimmal.

A kezdet igen nehéz volt, mivel ezelőtt soha nem voltam ilyen messze szülőfalumtól, Birtól, de barátságos osztálytársaimnak és segítőkész tanáraimnak köszönhetően igen hamar megbarátkoztam „új életemmel”.

Szeptemberben beköltöztünk új otthonunkba, a Zrínyi Ilona Gimnázium Kollégiumába. Én a 4. emeleten kaptam szállást a 7-es, majd félévtől a 2-es szobában, ahol életre szóló barátságok kötődtek, és ahol számos „kolis” csínytevés szereplőjeként igyekeztünk kivívni kezdetben az idősebbek szimpátiáját, majd az évek múlásával a „kicsik” tiszteletét. A kollégiumi csoportvezetőnk, Deme Anna – Ani néni – felkészített minket a kollégiumi élet nehézségeire, felvilágosítást adott a „kolesz” írott és íratlan szabályairól. Ő volt az a személy, aki türelmével és szeretetével próbált mindannyiunk honvágyán enyhíteni, aki hétköznapi problémáinkat orvosolta. Az első nap az iskolában nagyon emlékezetes, ugyanis ekkor még nem volt tanóránk, csupán 5 darab osztályfőnöki óránk ☺. A táblánál a nyári táborból jól ismert tanárnő, Nagy Andrea állt, aki meleg tekintetével és barátságos mosolyával igen hamar mindannyiunk bizalmát elnyerte, és a gimnázium alatt jobban - rosszban mellettünk állt. Ő matematikát és fizikát tanított nekünk. E két tárgy soha nem tartozott a hozzám közelálló oktatási anyagok közé, de Andi néni humora és temperamentuma emlékeztetése tette ezeket a tanórákat.

A zrínyis éveim alatt a tanárain és jómagam elvárásának megfelelően sokat kellett tanulnom, de mindezek mellett igyekeztem minden más területen kipróbálni magam. Az első években a kötelező tanulnivalók mellett néptáncot, valamint az egykori ZIG-Singers kórus vezetőjétől, Magdi nénitől különböző musicalekből tanultunk részleteket (ez volt az első kapcsolat az énekléssel).

Ezen két területből összeállt egy komoly produkció, amit levittünk Pécsre, az AJTP Művészeti Fesztiváljára, ahol a 9.F osztály az abszolút fődíj, a vándorkupa meghódítására tört... Sikerült!!! Megnyertük a serleget, ezzel végleg beírtuk magunkat az „aranyos” osztályok történelmébe. A következő nagy próbatétel Bonyhádra repített, ahol a művészi hajlamaink helyett a fizikai erő, ügyesség és kitartás kombinációjára volt szükség, ugyanis egy sportversenysorozatban kellett bizonyítanunk. Lányok és fiúk külön –külön, csapatokban, különböző versenyszámokba szerepeltek. Én és a barátaim kispályás focival próbálkoztunk... ☺. Kezdetben minden okunk megvolt az öröme, hiszen az első két meccsen remekül szerepeltünk, aztán az utolsó összecsapáson beleszaladtunk egy súlyos vereségbe, ami a csoport második helyére száműzött minket, így számunkra véget ért a verseny.

Ez a két állomás csupán az első év eseményei közé tartozik, de az 5 év alatt számos különlegesen izgalmas kiránduláson vettünk részt a program keretein belül. Csak néhány külföldi emlékemről mesélnék, hiszen ha minden kirándulásról beszámolnék, akkor az évkönyv egész terjedelme kevés lenne ☺. Az első külföldi utunk egyenesen Észak-Olaszországba vezetett. Egy kis üdülőfaluban szálltunk meg, Eraclea Mare-ban, innen kiindulva barangoltuk be Veronát. Bejártuk a cölöpökre épült várost, Velencét. A reneszánsz hangulatú Firenze szoborparkja, valamint az ószövetséget ábrázoló Paradicsom kapu látványa egy életre beleivódott emlékeimbe.

Angliában 10 napot töltöttünk, ahol a számos érdekes látnivaló mellett az addigra elsajátított angol nyelvtudásunkat is kamatoztathattuk. London egy csodálatos hangulatú európai város hatalmas alapterülettel és kb. 5 millió lakossal. A 10 nap igen kevés egy ekkora város feltérképezéséhez, ezért a napjaink rendkívül zsúfoltak voltak. Az osztályunk kalandjai ezekkel a külföldi utakkal nem zárultak le, hiszen jártunk Erdélyben, ahol bepillanthattunk a székelyek hétköznapijaiba, és ellátogattunk Lengyelországba, ahol megismerhettük az ország szépségeit. Ezek a kirándulások sokban hozzájárultak személyiségem fejlődéséhez, ismereteim bővüléséhez. Megismerkedtem sok- sok új emberrel, osztálytársaimmal, a számos együtt töltött közös hétvégéinknek köszönhetően igen mély kapcsolatokat alakítottunk ki.

Természetesen életünk nemcsak utazás és szórakozás volt. Mint említettem, sokat kellett tanulnunk. Rengeteg kötelezettségünk volt, aminek természetesen az volt a célja, hogy minél jobbak legyünk. Az iskolai órákon kívül én kezdetben sportoltam, az NYVSC utánpótláscsapatában fociztam, de a focicsukát egy évvel később mikrofonra cseréltem, beiratkoztam a Hang - Szín Musical tanodába, ahol Bánhidiné Maróti Magdi néni vezényletével megismerkedtem a musical világgal. Később a Gimnázium rendezvényein énekesként is megmutathattam magam. A musicalszínjátszás mellet tagja voltam egy formációs csoportnak, mellyel számos regionális verseny korosztályos bajnokai lettünk.

Egy rossz emlékem van a gimiről... Volt egy nyári szünetünk, amikor kb. 3 hetet a koliban töltöttünk, mert a jogosítványunk megszerzésén fáradoztunk... Na jó, ha jobban meggondolom, nem is volt olyan rossz. ☺ Lett egy vezetői engedélyem. Szóval jogszi megvan, „énektudás” megvan, mozgáskultúráim ki-finomodott ☺. Mi is hiányzik a továbblépéshez? Igen, 2006. novemberére megszereztem a középfokú angol nyelvvizsgámat, szóval minden adott egy sikeres felvételihez. Egy dolog hiányzik, az érettségi. 2007 május- június a kétszintű érettségim időpontja. Továbbtanulási szándékaim komolyak voltak, de a művészi ambícióimat sem akartam hanyagolni. A kettős helyzet megoldása, hogy jelentkeztem a Budapesti Corvinus Egyetemre, ahová felvettek az általam megjelölt favorit szakra, Nemzetközi Tanulmányokra, melynek követelménye történelem és magyar emelt szintű vizsgán való megfelelés, és mint említettem, a musicalszínpadot sem akartam félretenni, így jelentkeztem a Budapesti Operettszínház Pesti Broadway Stúdiójába. Nagyon izgultam a felvételin, de szerencsére a nehéz pillanatokban mindig a maximumot tudom nyújtani, így sikeresen megfeleltam a követelményeknek.

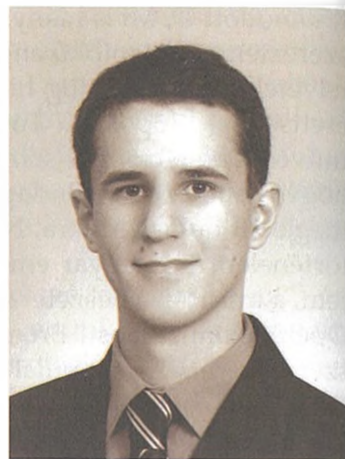
Jelenleg itt tartok, 2007 szeptemberétől Budapesten élek és a Corvinus Egyetem hallgatója lettem, és mellette az Operettszínház stúdiójában tanulok is és játszom is. Több nagysikerű darabban a musical-együttes tagjaként állhatok a színpadon, mint például *Mozart*, *Elisabeth*, *Szépség és a szörnyeteg*, de szerencsére már belekóstolhattam a szolista-létbe is, amikor 2008. szeptember 27-én a *Menyasszonytánc* című Klezmer musicalben Dávid bőrébe bújhattam.

Azt gondolom, hogy az Arany János Tehetséggondozó Programban való részvétel nagyon sok lehetőséget adott számomra, ugyanis a program által nyújtott anyagi és erkölcsi támogatásoknak köszönhetően olyan tudás és értékek birtokosává váltam, amiknek köszönhetően meg tudom állni a helyem a mai modern emberi társadalomban, és egy céltudatos kötelességtudó, nyitott ember lettem.

Sipos Zoltán 2008-ban végzett diák

Amikor még 2003 elején elérkezett az a pillanat, hogy el kellett döntenem, hol is folytassam tanulmányaim, rengeteg különböző tanácsot kaptam, nekem is számos gondolat keringett a fejemben. Nyolc sikerekben gazdag év után elhagyni a vajai általános iskolát és középiskolássá válni – ez bizony nagy dolog volt számomra.

Aztán egyik ismerősömtől, aki akkor már zrinyi diák volt, hallottam az Arany János Tehetséggondozó Programról. Némi utánajárás után úgy döntöttem, egy próbát mindenképp megér a jelentkezés – a Zrínyi Gimnázium egyébként is a lehetséges célok között szerepelt. A felvételi eljárásban egy januári hétvégén, a hólepte Nyíregyházán vagy 90-en vettünk részt, szóval aránylag nagy volt a küzdelem a helyekért, de annál nagyobb volt az öröm pár hét múlva, mikor megtudtam, felvételt nyertem. Így aztán, míg osztálytársaim felvételizni jártak, én már vidáman mosolyoghattam.

Sipos Zoltán

Aztán elérkezett a nyár, megtörtént a beiratkozás, majd részt vettem a verébtáborban és a zánkai táborban is, megismerkedhettem leendő osztálytársaimmal. A szeptemberi iskolakezdés több szempontból is új volt: az új iskola mellett meg kellett szoknom egy másik új intézményt is, a kollégiumot. Az öt év során, amit ott eltölthettem, rengeteg élményben volt részem, és sok ismerősömmel ellentétben nagyon szerettem (és szeretek még mindig) kollégista lenni, számos képesség és tulajdonság elsajátításában bizonyult hasznosnak.

Első évtől kezdve igyekeztem belerázódni az iskola és az osztály rendjébe, részt vettem a DÖK munkájában is. Osztályunk, melynek létszáma egyik évben jelentősen lecsökkent, egyre egységesebbé kovácsolódott. Konfliktusok persze mindig voltak, de szerintem ez minden olyan közösségben így van, ahol ennyi karakán jellem találkozik, mint az nálunk történt. Szívesen vettem részt különböző versenyeken – mindig is szerettem kipróbálni magam különböző megmérettetésekben –, számos szép eredményt sikerült elérnem, többek között informatikában, matematikában, földrajzban, irodalomban, de városismereti vetélkedőkön is helyt álltam, olykor csapattársakkal egymást segítve. Ezen eredményeimnek köszönhetően több alkalommal elnyertem a Porzsolt István--

ösztöndíjat is. Közben, hogy valami újban is kipróbálhassam magam, gitározni kezdtem, még a városi zeneiskola gitárkamara zenekarának is tagja voltam. Ma is szívesen ütöm el a szabadidőm gitározással.

A program lehetővé tette számunkra számos európai ország meglátogatását, így juthattunk el Ausztriába, Angliába, Olaszországba, Lengyelországba, Romániába (Erdélybe), Ukrajnába, síelhettünk Szlovákiában. Versenyeredményeimnek köszönhetően még ezeken felül is lehetőségem nyílt néhány másik országba ellátogatnom, mint például Németország vagy Franciaország, amiért rendkívül hálás vagyok az iskola vezetésének. Olyan élményekkel gazdagodhattam, amelyek örökre belém ivódtak, és mindig szívesen gondolok vissza rájuk.

Középiskolai tanulmányaim alatt megszereztem az ECDL bizonyítványt, egy középfokú angol nyelvvizsgát, B-típusú jogosítványt, valamint egy OKJ-s tanfolyamon - érettségi után - marketing és reklámügyintéző végzettséget is szereztem.

Utolsó iskolai tanévemben aztán jött a legnagyobb kihívás: az érettségi és az egyetemi felvételi. Hála Istennek, ezen akadályokat is sikerrel vettem, és érettségi után a Debreceni Egyetem Természettudományi Karának vegyészmérnök szakán folytattam tanulmányaim. Most vagyok másodéves, de úgy érzem, jó döntést hoztam ezzel az iránnyal, hiszen mindig is inkább reál beállítottságú voltam, szívesen tanultam a természettudományokat. Második félévem után a szerves kémia tanszék egyik professzora meghívott, hogy vegyek részt kutatócsoportjának munkájában, így idén már ott is tevékenykedem.

Szívesen gondolok vissza arra az öt évre, amelyet a Zrínyi Ilona Gimnázium tanulójaként töltöttem el, nagyon sokat kaptam az iskolától és az Arany János Tehetséggondozó Programtól egyaránt. Nagyon jó barátságok születtek, pár hónapja összegyűltünk néhányan, beszélgettünk egy jót arról, hogy kit merre sodort az élet. Nagyszerű alapokat kaptam tanáraimtól, ezeket felhasználva igyekszem megtalálni helyemet a világban, továbbadni mindazon értékeket, amelyeket megszerezhettem.

Hegedűs Zsófia
2008-ban végzett diák

Hegedűs Zsófia

Az Arany János Tehetséggondozó Programról először 7. osztályos koromban hallottam. Már azelőtt is tudtam, hogy a Zrínyibe szeretnék jelentkezni, mielőtt hallottam, volna róla, hogy létezik ez a program, mivel a nővérem is itt tanult, szerettem volna, ha nekem is sikerül bekerülnöm.

Az általános iskolámból kiváló versenyeredményekkel érkeztem: többszörös megyei első voltam már ekkor történelemből, és országos második lettem 8. osztályos koromban. Így méltán éreztem úgy, hogy helyem lehet a Programban.

Azt, hogy mit jelent számomra, hogy részt vehetem ebben a képzésben, nem lehet pár mondatban leírni, ahhoz talán egy könyv is kevés lenne. Számos olyan élményben lehetett részem, ami talán soha nem történt volna meg, ha nem sikerül bekerülnöm a Zrínyibe. Ezek közül a teljesség igénye nélkül emelném ki a számomra legemlékezetesebbeket.

Első helyen szeretném említeni az osztályom, akikkel szinte együtt töltöttem középiskolai éveim minden napját, akikkel együtt nőttem fel, akikkel együtt éltük át a különböző kirándulásokat, versenyeket. S bár tudom azt is, hogy a kezdet kezdetén nem voltunk „könnyű esetnek” mondható osztály, de annál jobbra váltunk az évek során.

Számos kiránduláson vehettem részt, mind külföldön, mind belföldön. Nekem nagyobb élményként azonban mindig is a külföldi utak maradnak meg. Minden évben eljutottam ezáltal valamelyik nagyobb európai országba, ahol addig sose voltam. Voltak elvárásaim is, hogy milyen lehet az egyik, és milyen lehet a másik ország, s sokszor, ahol nagyobbak voltak az elképzeléseim, pl. Anglia, abban csalódtam, ahol pedig kevesebb, pl. Lengyelország, ott pedig kellemesen csalódtam. De a legfontosabb, hogy ezen utak során rálátást nyerhettem a világra, új dolgokat láttam, s ezáltal formálódott az ítélőképességem.

A program keretén belül csak úgy, mint a többi társamnak, sikerült nekem is megszerezni számos bizonyítványt: az ECDL-t, az angol középfokú nyelvvizsgát és a jogosítványt, amiben igen nagy segítséget nyújtottak a tanáraink és oktatóink. Ezen kívül szerettem lejárni Bartha Dénes tanár úr kézilabdaedzéseire is, számomra ez volt a legjobb kikapcsolódás, s ha tehettem, akkor néha a Főiskolára is kijártam pár zrínyis társammal edzeni. Legkellemesebb emlékeim egyike a bonyhádi sportnapokhoz köthető, ahol Program által szervezett

versenyeken vettünk részt az osztállyal, s a női fociban 3. helyezést értünk el.

Az évek során lehetőségem volt részt venni Nyíregyháza várostörténeti versenyein, ahol társaimmal - Sipos Zoltán, Révész Mária - mindig az első helyen végeztünk. Ugyancsak ezzel a „csapatösszeállítással” a Europe Direct által szervezett európai uniós versenyeken is hasonló szép eredményeket értünk el. S annak ellenére, hogy a korábbihoz hozott történelemtudásom ezeken a versenyeken tudtam kamatoztatni, középiskolai tanulmányaim során egyre inkább kezdtem megszeretni a magyart.

Középiskolai tanulmányaim végén így magyarból és történelemből emelt szintű érettségit tettem, ami nem volt könnyű, de mindenképp megérte, hisz ezáltal értem el a célom.

Jelenleg a Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán tanulok mint másodéves jogászhallgató. Úgy érzem, itt megtaláltam a helyem. Nagyon szeretem az egyetemet, a társaimat, a jogot. Első évben tagja voltam tagja voltam a Római Jogi Tudományos Diákkörnek. Számos terület és tantárgy érdekel. Szeretem és nagyon érdekesnek tartom ezeket. Ha tehetem, a mai napig szívesen veszek részt különböző versenyeken, legutóbb jogbölcseletversenyen vettem részt a barátaimmal.

Én nagyon hálás vagyok azért, hogy részese lehettem ennek a programnak, amit 10 évvel ezelőtt találtak ki. Nekem sokat jelentett, hogy rengeteg élményben volt részem ezáltal. Büszke vagyok arra, hogy ide járhattam.

Fekete Kinga 2009-ben végzett diák

Nekem sikerült – Küzdj azért, hogy te is részese lehess!

Néhány évvel ezelőtt az egyik közeli ismerősöm keresett meg azzal a szándékkal, hogy középiskolát ajánljon nekem. Ő hihetetlen nagy lendülettel kezdett bele a mesélésbe és az élmények megosztásába, amit akkor még nem nagyon értettem. A gimnázium, amit ajánlott, a nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium volt, illetve az iskola Arany János Tehetséggondozó Programja, amelynek én is öt éven keresztül diákja lehettem. A programba való be-kerülés életem egyik legmeghatározóbb pillanata volt. Nagyon vártam a felvételemről szóló határozatot, amelynek kézhezvételére még mindig tisztán emlékszem.

Fekete Kinga

Óriási feladat erről a pár évről ilyen tömören írni, igazából nem is tudom, hogy honnan kezdjem. A legkönnyebb az lenne, ha évekre lebontva elmesélném, hogy hol jártunk, hogy hogyan éreztük magunkat, hogy mennyire összeszokott csapat lettünk, hogy milyen sokat kaptunk a Programtól, aminek révén sokkal jobb emberek lettünk.

Páran legyintettek, amikor közöltem, hogy ismét kirándulni megyünk. Nekik nem okozott gondot, hogy a családdal egy-egy hétvégére akár külföldre is elmenjenek. Az én családom ezt nem engedheti meg magának. A családban én vagyok a legidősebb gyermek, legtöbbször csak én tudtam felfogni az anyagi gondok súlyát. Ezért tudom értékelni azt, hogy nagyon sok támogatást kaptunk osztálytársaimmal a Zrínyiiben, beleértve étkeztetést, kollégiumi férőhelyet, utazásokat és rengeteg olyan embert ismertünk meg, akik bizonyára meghatározó alakjai lesznek későbbi életünknek.

Számomra óriási élmény volt állni a Hundertwasser előtt, a Vatikánban sétálni, a London Eye-ből megcsodálni a várost vagy egyszerűen olyan emberekkel együtt tölteni egy hétvégét, akik nem azt nézik, hogy honnan jöttél, hanem azt, hogy az egyes ember milyen értékekkel rendelkezik. Ugyanis nem követendő elv az általánosítás, nem mindenki ugyanabban jó. A cél rávezetni azt a 14 éves makacs fiataalt, hogy ő ne akarjon tömegember lenni, mert többet érhet el, ha egyéniséggé válik. A mi osztályunk kitűnő kezek vezettetése mellett eljutott oda, ahova kevés 19-20 éves fiatal jut el. Egyéniségek lettünk, mindenki megtalálta azt az irányt, amiben egyedül alkothat.

Én kicsi koromtól kezdve jogász szerettem volna lenni, jelenleg az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Állam-és Jogtudományi Karán jogász szakos hallgató vagyok. Ez nem sikerült volna, ha nincs a program és nincsenek azok az emberek, akik vállalták, hogy elkísérnek minket azon a bizonyos ösvényen, amely mindenki életében meghatározó. Büszke vagyok a származásomra és arra, hogy ezt a programban soha nem kellett hátránynak éreznem, ugyanis olyan tanáraink voltak, akik támogattak és segítettek, sokszor saját idejüket is feláldozva. Nem lehet elégszer köszönetet mondani nekik, illetve azoknak, akik létrehozták a programot, amellyel nagyon sok diáknak olyan lehetőséget adtak a kezébe, amit magától nem tudott volna elérni. Számomra álmom maradt volna a külföldre való eljutás, a rengeteg ösztöndíj, az ingyen nyelvvizsgára való felkészítés, az ingyenes jogosítvány és még számos más lehetőség. Ezért érzem feladatomnak, hogy ezzel a pár sorral felnyissam azoknak a szemét, akik még nem tudják értékelni ezt a nagyszerű lehetőséget.

Biztos vagyok benne, hogy nagyon sok nehézség vár még rám az egyetemi életben és később is, de ha visszagondolok azokra, akik 5 éven keresztül biztattak, illetve azokra az élményekre, amelyeket együtt szereztünk társaimmal, akkor biztos vagyok benne, hogy képes leszek leküzdeni az akadályokat. A programon belül olyan emberek kerülnek egymással kapcsolatba, akiknek ez a program lehet a nagy lehetőség. Ez olyan erős kapocs, ami képes örökre összekötni az embereket. Megszűnnek a kilométerek, eltűnnek a lehetetlennek tűnő feladatok; ők azok, akikkel örök barátságot létesíthetsz.

Egy egész könyv is kevés lenne, hogy leírjam az élményeket, tapasztalatokat, kedves emlékeket, de úgy gondolom, hogy mindenkinek mást ad a program. Én büszke vagyok rá, hogy „hátrányos helyzetű”-ként indultam és olyan szintre jutottam, ahova nagyon kevés embernek adatik meg. Ezen sorokkal, remélem, nagyon sok erőt adok a volt tanárainknak, hogy igenis érdemes a Tehetséggondozó Programban tanítani és küzdeni a diákokért. A diákoknak, akik a későbbi generáció tagjai, azt tanácsolom, higgyenek a tanáraikban és bízzanak bennük. Sokszor egy-egy olyan ember tanácsán múlik a jövőnk, akinek a tanácsát elvből elutasítjuk, mert ő tanár. Nem is gondolnánk, hogy az együtt töltött hétvégék mennyi mindent elárulnak rólunk számukra; egyeseket jobban ismernek, mint azok gondolnák.

Az Arany János Tehetséggondozó Program nem csak elméleti tudást ad a sok kézzel fogható dolog (kollégium, ösztöndíj, kirándulások) mellett. Ez az intézmény élni tanít meg, emberismeretre nevel, és nem a tanárokat részesíti előnyben, hanem a szüleinket és bennünket. Becsüljük meg, mert ezek az igazi értékek!

Bíró Bernadett 2009-ben végzett diák

Bíró Bernadett

Nagyon sokszor feltettem a kérdést magamnak, mind a középiskolai éveim alatt, mind pedig egyetemem alatt, hogy mit is kaptam az Arany János Tehetséggondozó Programtól.

Örülök, hogy most alkalmam nyílhat elmondani, hogy ez a program adott lehetőséget az álmaim megvalósítására. Első olvasásra talán ez közhelynek tűnhet, főleg azok számára, akik nem ismernek engem, de számomra valóban nagy segítséget jelentett a programban való részvétel.

Nem mondom, hogy könnyen indult a 2004-es év, amikor felvételt nyertem a programba, hiszen küzdenem kellett nekem is azzal, mint sok más embernek, hogy úgy éreztem, másként kezelnek

minket. Sajnos 14 éves fejjel nem értettem az okát, s azt sem, hogy ez is csak az előnyömről válhat. Ma már úgy érzem, a program nélkül nem válhattam volna azzá, aki vagyok, és nem értékelném ennyire a jelenlegi helyzetemet. Valamint kezdetben azt sem ismertem fel, hogy milyen nagyszerű környezetbe is kerültem mind osztálytársak, mind pedagógusok szempontjából. S ahogy nőttem, egyre nagyobb rálátásom lett mások életére is, s így viszonyítási alapot kaptam. Öszintén be kell vallanom, én e nélkül a program nélkül se jogosítványra, se nyelvvizsgákra, se jó érettségire, se ilyen örökre szóló emlékekre nem tehettem volna szert. S nemcsak az anyagi támogatást köszönöm, hanem - nem mellékesen, sőt talán nagyobb kincsként értékelve - a lelki támaszt.

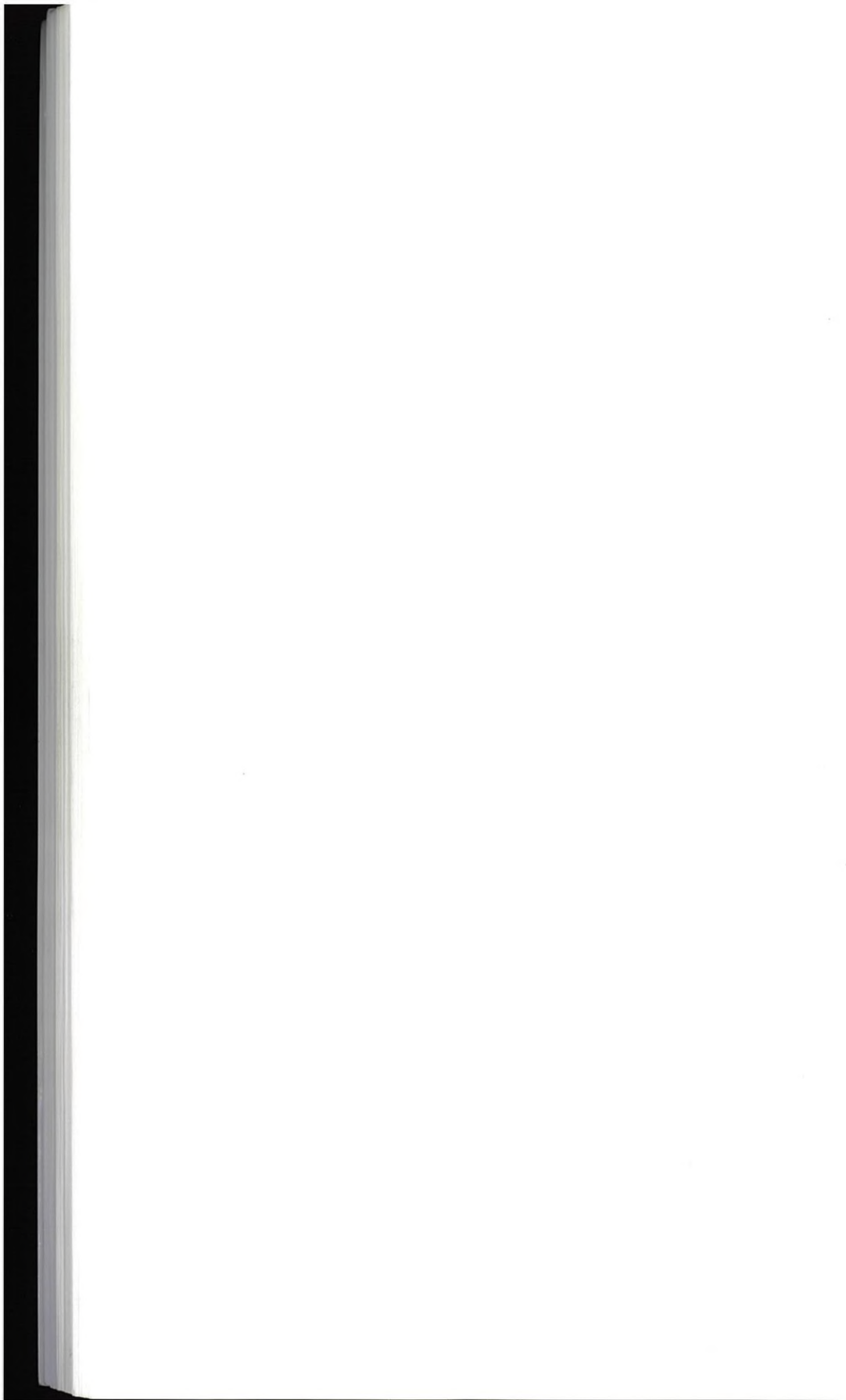
Mint minden általános iskolát elhagyó diáknak, nekem is voltak elképzeléseim és vannak vágyaim, amiket mindenképpen szeretnék beteljesíteni. Nekem ez az orvosi pályát és a támogató baráti kört jelenti. Hála a Zrínyi Ilona Gimnáziumnak, mindkettőben részem van. Elkezdhetném sorolni, hogy pontosan mit is kaptam, de talán soha nem érne véget...

Összegezve a legfontosabbnak tartom, hogy minden tanárom és barátom hitt bennem, és biztatott, hogy nem szabad feladnom, minden akadályt le lehet küzdeni, s nekem találták ki az orvosi pályát. Emellett kézzel fogható támogatást is kaptam, például angol és német különórát, aminek a nyelvvizsgáimat köszönhetem, de kérhettem bármikor segítséget biológiából, matematikából, magyarból vagy amilyen tantárgyból épp szükségem volt rá. Olyan jó kapcsolatot alakíthattunk ki tanárainkkal a speciális oktatásnak, a bennmaradás hétvégéknek és utazásoknak köszönhetően, hogy merem állítani, ma is bátran

fordulhatnánk hozzájuk tanácsért, támogatásért, és szívesen látnak minket viszont. De a rengeteg külföldi és hazai út nemcsak erre adott alkalmat, hanem a látókörünk kiszélesítésére, a világnézetünk kialakítására s arra, hogy megismerjük azokat a kultúrákat, amelyekből tanulva nyitottabbak lehetünk a világ minden változására, és könnyebben vehetjük az elénk gördülő akadályokat.

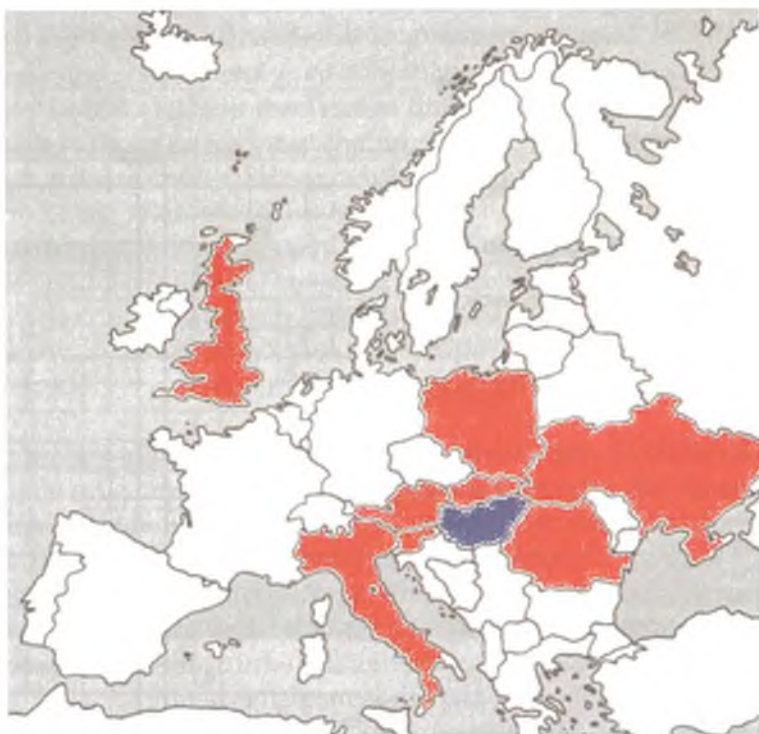
A rengeteg együtt töltött idő alatt, amit a kötelező kollégiumi évek alapoztak meg, valamint a havi egy hétvége, amit szintén az osztálytársaink körében tölthettünk, olyan szoros barátságok kötöttek, amelyek talán soha nem szakadnak meg. Nekem sok barátom került Debrecenbe, akikkel a mai napig tartjuk a kapcsolatot, és ha időnk engedi, találkozunk is. De akik messzebb választottak egyetemet sem merültek feledésbe, bár a személyes beszélgetésre kevesebb lehetőség van.

Mindezek együtt jelentenek nekem nagyon sokat, és rossz emlékeket már nem is tudnék felidézni, mert az a kevés is feledésbe merült. Csak jó érzésekkel tudok visszagondolni az itt töltött évekre, és örülök neki, hogy anno az Arany János Program került az első helyre a jelentkezésemben. Ha még egyszer választhatnék, sem döntenék másképp, mert tudom, hogy nekem ez egy jó „ugródeszka” volt az életbe. Mindezt nem azért írom, mert nem szeretem az egyetemi életet, sőt már megértünk rá, hogy elballagjunk, kinőttük a középiskolai padokat, csak éreztetni szerettem volna, hogy mennyi mindent nyújthat ez a program, ha valaki felismeri a lehetőségeket és kihasználja azokat. Én így tettem, és most a Debreceni Egyetem elsőéves orvostanhallgatójaként mondom, hogy bánhatja mindenki, aki nem él a program nyújtotta nagyszerű lehetőségekkel.

III. Barangolás Európában

Az AJTP páratlan lehetőséget nyújt diákjainak, hogy a „bennmaradós hétvégéken” és hosszabb utazásaik alkalmával megismerjék Magyarország és Európa számos pontját. Az elmúlt évek élménybeszámolóit olvasva nem kétséges, hogy az „aranyos diákok” életre szóló élményekkel gazdagodnak útjaik során.

Gondolatok egy bennmaradós hétvégéről...

Tegyük fel, hogy egy gimnáziumi osztály kirándulásra indul. Az ilyen utakat – a lehető legjobban leegyszerűsítve a dolgot – két kategóriába sorolhatjuk: szórakoztató, izgalmas, ami a nagy többségnek tetszik; vagy nyomott hangulatú, unalmas, „túlkultúrált”, amikor a sokadik szürke emlékház vagy múzeum után még a legfanatikusabb stréberben is elpattan valami...

Most vegyünk egy kicsit konkrétabb példát. Legyen szó egy kétnapos fővárosi programról – ez eddig semleges. Az első nap szóljon esetleg a ... megvan, legyen szó a testi fogyatékkal élőknek az úgymond „egészséges” társadalomba történő beilleszkedéséről. Legyen még valami délutáni elfoglaltság is, mondjuk színház- vagy múzeumlátogatás. Izgalmasnak, esetleg szórakoztatónak hangzik? Költői kérdés volt, tudom jól, hogy nem.

És a második nap? Menjen az osztály a Dohány utcába és ... és nézzenek meg néhány zsinagógát és egyéb, a zsidó kultúrkörhöz kapcsolódó helyet. Persze mindezt idegenvezetőkkel, akik mindent nagyon-nagyon alaposan elmagyaráznak. Ez talán izgalmasabb az előző napnál? Nem úgy hangzik, tudom.

És mindent összevetve: lehet egy ilyen hétvége szórakoztató? Tehet mély benyomást a mi korosztályunkra? Egyáltalán, megvalósítható anélkül, hogy a túl sok információ, a túlzásba vitt „fejtágítás” páros lábbal a szürke unalomba tapossa a kezdeti lelkesedést?

Most kell meglepődni: a válasz igen, igen és újra igen!

A fogyatékkal élőkről – ha van rá lehetőség – ne egy komoly szakember tartson hosszas előadást. Ha valaki igazán alaposan körül szeretné járni a témát, tegye, mondjuk kerekesszékekben ülve. Nem, ez nem valami szóvicc, az Ability Park-ba ellátogatók ugyanis szokatlanul közel kerülhetnek különleges társainkhoz (mióta jártam ott, nem szívesen használom a „sérült” és „fogyatékos” jelzőket – és éppen ez az intézmény célja!), sőt, egy kis időre átélhetjük a helyzetüket: kipróbálhatjuk, milyen kerekesszékekkel közlekedni, vakon tájékozódni egy ismeretlen helyen, de a jelbeszéd alapjait is megismerhetjük.

A hangulatos környezet, a barátságos – de, ami még ennél is fontosabb, sokszor hatalmas segítséget jelentő – animátorok és a néhol Csodák Palotája-jellegű ötletes „játékok” miatt ez a tökéletes hely, ahol szembesülhetünk azzal, hogy bizonyos helyzetekben Ok a jobbak. (Amikor a teljesen sötét, valóságként be rendezett lakásban a látássérült vezetőnk egy pillanatig nem segített, először egy teljes étkezésletet söpörtem le a konyhapultról, pár másodperccel később pedig nagy lendülettel véve intim közelségbe kerültem egy kényelmetlenül kemény betonfallal.)

Az első nap programja tehát igenis JÓ, ehhez nincs mit hozzáfűzni. De mi a helyzet a másnapi városnézéssel?

Először is felejtjük el azt, hogy a mózesi tanításokat különösen jól ismerő, hihetetlen élettapasztalattal rendelkező, több évtized bölcsességét birtokló rabbi vezessen. Hogy miért? Mert unalmas lesz, épp azért, amiért a legtöbb idegenvezetés: túl sok információ túl rövid idő alatt. Válasszunk olyat, aki esetleg csak nagyvonalakban ismerteti az épületeket, hagyományokat, de azt érthető módon, barátságosabb stílusban teszi. Lehet, hogy nem tér ki arra, hogyan tartja a rabbi a jobb kezét, amikor a Tórát magyarázza, de valószínűleg többen odafigyelnek majd rá. Legyen ráadásul fiatal, sőt, nagyjából egyidős az osztállyal, és megvan a tökéletes alany, aki nekünk kell. Aki ennél is többet akar, az már gyanús...

De mit is nézhetünk meg a Dohány utca környékén? A világ második, egyben Európa első legnagyobb zsinagógáját (a gyengébbek kedvéért: zsidó imaház), aminek a felújítása csak nemrég fejeződött be, a világháború alatt ugyanis több bombatalálat is érte az egyik tornyában elhelyezett német radarállás miatt.

Az épület a neológ irányzat követői számára készült, vagyis nem ragaszkodik mereven a régi hagyományokhoz – belülről leginkább egy katolikus templomra hasonlít. Ha valaki ellátogat ide, számíton rá, hogy komolyan veszik a biztonságot: a bejáratnál rendőrök állnak, átnézik a táskákat, fémdetektoros vizsgálatot végeznek, és alkalmanként motoznak is. (Ez utóbbit személyes tapasztalatból tudom.) A zsinagógában egyébként a férfiak számára kötelező valamilyen fejfedő viselete, de akinél nincs sapka, kap kipát (ismét a gyengébbek kedvéért: vicces kis sapkát).

A környéken még két nagyobb zsinagóga van, ezekben az ortodox hívek szertartásai folynak. Ők azok, akik betartják a több ezer éves hagyományokat, melyek az öltözködéstől kezdve az étkezési szokásokon át a házastársak szerelmi életéig (igen ARRA gondolok) szinte mindent meghatároznak. A főváros ezen negyedében több kóser éttermet, zsidó vallási tematikájú könyvesboltot és egy rituális fürdőt, mikvét is találhatunk – az ő vallásukban az itt vett fürdő nagyjából a katolikusok gyónásának felel meg.

Ugye, így már ez sem tűnik rossznak, sőt...

Már csak egy jó szállás és persze néhány jó (lehetőleg nem túl gyors...) étterem kell, és a siker garantált. Na jó, legalábbis senki nem nyafog majd.

Banu Ferenc

13. c

Erdély

2006. május 24-én a 10. C osztály elindult, hogy felfedezze azt az értéket, amelyet Erdély képvisel.

Minden magyar ember számára fontos a trianoni békeszerződés miatt elveszített minden egykori terület. Különösen lényeges, hogy mindezeket külön-külön egy tanulmányi kirándulás során valamennyire megismerjük. Így tettünk mi is, amikor elindultunk Erdélybe.

Már az első nap ízelítőt kaptunk az itt rejlő kincsekből, amikor ellátogattunk Bihar megye székhelyére, Nagyváradra. Itt megtekintettük a székesegyházat, valamint a Szent László Múzeumot is. És mindeközben még hallhattunk egy-két Szent Lászlóhoz kötődő legendát, amit Éva néni, az utazás szervezője mesélt el nekünk.

Este pedig egy különleges vacsorában volt részünk: az otthonról hozott, gondosan becsomagolt töltött káposztát a sötétben gyertyafénynél fogyasztottuk el. Kirándulásunk során ellátogattunk Kolozsvárra is. Terveztük, hogy megnézzük a Mátyás királyról készült szobrot, de sajnos fehér sátrakkal körbe volt kerítve. Ez annak a magyarellenességnek a része, ami sajnos így is megmutatkozik.

Kolozsvárott felkerestük még Mátyás király szülőházát, valamint a Házsongárdi temetőt is, ahol tiszteletünk jeléül egy-egy nemzeti színű szalagot helyeztünk el itt nyugvó nagyjaink sírjára, például Apáczai Csere Jánoséra, Dsida Jenőjére, Reményik Sándoréra.

Aztán folytattuk utunkat Marosvásárhely felé. Ez fontos központja a székelység kultúrájának. Az itteni kultúrpalota hangversenytermébe is beleshettünk, és kihasználva a kínálgató alkalmat, kipróbáltuk a terem akusztikáját azzal, hogy elénekeltük a Tavaszi szél vizet áraszt kezdetű ismert népdalt.

Gondunk volt arra is, hogy vigyázzunk egészségünkre, ezért ellátogattunk a parajdi sóbányába. A bányában van egy kialakított „játszótér”, amit persze mi kis is próbáltunk. És volt néhány vállalkozó, akik úgy döntöttek, megkóstolják a falakat. Természetesen só ízű volt mindegyik, mivel sóbányában voltunk.

Felfedezhettük utunk során a korondi kirakodóvásárt, a bogárfalvi sajtgyárat, ahol bevezettek minket a sajtkészítés rejtelseibe, és a nemrég épült templomot is megtekintettük. Az éjszakát Székelyudvarhelyen töltöttük, ahol egy felejthetetlen bulit rendeztünk, jelmezekkel és parókákkal fűszerezve.

Utunk során öt osztálytársunk is ünnepelte születésnapját. Természetesen felkösztöttük őket tortával, üdítővel és néhány apró ajándékkal. Szerencsénk volt látni a Gyilkos-tavat is, amely különleges látványt nyújtott a tóból kiálló fatörzsekkel. Sétát tettünk a Békás-szoroson keresztül kirakodó vásár közepette. A hatalmas sziklafalak lenyűgöző látványt nyújtottak.

És ha már említést tettem a látványról, amit a Békás-szoros tárt elénk, akkor ugyanúgy ejtenem kell néhány szót azokról a gyönyörű fenyvesekről, zöld lankás legelőkről, dombos tájakról, amelyek napról napra elgyönyörködtettek bennünket.

Erdélyhez sok nagy magyar neve is fűződik, köztük Petőfi Sándoré. Emiatt látogattunk el Fehéregyházára, hogy megnézzük a Petőfi tiszteletére emelt szobrot és a múzeumot.

Ezután elérkezett a pillanat, amikor el kellett hagynunk ezt a csodálatos vidéket, amely sokunk szívébe örökre beírta magát.

Remélem, mindenki ellátogat legalább egyszer Erdélybe, ahol tapasztalhatja mindazt, amiről beszámoltunk, s megérezheti, amit mi már tudunk: Erdély hazavár!

Varga Zsuzsanna
2007

Erdélyben jártunk

2009. szeptember első napján mindenki izgalommal hajtotta fejét a párnájára, hiszen az évnnyitó után már mindenkinek a másnapi kirándulás járt az eszébe. Abban a szerencsében részesültünk, hogy osztályunk közösen fedezhette fel a gyönyörű Erdélyt. Fényképezőgépekkel és kellő kíváncsisággal felszerelve vágtunk neki ennek a fázasztó, de feledhetetlen utazásnak. A délutáni indulás után a legelső feladatunk a felelősök kiválasztása volt az idegenvezető útmutatásával. Volt olyan felelősünk, aki kereplőt kapott a létszámmellenőrzéshez, és volt, aki kalapot viselt az egész út alatt, amin nemzeti színű szalag volt, ezzel is jelezve indulási pontunkat.

Minden napunk nagyon mozgalmas volt. Korai keléssel indítottunk, nagyon sok élménnyel lettünk gazdagabbak, és itt nem csak a templomokat és más látványosságokat értem. Tiszteletre méltó az erdélyi magyarok élete, hiszen még ennyi év után is magyarok tudtak maradni egy másik országban. Akárhová mentünk, mindenhol kedvesen és nagy szeretettel fogadtak minket. A táj szépsége mindenkit lenyűgözött. Indulás előtt mindenkitől azt hallottuk, hogy Erdély gyönyörű lesz, de szerintem senki nem gondolta volna, hogy ennyire csodálatos. A Gyilkos-tó és környéke, a Medve-tó sós illata és a Békás-szoros ámulatba ejtő látványa mindenkit levett a lábáról. Külön öröm volt, hogy sok információval is gazdagabbak lettünk, amit Éva néni, az idegenvezetőnk mondott. A nap végén mindig összefoglaltuk az aznap látottakat, amire szük-

ség is volt, mert annyi helyen jártunk, hogy sokszor képtelenek voltunk az információkat megfelelően tárolni.

Békás-szoros

Összességében, minden félelem nélkül mondhatom, hogy eddigi életünk legjobb osztálykirándulását tudhatjuk magunk mögött. Hiszen volt sok látnivaló, jó hangulat, új embereket ismertünk meg, és még jobban összekovácsolódtunk.

Erdély – visszamennénk...

Liskány Orsolya
10.C

Kárpátalja

Kárpátalja – kétszer is megjártuk és sok érdekes élményben volt részünk. Jóban és kevésbé jóban egyaránt.

Miután megérkeztünk az elég hosszú buszozás után, alig vártuk, hogy a szállásra érjünk. Megtudtuk, hogy egy kicsit gyalogolni kell még felfelé, de gondoltuk még belefér néhány perc séta. Aztán már kb. fél óra után, mikor a táskáktól már nem igazán bírtunk menni és még mindig nem értünk oda, egy kicsit kétségbeestünk. Aztán nagy nehezen megérkezve elfoglaltuk a szálláshelyünket. (Az utolsó napon lefelé már autóval vitték a csomagokat.) Megkóstoltuk az ukrán ízeket is a vacsora alkalmával. A fő ételízesítő a kapor volt, ez hamar kiderült, de egyébként finomak voltak az ételek.

A hátralévő napokban (mindennap meg volt a fel-le mászás) többször is megfordultunk Munkácson: városnézés a csodálatos belvárosban, várak, és az elmaradhatatlan vásárlás élve az alacsony árakkal. Megtapasztaltuk, hogy az ott élők nem nagyon beszélnek az ukránon kívül más nyelvet, és tőlünk is igencsak elvárnák, hogy azt használjuk.

Előre figyelmeztettek minket az utcán kóborló kéregető gyerekekre, akikkel természetesen sikerült találkozunk, és egyikünk fagyija bánta (szó szerint kirángatták a kezünkől). Elég szörnyű volt ilyet látni, hogy 5-6 éves gyerekek teszik ezt. De ha valahol, akkor Ukrajnában igencsak látszik az óriási anyagi különbség a társadalomban például a hatalmas palotákban és kunyhókban is.

Viszont örömmel töltött el bennünket, hogy elmehettünk egy olyan középiskolába, ahol magyarul is folyik az oktatás, és bár nagyon kevés diákkal, de üzemel. Fantasztikus, hogy bár ukrán nyelven kell majd érettségizniük és mindenhol azt kéri tőlük, de ők mégis beszélnek és tanulnak magyarul is, és büszkék erre.

Kárpátalja természeti kincsekben is bővelkedik, amik közül például a Szi-nyevéri-tavat külön ki kell emelnem. Csodálatos látványban volt részünk, miután felértünk a tóhoz. (Addigra már megszoktuk a hegymászást...) Remek háttér volt a fényképekhez is, osztályképet is készítettünk. A Vereckei-hágóhoz is ellátogattunk, ahol más magyar csapatokkal is találkoztunk. Megkoszorúztuk az emlékművet, tanár úr adott egy kis történelemleckét, elénekeltük a Himnusz és a gyönyörű kilátásban megcsodálhattuk, merre is jöttek honfoglaló magyar őseink.

Rahóra nem sikerült eljutnunk, így a következő hónapban egy hétvégére visszamentünk Kárpátaljára. Megnézhettük többek között a Fekete- és Fehér-Tisza egybefolyását, amittől kezdve Tiszának nevezhetjük folyónkat.

Mindent összevetve megnézhettünk egy olyan országrészt, ahol néhányan még büszkék arra, hogy magyarok, néhányan inkább titkolják, hogy egyáltalán

értik a magyar szót, vannak, akik palotában élnek, vannak, akik viskóban, és a csodálatos tájakat elnézve elszomorodunk, hogy ez valamikor mind a miénk volt.

Lakatos Zsófia
11.c

Kárpátalja

Hova, de hova, de hova...

... a Doveri-szoroson is túlra.

Az Arany János Programnak köszönhetően 2007-ben a mi osztályunk tölthetett 9 napot Angliában. Bár az indulásunk nem zajlott zökkenőmentesen, mert éjfél helyett fél egykor indultunk, első repülésünk szerencsére jól sikerült. Így már másnap kora reggel „in medias res” megkezdhattuk felfedező utunkat!

London Eye, Big Ben, Parliament of London, Buckingham Palace és a nap zárásaként a megkedvelt St. James Park, ahol a várva várt szusszanás után megérkeztünk befogadó családjainkhoz.

Ettől a találkozástól féltünk a leginkább, van, aki joggal, hisz megismerhette az angol vendégszeretetet... többek között az „egészséges csapvíz”, a hideg szoba, a fűszerhiány képében ☺. Ám sokunk pozitív élményekkel gazdagodott, s aki mégsem, azt is kárpótolta a nyüzsgő londoni élet a sok-sok látnivalóval.

Tartalmas kirándulásunkon meglátogattuk még a *Hampton Courtot*, a *Towert*, a *British Museumot*, a *Natural History Museumot* és a *Science Museumot*. Dover köves tengerpartját, ahol mindenkiből előbújt a mélyen rejlő gyermeki énje... (Lásd kagylógyűjtés!) Sőt művészlelkeink is kibontakozhattak a *Madame Tussaud 's Panoptikumában*, ahogy erről a rengeteg megtelt memóriakártya is tanúskodik! Persze Rousseau eszméje is áthatotta elménket ☺, miközben a *Leeds Castle* labirintusában bolyongtunk!

További „szellemi épülésünk” a híres egyetemvárosban, *Cambridge*-ben folytatódott, megtekinthettük még *Etont*, a felső elit nagyszabású tanodáját, valamint *Stratford Upon Avon*ben Shakespeare szülőházát és nyughelyét.

Mindezekre a programokra a délelőtti nyelviskola után került csak sor, hiszen a „jó”-ból mi sem maradhattunk ki...Azonban már ha a jónál tartunk!!! Természetesen a szórakozás minden egyes kikapuján bekopogtattunk... Kitűnő alkalom nyílt erre egy tipikus angol pubban, ahol 3 osztálytársunk születésnapján „just with coke under 21” módra koccintottunk... És módját megadva hódolhattunk másik nagy szenvedélyünknek, a shoppingolásnak is! A *Harrod's*-ban! Ha csak mindössze egy-egy törzsvásárlói kártyával gazdagodva is...☺

Élvezetek élvezetek hátán, a jó programok és társaság közepette, tele bőrrönddel a kezünkben - na meg persze *Harrod's* kártyával a zsebünkben☺-felszálltunk a repülőre, s közben megfogalmazódott bennünk, hogy egyszer még vissza kell térnünk erre a kicsit ködös, kicsit esős, nem mindennapi varázsú helyre.

... aki pedig nem hiszi, járjon utána, de nekünk még
álmainkban **Anglia** is visszainteget...
s majd egyszer nem mondhat nemet!

Tóth Dóra és Virágh Nikolett
2007

Olaszország diákszemmel

Sokat hallottam már erről az országról, jót is, rosszat is egyaránt. Nagy reményekkel, elvárásokkal, némi izgalommal és kíváncsisággal vártam arra a napra, mikor az osztályommal repülőre szállhattam és kijuthattam Olaszországba.

Rögtön az első napon egy igen sűrű és nehéz programon vettünk részt. Első állomásunk a Spanyol lépcső, utána a Trevi-kút, majd Victor Emanuel emlékműve, Marcus Aurelius szobra, a Forum Romanum, a Colosseum és a Szent Pál székesegyház.

A Trevi-kút valóban nagyon csodálatos volt, csak nagyon sok a turista, de nem lehet mit tenni, ha közeleg húsvét. Nem volt szerencsénk a Victor Emmanuel emlékművel, mert épp felállványozták és nem sok mindent lehetett belőle látni. Be kell, hogy valljam őszintén, a Forum Romanummal, de leginkább a Colosseummal kapcsolatban nagy elvárásaim voltak, talán irreálisan nagyok; nekem csalódást okozott a Colosseum. Leültem a tövében lévő padra és vártam, hogy valamiféle áhítat vagy csodálat hasson át, de nem történt semmi. Ehelyett a koszt, a piszkot láttam, azt, hogy a kukák mellett egy hatalmas szeméthalom áll és azt, hogy a Colosseum nem más, mint egy hatalmas kőrom. Az első nap után szomorúan állapítottam meg, hogy Róma nem az én városom. A templom megtekintése után indultunk is a szálláshelyünkre, ahol az esténket töltöttük. A szálloda maga nagyon takaros volt, és úgy láttam, hogy mindenki igazán jól érezte magát.

Másnap korán keltünk, hogy időben odaérjünk a Vatikánhoz. Ennek ellenére is, három órát vártunk azért, hogy bejuthassunk. Odabent aztán csodálatos teremben keresztül vezetett utunk. Némelyikben csak mellszobrok voltak, másokban csodálatos gobelin képek, a harmadikban hatalmas térképek. Nagy élmény volt híres festők híres festményeit látni élőben, mint Michelangelo Athéni iskoláját, vagy a legutolsó teremben, a Sixtusi-kápolnában látható Ádám teremtését, és az Ítélet napját, hogy csak a legismertebbeket említsem. Még nem volt vége a programnak! Megtekintettük az Angyalvárat, az Igazságügyi Palotát, a Panteont és a Popolo teret. A Panteon hatalmas kupolájával letaglózott, elképzelhetetlen, hogy tudták ezt a rómaiak az ókorban felépíteni, valóban nagyon csodálatos építmény.

Harmadnap aztán egy nagyobb utazás állt előttünk: Rómából ezúttal Pisába, majd onnan Montecatini-Terme-i szálláshelyünkre vezetett utunk. Pisában természetesen nem hagytuk ki a Csodák Terét, amelyen a híres Ferde-torony és a kápolna is áll. Itt nem sok időt töltöttünk, mert így is majdnem öt órát utaztunk, és még legalább egy órányi út vezetett a szálláshelyre. Délután egy kis szabadprogram Montecatini-Termében, ebben az igen hangulatos olasz kisvárosban. A

város az apró utcákkal, kávézókkal, pizzériákkal, divatcézárok méregdrága márkáinak boltjaival telezsúfolt főutcájával, igazán elnyerte a tetszésemet, és nyoma sem volt a római káosznak és kosznak. Éreztem, Észak-Olaszország az én helyem. Ezzel a velős megállapítással tértem nyugovóra, hogy a másnapi igazán nehéz programot valamiféleképpen átvészeljem.

Pisa

Reggel korán keltünk, de ahogy láttam, már szinte mindenki hozzászokott ehhez. Mindenki szeme alatt ott voltak a fáradtság apró jelei, arcunk elnyúlt, meggyötört. Na jó, azért annyira nem volt vészes, lehetett volna rosszabb is. Vonattal mentünk Firenzébe, ahol megtekintettük a Szt. Maria Novella templomot, Piazza della Signoriat, az Uffizi képtárat, a Palazzo Vecchio-t, Loggia dei Lanz-t, a Ponte Vecchiot. Gyönyörű város, csak az a fránya eső ne esett volna, talán akkor még csodálatosabb lett volna, de az esőtől nedves macskaköves, szűk utcák egészen barátságos és már-már regénybéli hangulatot árasztottak magukból. Aztán utazás vissza a Montecatini-Termébe, ahol este megint volt egy kis szabadidőnk. Mivel nagyon fáradtak voltunk, nem igazán használtuk ki ezt a szabadprogramot.

Negyednap reggel korán kelés, reggeli, bepakolás a buszba és utazás Sirmione-ba, a Garda-tó gyöngyszemébe, ebbe az igazán hangulatos középkori városkába. Délelőtt csónakáztunk a Garda-tavon, igazán nagy élmény volt, pláne mikor a sétahajókázást felváltotta a száguldozás. Hatalmas élmény volt! Majd újból buszra pattantunk, hogy meghódítsuk Veronát, ahol ellátogattunk a Piazza della Erbére, a Júlia-szoborhoz és a híres-nevezetes Júlia-erkélyhez is. Majd utazás Padova városába, ahol megtekintettük magát a főteret, a piacteret, és a Szent Antal bazilikát, mely valóban nagyon csodálatos építmény. Hét

kupolájával, csodálatos kerengőivel, hatalmas belső termeivel egészen rabul ejtett, és egy pillanatra valamifajta áhítat és tisztelet ébredt bennem az épület iránt, amit sajnos a Colosseumnál nem éreztem. Látogatásunk után elindultunk új szálláshelyünkre, Jesoloba, ahol egy egészen elegáns hotelben szálltunk meg, alig pár száz méterre a tengerparttól.

Reggel megint a szokásos korán kelés, és utunk ezúttal Velencébe vezetett, a vízre épült városba. Mikor megérkeztünk a Canal Grandéhoz, egy hatalmas komp fogadott minket, amelybe egy kamion úgy hajtott be, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne, nem is lassított és a hajó úgy nyelte el, mintha az egy játékautó lenne. Aztán átszálltunk a stílusosan csak „sightseeing boat”-nak, azaz városnéző hajónak nevezett hajókba, és végig mentünk a Canal Grandén, és kiszálltunk a Szent Márk térnél. Ezután tiszteletünket tettük a Szent Márk bazilikában. Velencei látogatásunk végén még volt egy kis szabadidőnk, egyesek elmentek sétálgatni a városban, néhányan leültek a Szent Márk tér előtt és gyönyörködtek a párával terhelt velencei tájképben, míg mások süttették magukat a napon. Velencei és így egyben olaszországi kirándulásunk ezzel véget is ért, mármint ami a tervezett programunkat illeti. A szálloda előtt elbúcsúztunk idegenvezetőnktől, Kovács Zsuzsától és a bérelt busszal elindultunk a mestrei állomásra, ahonnan a vonatunk indult Budapestre.

A vonat, bár gyorsan szelte a kilométereket, így is majdnem tizenkét órába tellett, míg leküzdötte a Mestre-Budapest távolságot. Épségben megérkeztünk a fővárosba, ahol az állomás előtt már várt ránk jól megszokott buszunk. Hosszú út állt még előttünk, ezt mindenki jól tudta.

Igazi felüdülés volt látni a kollégium sárga épületét, és nagyon furcsa volt, hogy egyik nap még Velence köveit koptattam, másnap pedig újból ott álltam a kollégium előtt, utazótáskával a kezemben.

Mint mondani szokták, a rossz emlékek idővel elhalványulnak, és csak a jók maradnak meg. Mialatt ezt a beszámolót írtam, valóban csak a kellemes emlékek rohantak meg, újra meg újra, és úgy érzem, szeretnék még egyszer visszajutni Olaszországba.

Kovács Nándor
2007

A Kirándulás

Szeptember első hetének közepén felkerekedett osztályunk és nekivágtunk, hogy Itália földjét (ha csak részleteiben is) megismerjük.

Mikor Rómában leszállt a repülőnk, mindenki nagyon várta, hogy szállásunk elfoglalhassuk, ugyanis az éjszakai utazás rendkívül lefárasztott mindannyiunkat. Az osztály nézetei egyedül az ételek tekintetében szoktak megoszlan, ezúttal azonban semmi panaszkodás nem lehetett (kivéve, mikor igen). A kiszolgálás minden alkalommal udvarias volt, így nem volt nehéz megértetni magunkat az olaszokkal.

Rómában megcsodálhattuk a Colosseumot, a Circus Maximust, illetve távolról a Forum Romanumot is. Ezen nevezetességek megismerése mellett kíváncsian vártuk, hogy a vatikáni életbe is betekinthessünk. Sétáltunk a Szent Péter téren és a bazilika területét szintén bejártuk, szájatva hallgatva annak történelmét. Kicsit meglepve hallottuk, hogy vállainkat és térdeinket el kell takarnunk, ha körül szeretnénk nézni a templomokban.

Ezek után Rómát magunk mögött hagyva áttelepedtünk Monte Cattini Terme-be. Útközben Pisát érintve megnéztük a híres - nevezetes ferde tornyot és rengeteg fényképet készíthettünk. Majd Firenzében a világhírű Uffizi Képtárat tekintettünk meg. Rómeó és Júlia városában, Veronában is tettünk egy látogatást. Megsimogattunk Júlia csodálatos domborművét. Aztán hajókéztünk a Garda-tavon, amit mindenki nagyon élvezett. Kikötve Sirmione szigetén általunk ez idáig nem is látott méretű fagyaltot nyálhattunk a kellemes mediterrán hőségben.

Verona

Muranóban tanúi lehettünk az üvegtárgykészítés művészetének, Buranóban pedig a színes házak forgataga fogadott bennünket.

Végül Jesolóban egy késő esti tengeri fürdözést is megengedtek tanáraink.

Az utat hazafelé vonattal tettük meg, még ez is felejthetetlen élmény volt számunkra.

Összefoglalva elmondhatjuk, hogy nem hiába tartják ezt az utat A Kirándulásnak.

Havas Ádám & Szászi Tamás

12. c

A lejtő ördögei

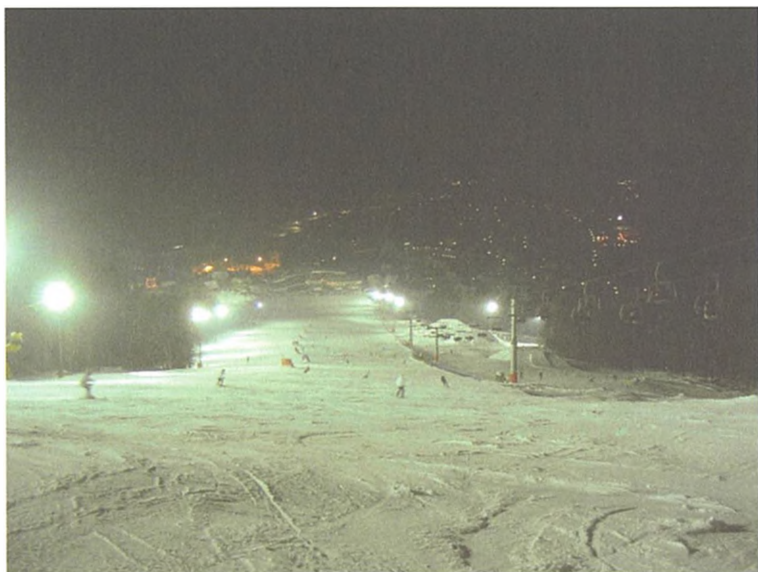
Iskolánkban már hagyomány, hogy a kilencedikes Arany János-os osztály sítáborban vesz részt. Ebben a tanévben a mi osztályunknak jutott az a megtiszteltetés, hogy elsőként a szlovéniai Kranjska Gora-ban tölthettük el a sítábor napjait. Mivel tanárainknak is ismeretlen volt a helyszín, az elején kicsit tartottunk attól, hogy milyen lesz a fogadtatás és a szállás Szlovéniában, de előre bocsátom, hogy nagyon kellemesen csalódtunk. Már az előkészületek is felvillanyozták az osztályt, hiszen a próbák alatt a fehér és fekete síbakancsokban úgy néztünk ki, mint a Star Wars birodalmi katonái. Izgalommal és kíváncsisággal telve pakoltunk be a buszba február 10-én hajnal 4 órakor, hiszen ebédrel együtt 13 óra volt az út a festői szépségű Júlia Alpokba. A busz kényelme és az a sok film, amit az utazás közben néztünk, szórakoztatóvá tette az odautat. Megérkezve elfoglaltuk a szállást és megtapasztalhattuk, hogy milyen az igazi havas tél. Két napig esett a friss hó, este mínusz 8-9 fok volt, nappal azonban kellemes mínusz 1-2 fokra emelkedett a hőmérséklet. A szobák elég kényelmesek voltak, leszámítva, hogy a folyosón volt a zuhanyzó és WC.

Az osztály kitarását dicséri, hogy a 13 óra buszozás után mindenki részt vett azon a sétán, amit a pályákhoz tettünk, hogy megnézzük, hol fogunk másnap csúszni. A vacsora után tanárainknak nem kellett sokszor mondani, hogy pihenjünk, gyakorlatilag tíz órára mindenki ágyba dőlt magától. Másnap csütörtök reggel ébresztő után fél nyolcra mentünk reggelizni, amely minden nap olyan bőséges volt, hogy sokan még délben sem voltak éhesek. Délelőtt két síoktatónk, Karcsi és Zsolti bácsi vezetésével megtanultuk az alapokat, és délután már a kék pálya oldalában cammogtunk fel és próbáltunk helyesen lecsúszni. Nagyon sokat nevettünk az eséseken, Máté Sanyi egyéni „gólya” technikáján, Jegorov Erika „Márti néni stílusán” és a „vigyázz az útból, nem tudok kanyarodni” felkiáltásokon. A nap végére kialakult egy haladó és egy kezdő csoport. Este vacsoránál a fiúk próbáltak ismerkedni a csinos felszolgáló lánnyal, Milenával, több-kevesebb sikerrel. Nagy segítséget jelentett nekik Ládonyi Gabriella tanárnő két oldalas „Szlovén-magyar túlélő szótára”. A finom meleg vacsora után az osztály egy része lepihent, a többiek a szállás társalgó részében gyülekeztek, ahol egy póker és egy uno parti keretében szórakoztunk tanárainkkal a tíz órás takarodóig.

Péntek reggel kivonultunk a kék pályára, és a haladó csoport Zsolti bácsi vezetésével csúszó felvonóra ült, elkezdték gyakorolni a lecsúszást. Az elején sokat estek, de kora délutánra mindenki le tudott jönni biztonságosan. A kevésbé gyakorlottak folytatták a cammogást a hegyoldalra és próbáltak hóékében megállni, majd elkanyarodni. Karcsi bácsi emberséges oktatása és a csapat kitaratása meghozta a gyümölcsét: estére két ember kivételével mindenki le tudott jönni a sítobokból rögtönzött szlalompályán. Számukra is felcsillant a remény, hogy a

3. nap felülhetnek a felvonóra. Este finom meleg vacsora következett, ami közben Milena hősiesen állta a fiúk szlovén, angol, német, olasz és egyéb nyelvek keverékéből álló ostromát. Vacsora után sétáltunk egyet a közeli bolthoz, hógolyóztunk, egy-két lányt a fiúk megmosdattak, majd következett a kártyapartik második felvonása. Jó hangulatban telt el az este a takarodóig.

Az utolsó síelés nap reggelén gyönyörű verőfényes napsütés várt minket, a szép tiszta ég és a gyönyörű hegyek szinte hívtak magukhoz. Mindenki izgatott volt, hiszen a haladósok ígéretet kaptak egy nagyobb pálya meghódítására, a kezdősök pedig először mentek felvonózni. Ezen a napon éreztük igazán, hogy milyen jó dolog is a síelés, kezdtük élvezni ezt a sportot. A haladó csoport megpróbálkozott egy nagyobb pályával, ám a sok esés és a meredekebb lejtő miatt Zsolti bácsi úgy döntött, hogy inkább a kék pályán legyen sikerélményünk. A kezdő csoport nagyon élvezte a lesiklást, többen párban is síeltek. Ezen a napon csak délután 1 óráig síeltünk, utána pihenni mentünk a szállásra, mert este jött a három nap megkoronázásaként az éjszakai síelés élménye. Izgatottak voltunk és mikor megtudtuk, mindenki nagyon várta már a kivilágított pályákat. Este megvacsoráztunk, és mivel Milena csak a vacsoráknál szolgált fel, a fiúk könnyes búcsút intettek műzsájuknak. Az éjszakai síelés nagyon nagy élmény volt számunkra, a kivilágított pályák gyönyörűek voltak, mindenki nagyon élvezte a csúszást. Jó hangulatban telt el az utolsó este is.

éjszakai síelés

Vasárnap reggel összekelve 8 órakor elindultunk haza, tele élményekkel, jókedvvel, vidámsággal és azzal a tudattal, hogy megtanultuk a síelés alapjait.

Köszönet jár Karcsi és Zsolti bácsinak a türelmükért a síoktatásban, Laci bácsinak, a sofőrnek, hogy épségben elvitt és hazahozott minket, továbbá tanárainknak, hogy kitartottak mellettünk és nem hagyták, hogy feladjuk. Reméljük, a jövőben lehetőségünk lesz újra felpróbálni a síbakancsot és felcsatolni a léceket.

Szűcs Róbert
9. c

Az első óránk...

IV. Mindennapok - „ARANY-os” élet a Zrínyiben

„Ha hajót akarsz építeni, ne azzal kezd, hogy a munkásokkal fát gyűjtesz, szó nélkül kiosztod közöttük a szerszámokat, és rámutatsz a tervrajzra. Ehelyett először keltsd fel bennük az olthatatlan vágyat a végtelen tengere iránt.”

(Antoine de Saint-Exupéry)

A statisztikák, az eredmények tudományos elemzése sokat elárul egy program, egy módszer hatékonyságáról. Teljes képet azonban csak akkor kaphatunk, ha személyes beszámolók mutatják be, milyen is valójában a diákok élete. Az évkönyv utolsó fejezetében a legemlékezetesebb pillanatok, az évente visszatérő legjelentősebb események felvilantásával kapunk egy kis ízelítőt a diákok mindennapjaiból.

VILÁGVÁNDOROK NYÍREGYHÁZÁN

Képzeljünk el egy olyan iskolát, ahol a gyermekek szívesen tanulnak, tudásra éhesen és mosolyogva járnak-kelnek, s ahol nap mint nap „ostromolják” tanárokat, hogy valami - ami fontos számukra, - még jobb, még szebb, még izgalmasabb legyen. Nem Platón Akadémiájáról van itt szó, hanem azon ritka alkalmaik egyikéről, amikor a mai diákok igénye, tenni akarása és ötletei, tanáruk segítségével elvezetnek egy nagyszabású rendezvényhez, amely egyszerre játék és tanulás. Ez a **Világjárók Találkozó**.

Megszületése azon „aranyos” diákok nevéhez köthető, akik még 2007-ben 11. osztályos tanulóként vetették fel a gondolatot: Nyíregyháza is kapcsolódjon egy játékos tanulmányi versennyel az Arany János Tehetséggondozó Program országos rendezvénysorozatához. Korábban is volt ilyen jellegű próbálkozás, de valami miatt nem vezetett sikerre. Ezúttal is örömmel, de tanáros fenntartással fogadtam Molnár Vidor és Hora Flórián szavait, amikor arról beszéltek: lehetne, kellene egy Európai Unió vetélkedő és rendezvényt szervezni, ahol végre mi lehetnénk a házigazdák! A feltételeket Pintér Miklós igazgató úr biztosította, s én is úgy gondoltam, hogy egy programfelelős akkor cselekszik helyesen, ha jövőbe vezető „ünnepeket”, közösségteremtő alkalmakat is létrehív és istápol. Mindesetre azonban itt volt jó néhány „ha” és „amennyiben”, valamint „node” és „talán”, amelyek eddig újra és újra igazolták Széchenyi szavainak igazságát a szalmaláng lelkesedésű magyar lélekről.

Ezúttal nem ez történt. Az akkori 11. c osztály és Bajdik Gabriella osztályfőnök egy emberként valósította meg a vállalt feladatot. Lényegében már az első évben a közös gondolkodás, ötletek, ajánlatok nyomán megszületett a Világjárók Találkozó programja:

- tesztelték az Európai Unióról és az öt-hat fős csapatok által választott uniós országról.
- városismereti vetélkedő és „rejtekhely-vadászat” terepen, azaz a városban.
- a választott ország bemutatása kreatív játékos formában a nagyszínpadon.
- végül az „Európai Parlamentben” a „képviselők” és a különböző „frakciók” közötti vita a konszenzus igényével.

Ki tud többet Európáról?

A rendezvény lebonyolításában, szervezésében a legapróbb díszítéstől, a gálaműsoron, a tesztek összeállításán és javításán át, a vendégek kíséréséig a nyíregyházi diákok ugyanezzel a lelkesedéssel, nyitott szemekkel, fülekkel, teljes odaadással és szolgálattal vettek részt. Nem lehet elfelejteni azt a szorgalmat, amellyel már hetekkel a rendezvény előtt részt vettek a „stáb” hetenkénti megbeszélésein, ahogy örültek a léggömbös, zászlós díszítés tervének, vagy ahogyan énekelték teli torokból Varga Miklós jól ismert „Európáját”. Az ezt követő években a mindenkor 11. c osztály tanulói és osztályfőnökeik (2008-ban Antal Attiláné tanárnő, 2009-ben Szabóné Kovács Gyöngyi tanárnő) végeztek kiváló munkát

Rendezvényünknek csak egy célja lehet: egymáshoz közelebb hozni ismét a diákokat, a tanárokat, miközben olyan komoly témákat taglalunk, amelyek magyar és európai emberként mindannyiunkat foglalkoztatnak: Európa energiahelyzete és a klímaváltozás összefüggései, Kína szerepe az európai gazdaságban, a munkavállalás és munkaerőpiaci helyzet a gazdasági válságban lévő Európai Unióban.

Az eredményekről szól vendégeink visszatérése, a csapatok növekvő száma (legutóbb 15 csapat, mintegy száz diákkal) s a résztvevők és nyertesek gondolatai. A pápai Türr István Gimnázium diákja („Tici”) írta:

Nagyon szép napokat töltöttünk itt, amit ezúton is köszönünk vendéglátóinknak, akik igazán kitettek magukért! Gazdag programokkal, színvonalas vetélkedővel vártak bennünket, és ami nagyon fontos: mindvégig éreztük a szeretetteljes ránk figyelés melegségét! Mindent nagyon szépen köszönünk, Nyíregyháza!!!

Jövőre, Veletek Ugyanott!!!!

egy „krúdys” vacsora

Dr. Szilágyi László

Szabadságharcos - Freedom Fighter

„A nyíregyházi lányok legyőzték a pesti srácokat.”

Az 1956-os forradalom 50. évfordulója alkalmából az Oktatási és Kulturális Minisztérium a Nemzeti Emlékezet program keretén belül egy többfordulós internetes versenyt hirdetett meg. A rendszerváltás óta legtöbb diákot felvonulató tanulmányi mozgalomban 246 csapat és 1300-nál több diák mérhette össze tudását. A Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégiumot a 13. C osztály csapata képviselte. Tagjai: Balogh Eleonóra, Bécsi Mária, Berecz Anita, Hibály Mónika, Lőrinc Nóra, Paragh Anita, Stefán Gizella. A felkészülést Huszárné Kádár Ibolya tanárnő segítette.

A vetélkedő 2006. január 23-án vette kezdetét, és októberben ért véget. A fordulók ideje alatt különböző kreatív, sok munkát és kutatást igénylő feladatok segítségével mélyülhettünk el 1956 eseményeiben. Teszteteket töltöttünk ki, plakátot készítettünk a korabeli nők helyzetéről, a miniszterelnöki beszéd megalkotása sem maradhatott ki a sorból. A legnagyobb kihívást, a nyáron elkészítendő helytörténeti kutatási anyag összegyűjtése és rendezése jelentette. Lakóhelyünkön, apró falvakban riportalanyokat kérdeztünk, jegyzeteltünk, levéltárban kutattunk. Mindannyiunkat megleptek a váratlan emberi reakciók, többször hallottuk: „Neked elmondom, de ne beszélj erről senkinek!”

Az utolsó előtti fordulóban jegyzőkönyvi formában a szovjet katonai beavatkozást eldöntő Központi Bizottsági ülést kellett rekonstruálnunk. Hruscsov, Kaganovics, Molotov stb. szerepében kellett döntenünk Magyarország megszállásáról. Nem volt könnyű feladat! Kb. tíz különböző személy életét, véleményét, mentalitását, vérmérsékletét kellett pontosan ismernünk ahhoz, hogy mindent hűen tudjunk visszaadni.

Október 23-ának éjszakáján érkezett az utolsó kérdéssor. 72 óra állt rendelkezésünkre, s ekkor már nagyon izgultunk, hiszen a tét az 1. helyezés volt. Mikor végeztünk, alapos ellenőrzés után elküldtük a válaszokat, mindannyian izgatottan vettük körül a számítógépet, s vártunk. Rövid, ámde idegtépő néhány másodperc volt. Győztünk! Ekkor még alig hittük el, hogy ez velünk megtörténhetett.

A Budai Várban került sor az ünnepélyes díjkiosztó ünnepségre, itt Hiller István miniszter úrtól vehettük át a párizsi útról szóló igazolást.

A nagyhetet 2007 tavaszán így tölthettük a forradalmak városában.

A szokásos párizsi látnivalók már önmagukban elbűvöltek bennünket: fel-nézhattunk az Eiffel-toronyra, hajókézhattunk a Szajrán kellemes sanzonokat hallgatva, s részesei lehettünk egy Notre-Dame-i misének is.

A művészetekkel a Louvre-ban és a d'Orsay múzeumban ismerkedhettünk. Jó volt élőben látni az eddig csak képekről ismert műalkotásokat.

Versailles csodái után a trianoni békeszerződés aláírásának helyszínén felidéz-tük létrejöttének okait és következményeit.

Barátkozhattunk Párizs ízeivel, ráérős kávéházi mentalitásával, és egy hajnalon a piac bőségeit is megcsodálhattuk. A látnivalók felsorolása természetesen itt nem érhetne véget...

Ám a programok tartalmaztak szakmai részeket is. A Párizsi Magyar Intézet jóvoltából találkozhattunk két 1956-os emigránssal Méray Tiborral és Sulyánszky Jenővel. Három és fél óráig hallgattuk visszaemlékezéseiket 1956 személyes történelméről, s az emigráció megpróbáltatásairól. A kötetlen beszélgetés kapcsán számtalan kérdést is föltehattunk. A két életút két mentalitást mutatott, hisz Méray Tibor az értelmiség, az Írószövetség ellenállását szervezte, míg Sulyánszky Jenő egyike volt a pesti srácoknak a Corvin közből.

Abban a megtiszteltetésben is részünk lehetett, hogy Nikicsér László nagykövet úr fogadott bennünket Párizs egyik lelegegánsabb követségi palotájában. Egy

protokolláris 10-15 perces találkozóra számítottunk, de legnagyobb örömünkre egy fél délutánon át ismerkedhettünk a nagykövetség életével, a katonai attasé munkájával, s megtekinthettük a nemzetközi színvonalú irodákat is.

A tanulmányút egyik legmegrendítőbb pillanata volt, hogy a Pere Lachaise temetőben Nagy Imre és mártírtársainak jelképes sírjánál elhelyeztük iskolánk koszorúját.

Öt nap alatt természetesen nem lehet megváltani a világot és megismerni Párizst, de a gazdag program egyaránt adott lehetőséget az 1956-tal kapcsolatos ismereteink elmélyítéséhez és a kellemes élményekkel való gazdagodáshoz.

Visszatekintve a nagyhét nagy utazására, mindenképpen megérte a sok utána-járás, a kutatás és a tanulás mellett vállalt plusz munka!

Paragh Anita és Bécsi Mária
2007

Rendhagyó történelemóra Párizsban

A szabadságharcos – Freedom Fighter – verseny győzteseiként 2007 húsvétja előtt ellátogathattunk Párizsba. A látnivalók mellett megkóstolhattuk Párizs ízeit, belemerülhettünk összetéveszthetetlen hangulatába, részesei lehettünk egy reprezentatív nagyköveti fogadásnak. Mégis a legmaradandóbb élmény az 56-os emigránsokkal való találkozás volt.

Történelmi forrásokból már ismerhettük Méray Tibor és Sulyánszky Jenő nevét, de egészen mást jelentett a személyes találkozás, a „négyszemközti” beszélgetés lehetősége. Itthon lelkesen készültünk kérdésekkel, ám a két idős úr közvetlensége felborította eredeti terveinket, s egy oldott, felejthetetlen délutánt tölthetünk velük a Párizsi Magyar Intézetben. Ők is nagyon örültek nekünk, hisz mint elmondhatták, ritkán találkozhatnak fiatalokkal.

A két emigráns a forradalmár két típusát testesítette meg számunkra: Méray Tibor a Petőfi Kör értelmiségi-írói ellenállását képviseli, míg Sulyánszky Jenő a Corvin közti fegyveres felkelők közül érkezett Párizsba.

Méray Tibor éppen ott tartózkodásunkkor ünnepelte 83. születésnapját. Őt hallgatni valódi intellektuális kaland volt! Nyugodt tónusa, lebilincselő előadásmódja a nagy író és a nagy gondolkodót egyszerre mutatta meg.

Méray Tibor a Pázmány Péter Tudományegyetem magyar-latin szakán végzett, majd a Szabad Nép kulturális rovatvezetőjeként tevékenykedett. Dolgozott koreai és berlini tudósítóként is. Az első Nagy Imre kormány

idején az Írószövetség párttitkára volt. 1953-ban munkásságát Kossuth-díjjal jutalmazták. A cikk-cakk politika idején egyértelműen a Nagy Imre körül kialakult pártellenzékhez csatlakozott, és a Petőfi Kör sajtóvitáin támogatta a reformpolitikát. Ezért 1955-ben Rákosi elbocsátotta állásából. Az 56-os forradalom időszakában végig Nagy Imre mellett állt. A megtorlások elől Jugoszlávián keresztül Párizsba emigrált. Az emigrációban sokat tett a forradalom emlékének ébrentartásáért.

1962-től a legismertebb emigráns periodika, az Irodalmi Újság szerkesztője, főszerkesztője volt.

Megírta rendhagyó életrajzát is: Nagy Imre élete és halála címmel. Ez a könyv „in medias res” kezdődik, 1953. június 13-ával, majd bemutatja az „Új szakasz” politikáját. Második részében az 1956. október 23. és november 4-e közötti történeteket tárgyalja.

Méray Tibornak köszönhetjük, hogy az Emberi Jogok Ligája segítségével 1988-ban szimbolikus sírhelyet kapott Nagy Imre mártírtársaival együtt a híres Père Lachaise temetőben. (Kint tartózkodásunk idején mi is leróttuk kegyeletünket ifj. Rajk László alkotása előtt.)

Méray Tibor igazi értelmiségi életet él: a PEN Exil párizsi csoport alelnöke és a képzőművészethez való vonzódását mutatja, hogy egyik alapítója a pontoise-i Pissaro Múzeumnak.

Sulyánszky Jenő 1929-ben született, középiskoláit hadapróként kezdte, majd a Fáy András Gimnáziumban fejezte be. A Pázmány Péter Tudományegyetem Gyógyszerész Karát „osztályidegenként” már nem fejezhette be, s a család patikáját is államosították. Ezután különféle segéd- illetve irodai munkákból tartotta fenn magát. Mezartin fedőnéven fegyveres ellenállási csoportot szervezett, amelyet

az ÁVH 1955-ben leleplezett. A csoport tagjai közül többeket hosszú börtönbüntetésre ítélték. Sulyánszky Jenő 13 évet kapott. Az 56-os forradalom kirombanásakor a Kőbányai Gyűjtőfogházból a felkelők szabadították ki. November 4-től 9-ig a Corvin közben harcolt. A forradalom leverése után Franciaországba menekült, és ott befejezhette egyetemi tanulmányait, majd vegyészként dolgozott.

Megalapította a Franciaországi Magyar Szabadságharcosok Szövetségét. Főtítkárrá, elnökké, később világszövetségi alelnökké választották.

Sulyánszky Jenőnek köszönhetjük, hogy 1957 óta minden évben Párizs egyik legimpozánsabb terén, az Arc de Triomphe-nál, az Ismeretlen Katona sírjánál emlékezhetnek az áldozatokra. A francia belügyminisztérium a külföldiek közül egyedül az 56-os magyar emigránsoknak engedélyezi, hogy az Örök Lángnál demonstrációt szervezhessenek.

Sulyánszky Jenő magát idealistának tartja, aki képes lett volna meghalni az Úgy érdekében. Előadása magával ragadóan heves volt, mindvégig érzelmekben gazdag, de soha nem indulatos.

A beszélgetés során 56-nak sok-sok személyes vonatkozását, értelmezését is megismerhettük. Döbbenetes volt hallgatni, hogy a korábban Kossuth-díjas Méray Tibor körül 1955 táján hogyan fogyott el a levegő, s hogy mit is jelentett az, amikor Rákosi elvtárs nem állt meg az írók asztalánál. Méray Tibor Nagy Imréről mindvégig szuperlatinusokban beszélt.

Sulyánszky Jenő különösen azt emelte ki, hogy nem az arisztokrácia, nem a kitelepített „osztályidegenek” lázadtak a Rákosi-rendszer ellen, hanem maga a munkásság. Ő Nagy Imrét csak november 4-étől, utolsó miniszterelnöki beszédétől számítva értékeli igen nagyra.

Megtudhattunk olyan belső titkokat is, hogy a Corvin köziek miért nem kedvelték Maléter Pált, vagy hogy miért nem tartották a kapcsolatot az emigránsok egészen 1989-ig a párizsi magyar külképviseletekkel, s hogy hány Nobel-díjast köszönhettek Nagy Imre jelképes sírjánál. Első kézből értesülhettünk az ÁVH-s börtönviszonyokról, a kínzásokról.

Jó volt szembesülnünk azzal is, hogy az emigráció nem feltétlenül Mikes Kelemen-i kesergő lét, hanem tevékeny, teljes emberi élet is lehet.

Tanárként öröm volt látnom a lányok nem lankadó figyelmét, apró rezzenéseiket, ahogyan reagáltak a két sors feltáruló megpróbáltatásaira. Bár a kezekben ott lapultak a füzetek, mégsem a jegyzeteléssel voltak elfoglalva; szinte itták a szavakat, s egyetlen gesztust sem akartak elmulasztani.

Óhatatlanul előkerült a napi politika is: arra a kérdésre próbáltak választ találni, hogy miért nem sikerül itthon a közös ünneplés, s hogy hová lett az ünnep méltósága.

Számunkra annak külön üzenete volt, hogy az értelmiségi-író Méray Tibor, s a fegyveres felkelő Sulyánszky Jenő egy kanapén ültek, egymást mindvégig barátomként szólították.

Ezt az üzenetet szeretnénk továbbadni!

Huszárné Kádár Ibolya
2007

A rajzsakkör

Egy kínai fejedelem megkérdezett egy rajzoló, hogy mondaná meg, mit a legnehezebb és mit a legkönnyebb lerajzolni.

Az pedig úgy felelt, hogy legnehezebb az embert meg a lovat, mert azt mindig látjuk, a legkönnyebb pedig a szellemet, mert azt nem látta még senki.

Ugyan mi a szakkörben sem a legnehezebbet, sem a legkönnyebbet nem rajzoljuk, de azt gondolom, ami ezek közt van, az is épp elég.

Amikor a kockát vagy a drapériával letakart almát rajzolják a gyerekek, akkor két dolog ütközik bennük: az, amit tudnak a kockáról és a drapériáról, és amit látnak belőlük. És persze mindkét tudásukra szükségük van, de egyik sem tenghet túl a másik rovására, mert akkor vagy túl szabályos lesz, vagy túl szabálytalan a forma.

Tehát a fent említett rajzoló is úgy csinált, hogy miközben nézte a lovat, az agya is tudott annak formájáról, és ezeket érvényesítette a rajzán.

Ezt a szakkört öt éve kezdtük, amit én egyszerűen csak rajz szakkörnek nevezek, azért is, mert mindenki tudja, hogy a rajz mindenek alapja. Meg azért is, mert jöllehet bőven van vízfestékünk, sőt akril is, meg tempera, mégis a többség inkább a ceruzát vagy a tusrajzot választja. Lehet, hogy óvatosságból?

Először az egész csoport ugyanazt a feladatot kapta, később, majd amikor jöttek a kisebbek - a nagyok meg felvételre készültek -, több beállítás is kellett, meg kockák. Ezeket maguk a gyerekek csinálták a hasábokkal együtt kartonból. De csináltunk díszítő motívumokat, beszélgettünk az ízlésről, az ízléstelenről, festményekről. De nem rajzoltunk jeleneteket, és magyarázó-közlő-műszaki rajzokat. Az előzőt már nem tudták megrajzolni, vagy még nem, az utóbbit pedig a többség egyszerűen nem szereti.

Most második éve a Tiszavasvári úti kollégiumban vannak a szakköri órák, kényelmes helyen, és szekrényekben is bővelkedünk. Az iskolavezetés minden évkezdetkor anyagbevásárlást engedélyez, igényeink szerint.

Mostani szakköröseink közül a grafikával foglalkozó Szabó Niki, Bacskai Annamária és Banu Ferenc igényes és művészi tusrajzokat készített az országban működő AJTP városairól. Ezek a kollégium folyosóin vannak elhelyezve, igényes keretekben.

Azt érzem, hogy a fiatalok örömmel veszik tudomásul, hogy mind többet tudnak és tapasztalnak a rajzról, a művészetről, és aminek külön örülök, hogy őszintén beszélgetnek közös dolgaikról is, és hogy engem is beavatnak terveikbe, életükbe.

Létszámunk állandóan változik, persze minden évben jönnek újak, és vannak, akik elmennek, mert nem találták meg magukat a rajzolásban. Én ezt ter-

mészertesnek veszem, mert ezek a gyerekek nem a rajz miatt választották ezt az iskolát. A tehetségeseket pedig ajándéknak veszem. Akik végig kitartanak, azok biztosan azok. A fentebb említett három tanuló elejétől fogva szakkörösök, és véletlenül sem maradnának el.

De vannak már végzett örökös tagok is, ők érettségi után is visszalátogattak hozzánk. Ilyen volt Tuzséról Révész Marcsi, és Császárszállásról Szabolcsi Kata. Neki kiállítást is szervezett a kollégium itt tavaly.

Persze minden változik.

Így az is, hogy nem biztos, hogy ma a legnehezebben megrajzolhatóan az embert és a lovat tartják a gyerekek, lehet, hogy egy félelmetes tizenhat lábú tarantella pókot, de az is előfordulhat, hogy valaki közülük könnyedén lerajzol egy szellemet. Merthogy az olyan divatos.

H. Németh Katalin
szakkörvezető tanár, grafikusművész

A tálentumról

Bár nem vagyok kifejezetten vallásos, a Bibliát hasznos olvasmányoknak tartom. Az Újszövetség egyik példabeszédében Jézus egy gazdáról beszél, aki három szolgájának tálentumokat - ha úgy tetszik, pénzt - ad megőrzésre. Ketten elrejtik az aranyat, és vigyáznak, hogy uruk épp annyit kapjon vissza, amennyit rájuk bízott. A harmadik szolga azonban bátran befekteti a pénzt, és a többszörösét adja vissza - vakmerősége ellenére mégis egyedül ő kap jutalmat.

A történet tanulsága kétezer év elteltével is tökéletesen megállja a helyét. Valamilyen tehetséget, tálentumot mindenki kap. Persze senki nem születik festőnek, írónak vagy fizikusnak. A kapott értéket csiszolni, építgetni kell - így lesz az emberből Munkácsy, Krúdy vagy Newton.

Természetesen nem könnyű feladat felfedezni, mi is rejlik bennünk - alighanem ez a tizenévesek legfőbb és egyben legnehezebb feladata -, azután pedig kamatoztatni velünk született képességeinket, és a lehető legtöbbet kihozni magunkból, ezzel tartalmassá, hasznossá téve az életünket. Megkönnyíti az ember dolgát, ha van valaki, aki segít, aki rámutat a hibákra és kiemeli az előnyös tulajdonságokat. Még jobb, ha nem egyedül lépünk a tanulás rögzös útjára, hiszen egy kis versengés soha nem árt...

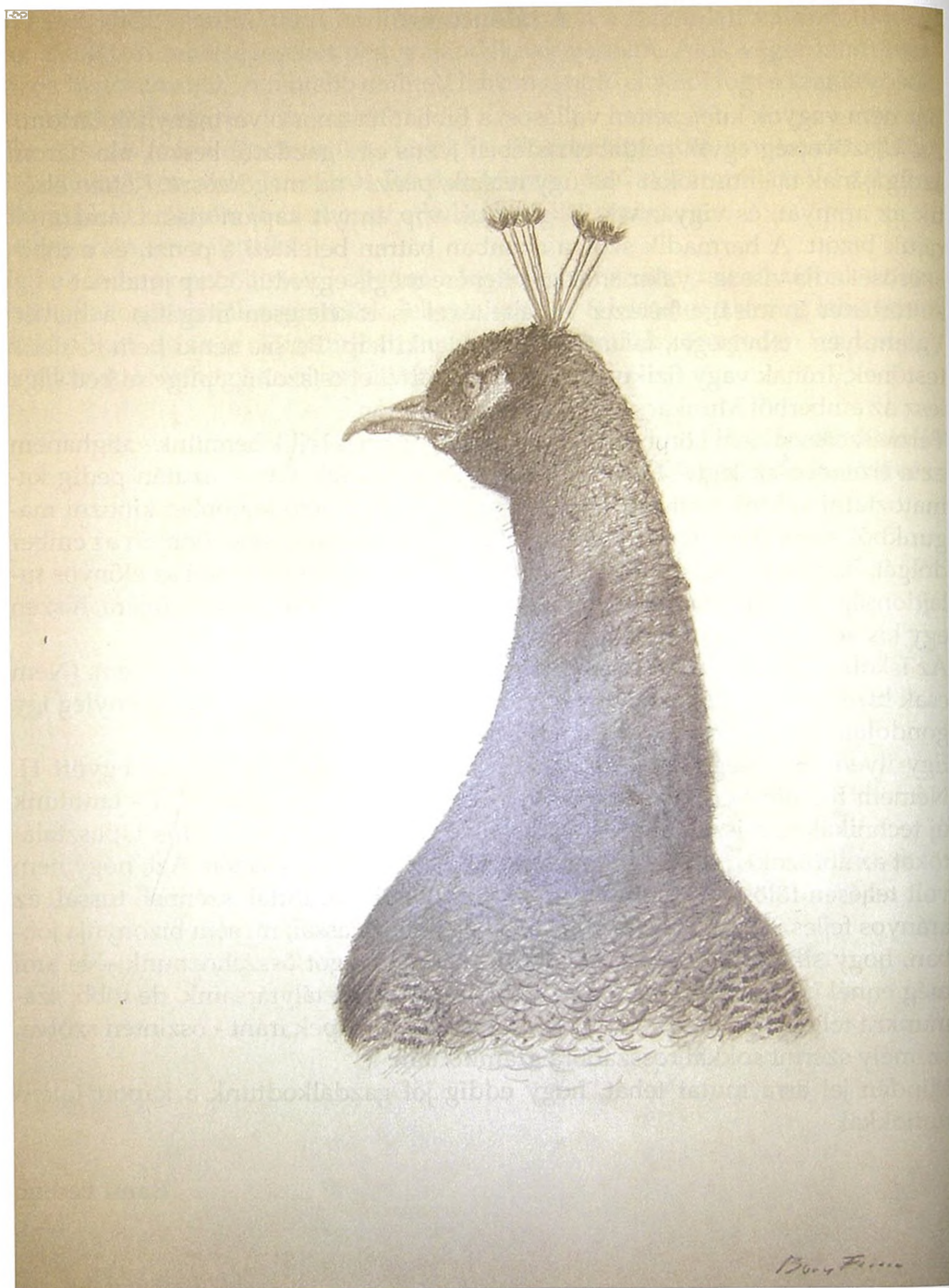
Az iskola sok ilyen lehetőséget adott, többet is, mint az elején reméltem. (Nem csak hízelgésből írom ezt, ahogyan az érettségi előtt érthető lenne, tényleg így gondolom.) Igyekeztem minél több lehetőséget megragadni.

Egy ilyen lehetőség a grafikaszkör, ahol néhány más zrínyissel együtt H. Németh Katalin tanárnő segítségével - és persze kitartó munkával - tanulunk új technikákat, csiszolgatjuk már meglévő tudásunkat és gyűjtünk tapasztalatokat az ábrázoló grafika (gyengébbek kedvéért: rajz) területén. Azt, hogy nem volt teljesen fölösleges heti három órát eltölteni a grafittal, szénnel, tussal, az arányos fejlesztéssel, kontúrvonalakkal és tónusozással, mi sem bizonyítja jobban, hogy sikerült két kisebb kiállításra való anyagot összehoznunk - és ami még ennél is fontosabb, nem csak a tanáraink és osztálytársaink, de több, számunkra teljesen ismeretlen diák is érdeklődött a képek iránt - őszintén szólva, személy szerint sokkal rosszabbra számítottam.

Minden jel arra mutat tehát, hogy eddig jól gazdálkodtunk a kapott tálentumokkal.

Banu Ferenc

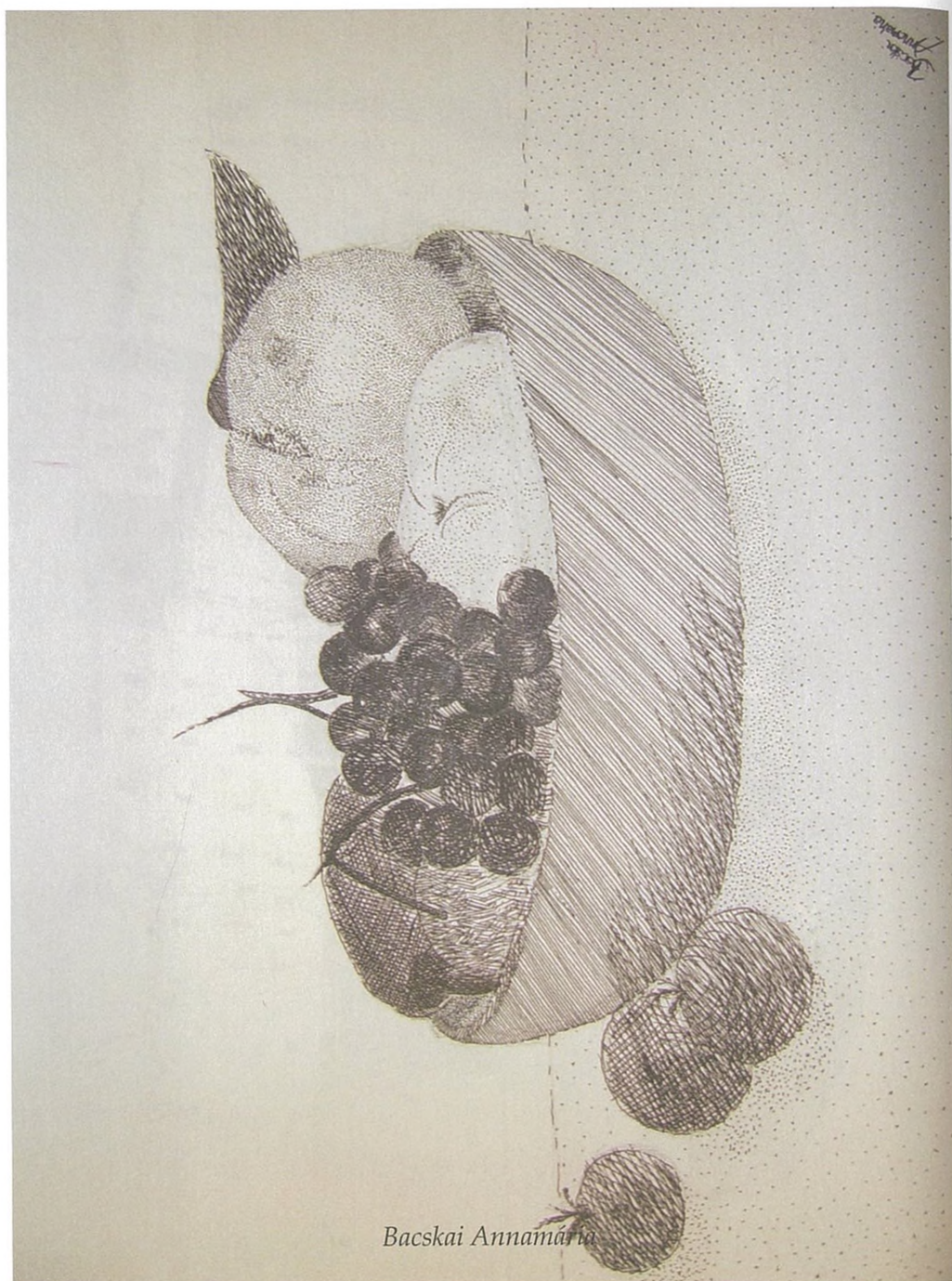
13. c

Banu Ferenc

Banu Ferenc

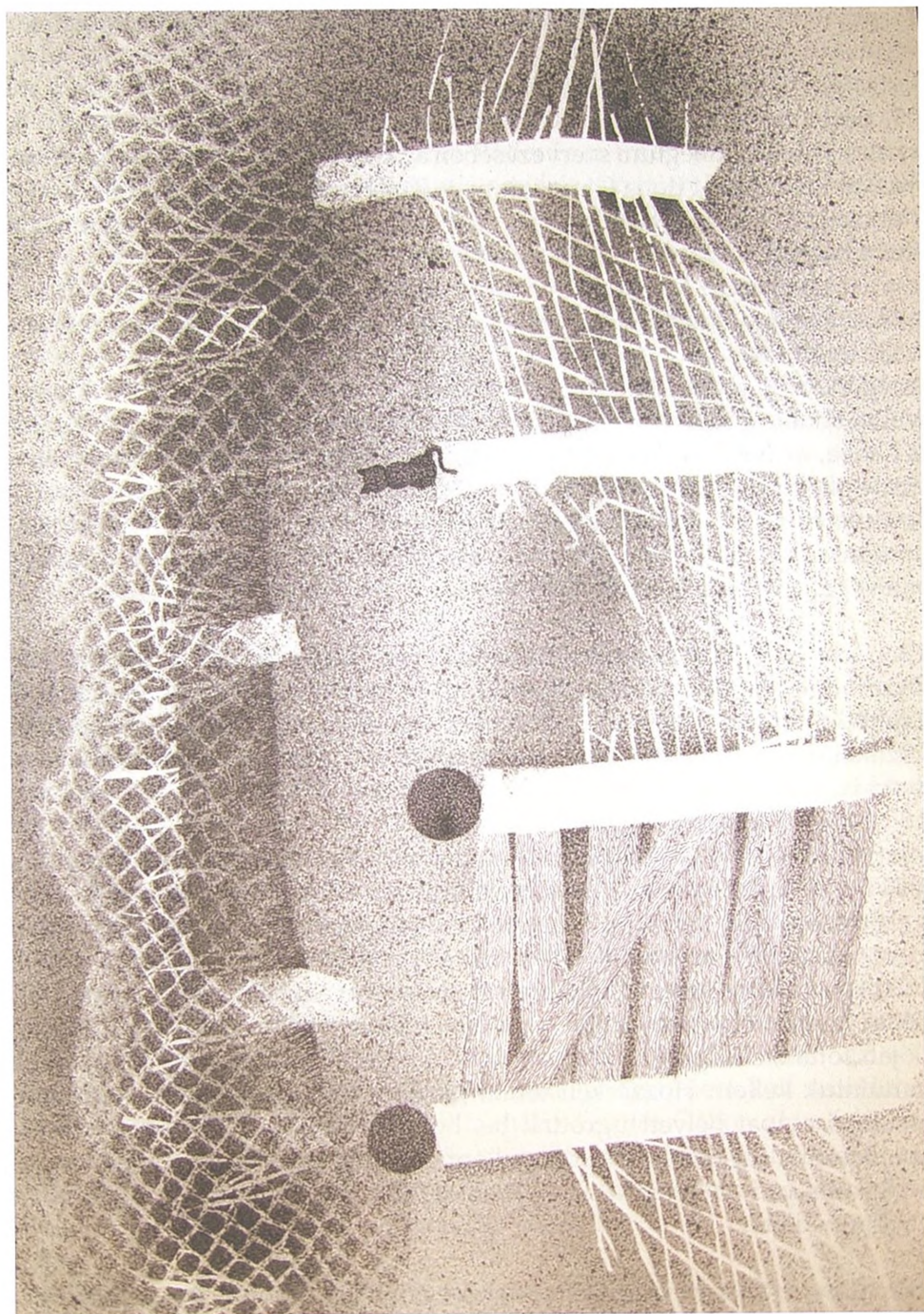
Bacska Annamária

Bacskai Annamária

Szabó Nikolett

Szabó Nikolett

Sportsikerek az AJTP-ben

2009. december 4-5-én zajlott Kecskeméten a Katona József Gimnázium és a Táncsics Mihály Kollégium szervezésében az I. AJTP Diák Kispályás Labdarúgó Torna, amin a Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium fiúcsapata is elindult.

Az ország minden szegletéből érkeztek csapatok. A 12 nevezett gimnázium közül a házigazda kecskemétiiek indítottak két csapatot.

A csapat szervezése körüli problémákat leszámítva - többször átalakult az indulók névsora - jó hangulatban és felfokozott várakozással vágtunk neki a kb. 300 km-es útnak.

A megérkezést gyors szobafoglalás, nevezés, ebéd és a megnyitó ünnepség követte, ahol is a résztvevő tizenkét csapatot Szabó István igazgató úr és Csordás Csaba, az NB I-es KTE csatára sorsolta be három csoportba. Az elhangzott szabály- és csoportismertetés után rögtön indultak a csapatok a kijelölt tornatermekbe, mivel a 3 csoport 3 helyszínen mérte össze a tudását. A tájékozódást csapatonként legalább két leány kísérő segítette a fiúk legnagyobb öröme, a torna végeztével pedig a legnagyobb bánatára.

A csoportmérkőzések pénteken délután három órától hét óráig tartottak, amelyen minden csapat 3 mérkőzést játszott. A csoportok első két helyezettje és a két jobbik harmadik helyezett jutott be a legjobb nyolc közé, az egyenes kieséses szakaszba. A csoportok utolsó helyezettjei és a legrosszabb harmadik a 9-12. helyért játszottak tovább, de már csak szombaton délelőtt.

A csapatunk a "B" jelű csoportba került, ahol még a kecskemétiiek 2. számú, a pápai Türr Gimnázium és a veszprémi Lovassy Gimnázium csapata szerepelt. Az erőviszonyokat nehéz volt megítélni, ugyanis eddig csak Zánkán és Bonyhádön tudtak versenyezni a különböző korosztályok, viszont itt már minden iskolát egy kisebb "válogatott" képviselt, leszámítva a kecskeméti Katona Gimnázium 2. számú csapatát, ahol - nem csak hallomásból volt egyértelmű - olyan fiúk játszottak, akik nemcsak labdába nem rúgtak soha, de még a szabályokat is tanulniuk kellett. Hozzá kell tenni, ők kimondottan az utolsó pillanatban visszalépő csapat helyett ugrottak be, hogy ne boruljon az előre eltervezett csapatlétszám. Később kiderült, ezzel éppen a mi csoportunk csapatait segítették, ugyanis az ő rengeteg kapott góljuk egyértelművé tette a legjobb harmadik továbbjutó kilétét.

A csapaton belüli korosztálybeli különbségek meglátszottak az esélylatolgatások során, ugyanis évfolyamonként változó volt, hogy ki melyik csapatot gondolta erősebbnek.

A mi csapatunkban egy-egy fő képviselte a 10.-es, 11.-es, 13.-os, 5 fő pedig a 12.-es évfolyamot, vagyis a "rutin" mindenféleképpen mellettünk volt, ami szerencsére meg is látszott az első csoportmeccs után, ugyanis sikerült egy gólzáporos 19:0-s Kecskemét elleni győzelemmel nyitni a tornát.

A kedvünk a következő meccsek után is derűs maradt, mivel a két meccsen rúgott 9 gól ellenében csak 1-et kaptunk, ami két győzelemhez volt elegendő.

A meccsek után mindenki utazott vissza a kollégiumba, ahol a tapasztalatok megbeszélése után ki-ki felállította magában az általa gondolt erőviszonyokat.

A vacsora mindenki számára életmentő és frissítő volt, főleg azoknak, akiknek az éjszaka még sok újdonságot tartogatott, és itt nem az idegen ágyban való alvásra gondolok. Szerencsére hőseink ebben a tekintetben a középmezőnyhöz tartoztak, ugyanis jó sportemberekhez híven egy rövid esti séta után majd mindenki a pihenést választotta.

A fiatalok esti programja változó volt, lehetett filmet nézni - kivetítőn ment a Puskás Hungary-, csocsózni, és sétát tenni a városban. A kísérőtanároknak pedig egy hosszú, éjszakába nyúló megbeszélés következett, ahol is a másnapi esélylatolgatáson túl az iskolákban zajló élet különbségeit, munkáját ecsetelték.

Mindenféleképpen ki kell térni a torna későbbi gólkirályára (persze ezt a díjat már nem kaphatta meg), és egyben - mindenki számára egyértelműen - legjobb játékosára, Tóth Bencére, aki a torna folyamán végig a csapat vezéregyénisége maradt. Úgy játszott, ahogy a meccs kívánta, hol védekezett, hol szervezte a támadásokat, hol pedig a gólokat lőtte, nemegyszer igen fontos szituációban!

Persze nem szabad elfelejteni a többiek teljesítményét sem, akik között szintén akadt egy-két, az egész tornán kiválót nyújtó játékos. A kapuban szerencsére érvényesült a „jó csapathoz végy egy jó kapust” elve, Szászi Tamás személyében. Szegény csak azért nem kaphatta meg a legjobb kapus díját, mert így is több trófeát elhoztunk. A védelem lelke a mindig kőkemény, de tisztán szerelni tudó Simon Csaba volt, aki hozzáállásával mindig jó példával jár a csapattársai előtt. Volt a csapatnak két Jolly Jokere, akiket kifejezett szereppel lehetett pályára küldeni. Az egyik Juhász Attila, akinek többször is „csak” az volt a dolga, hogy az ellenfél legjobb játékosát semlegesítse, nem kell mondanom, tökéletesen megoldotta ezt a feladatot, a másik Csatlós Gábor, aki a felépítését meghazudtolva a legkeményebb védők gyűrűjében is képes gólt szerezni, amit persze több ízben meg is tett a torna folyamán. Természetesen azok, akik kimaradtak a felsorolásból, szintén gratulációt érdemelnek.

Visszatérve a torna záró napjára, ahol is már egyenes kiesésben rendezték a meccseket, igen izgalmasan kezdődött a napunk egy nem várt nehézségű meccsel. Talán egy kicsit álmosan kezdtünk a Kecskemét első csapata ellen, vagy

egy-két ember fejben csak a mezét küldte pályára, de pár perc után már annyi gólt kaptunk - szám szerint kettőt - amennyit az előző nap a 3 csoportmeccsen sem. Innen csak a legjobbak képesek felállni, amit szerencsére ha nehezen is, de sikerült megvalósítani egy igen fordulatos meccsen és megnyerni a mérkőzést 4:3-ra.

Ettől az értékes diadaltól kezdve érződött, hogy igen erős mentálisan a társaság, és nehéz lesz bárkinek felülkerekedni rajtuk. Mind az elődöntőt, mind a döntőt fölényesen nyerték meg fiaink. Az elődöntőben a nehezebbnek vélt Egert vertük meg 3:0-ra, akit pedig sokan nagy esélyesnek tartottak a torna megnyerésére. A döntőt pedig a bonyhádi Petőfi Sándor Gimnázium csapata ellen játszottuk, ahol is sokáig izgalmasan tartva az eredményt, jó játékkal 5:2-re nyertünk.

A torna eredményhirdetéssel zárult, ahol is a csapatok oklevelet és serleget vehettek át, mi pedig megkaptuk az első helyezettnek járó kupát és vándorserleget, amit egy év múlva Kisvárdán lesz alkalmunk ismét egy évre megszerezni. A gólkirályi címet, mint már írtam, Tóth Bence 12.C osztályos tanuló kapta, aki 19 góllal bizonyult a legtermékenyebb játékosnak.

Reméljük, a jövőben is sikeresen tudjuk zárni ezt az évenként megrendezendő tornát, és ha alkalmunk lesz rá, rendező csapatként megvédeni vagy visszaszerezni címünket!

Tündik Tamás

Melléklet:

Katona II. – Zrínyi Ilona G. 0 - 19 (0 - 10) Gólszerző(k): Tóth (10),Juhász(2), Simon(2),Csatlós(2),Sólyom Gábor(2),Sólyom Gergő(1)

Lovassy László G.- Türr István G. 2 - 3 (1 - 1) Gólszerző(k): Laposa,Papp ill. Gárdos, Nagy, Ihász

2. kör:

Türr István G. – Katona II. 5 - 0 (2 - 0) Gólszerző(k): Jung,Gárdos (2),Auer,Mező Zrínyi Ilona G. – Lovassy László G. 6 - 1 (3 - 0) Gólszerző(k): Csatlós(2),Simon,Tóth (3) ill. Gárdonyi

3. kör:

Türr István G. – Zrínyi Ilona G. 0 - 3 (0 - 2) Gólszerző(k): Simon,Csatlós,Sólyom Gábor

Katona II. – Lovassy László G. 0 - 12 (0 - 6) Gólszerző(k): Papp,Bogdán,Tóth G. (2),Magyar(2),Laposa(3),Gárdonyi (3)

	B-csoport	J	Gy	D	V	Gólk.	P
1	Zrínyi Ilona Gimnázium	3	3	0	0	28-1	9
2	Türr István Gimnázium	3	2	0	1	8-5	6
3	Lovassy László Gimnázium	3	1	0	2	15-9	3
4	Katona József Gimnázium II.	3	0	0	3	0-36	0

Nyíregyháza – Kecskemét I. 4 - 3 (1 - 2) Gólszerző(k):

Csatlós, Varga (öngól), Hajnal (öngól), Tóth (7-esből) ill. Hajnal, Litóczki, Oláh

Eger- Nyíregyháza 0 - 3(0 - 1) Gólszerző(k): Juhász, Csatlós, Tóth

Nyíregyháza - Bonyhád 5 - 2 (3 - 2) Gólszerző(k):

Tóth (4), Sólyom Gábor ill. Kapás, Farkas

a győztes csapat

Emocionálisan vezérelt muszkuláris effekt, azaz tánc a lá 12.c

Diák1: Oh, de jó, ez az utolsó próbánk Pécs előtt... csak ezt éljük túl...

Diák2: Affene...már csak 2 perc van óráig.

Diák3: Na neeeee, ezt nem fogom kibírni...

Diák4: Elegem van.

Diák2: Kezdjük már, essünk túl rajta.

Diák3: Ehh, jön már tanár úr...

Bodnár tanár úr: ♪Szárnya, szárnya...!♪

A fenti kis táncórai szösszenetből bárki azt gondolhatná, hogy az első zrinyis tanévünk szörnyű kínok között telt. Hogy ez mennyire igaz? Nos, magam sem tudom igazán. De talán, ha végigtekintünk táncosi karrierünk útján, megtaláljuk a választ.

Emlékszem, amikor elsősként megkaptuk az órarendünket, csodálkoztunk, hogy táncolni is fogunk („Na, erre kíváncsi leszek!”; „De jó!”; „Ne mááár!”). Aztán szép lassan beindultak a szerdánkenti dupla néptáncórák, melyek a júniusban rendezett Pécsi Művészeti Fesztiválra voltak hivatottak felkészíteni bennünket. Bodnár Zoltán tanár úr lelkes felkészítésének hála nem csak a néptánc alapjait tanultuk meg, de ugyanúgy csiszolódtunk földrajzból, standard és latin táncokból, népi kultúrából, fejlesztettük ritmusérzékünket, azaz -ahogy akkoriban gondoltuk - mindent csináltunk, csak azt nem, amit kellett volna: nem készültünk Pécsre. Friss csárdás ide, cifra oda, meg kell valljam, márciusban már igen-igen nyugtalanító volt, hogy a koreográfiát még el sem kezdtük betanulni. Óvatos figyelmeztetéseinkre, miszerint nem fogunk időben elkészülni, tanár úr gyakran idézte Pató Pált: „Hej, ráérünk arra még!”.

Az április vége hozta el a fordulatot: 0%-ról 100%-ra kapcsoltunk, éjjel-nappal táncoltunk látástól vakulásig, már-már álmunkban is a „Három csillag...” kezdetű dal járt a fejünkben, de nagyon úgy tűnt, hogy így sem lesz elég időnk a felkészülésre. Bár valószínűnek tartom, hogy mindez nem volt véletlen, tanár úr direkt húzta az időt, hogy az utolsó napokban a feszültség, majd az utolsó pillanatokban az adrenalin késztesen bennünket maximális teljesítményre. (Aha! Lebukott, tanár úr!)

A június melege a közeledő nyári szünet hangulatával töltött el mindenkit, s míg a többi diák az utolsó erőfeszítéseket tette, hogy itt-ott javítson az év végi jegyén, addig nekünk egy héttel hamarabb véget ért a tanév, hisz el kellett utaznunk a fesztivál helyszínére, Pécsre.

A fellépés estéjén a feszültség a tetőfokára hágott, ahogy a nagy bemutató előtt az utolsó lépések is helyükre kerültek, s megkaptuk az utolsó instrukciókat („Kösd már feljebb az alsó szoknyád, hogy nézel ki?!/ „Ez mi?! Csatold meg a hajad rendesen!”).

Aztán elérkezett a nagy pillanat. Az előadásunkról sajnos nem tudok leírást adni, mert ahogy próbálok visszaemlékezni, minden összemosódik. Csak arra emlékszem tisztán, hogy valami hihetetlen, frenetikus élmény volt, ahogy önfeledten, a külvilágról elfeledkezve, örömből táncoltunk. Mintha egy buborék vett volna körbe minket, ahol rajtunk kívül nincs más, nem létezik a külvilág, csak mi és a táncparkett. Amikor aztán a zenekar (bizony, élőzene!) az utolsó hanghoz ért, ez a buborék kipukkadt, és ujjongó, vadul tapsoló közönség előtt találtuk magunkat.

A fellépés után az öltözőben izgatottan vártuk az eredményhirdetést. Nem tudtuk, a közönség és a zsűri is élvezte-e annyira a táncot, mint mi, de ez nem is volt igazán fontos. Mikor pedig kihírdették: „Első helyezést ért el a nyíregyházi Zrínyi Ilona Gimnázium csoportja!”, nem hittünk a fülünknek. Ujjongás, tapsvihar, széles mosoly mindenki arcán.

a győztes előadás Pécssett

Ünnepi hangulatban fogadott minket az éjszaka, majd a másnapi hosszadalmas hazaút is. Ám az örömből ürem is vegyült, amikor a buszon hazafelé tartva kaptuk a felkérést, hogy adjuk elő a táncunkat az évvárón is. Bár úgy gondoltuk, Pécs tökéletes lezárás volt, azért – nehogy megsértsünk valakit – elvállaltuk. Mondanom sem kell, hogy a pécsinek a közelébe sem ért az a fellépés... sőt!

De se baj, gondoltuk, már úgyis vége...

Na persze, ahogy azt Mórnicka elképzei – de nem az iskola vezetősége! Új kóli, új lehetőség. Amikor már koreográfia tekintetében tökéletesen makulátlanra

pucoltuk az elménket, hidegzuhanyként ért a hír: felkértek minket, hogy a Tiszavasvári úti kollégium megnyitóján is adjuk elő a táncot.

„Nem!” - a döntés egyértelmű volt, végleges és megváltoztathatatlan...

Mindaddig, amíg meg nem változtattuk.

Újból elkezdődtek hát a próbák, a gyakorlás, de - szerény véleményem szerint - mindezt a semmiért. Akármilyen hangosan énekeltünk, az halknak tetszett, a színpadon túl hangosan dobogtak a karaktercipők, de legalább a megnyitón részt vevő miniszterelnök úr élénk érdeklődéssel figyelte táncunkat.

Újra színpadon...

Ez után a katasztrófális fellépés után kissé letörten folytattuk tovább iskolai napjainkat, de amikor a következő osztályfőnöki órára igazgatónő egy hatalmas tortával jött be, és megköszönte erőfeszítéseinket, igazán boldogok voltunk.

Így, végigtekintve az eseményeket, mondhatom, a tánc elég kényes téma nálunk. 4 éve nyomja rá a bélyegét az osztályra. Sokszor a pokolba kívántuk volna azt is, aki kitalálta, de még többször voltunk miatta felhőtlenül boldogok. Összességében, azt hiszem, örömmel fogunk visszaemlékezni ezekre a percekre, de azért egy biztos: a szalagavatón nem néptáncolunk!

Mucsányi Nikolett

12.c

Az AJTP és az informatika

„A PC-k minden eddiginél nagyobb mértékben vesznek majd körül minket. Majdnem minden területen meg fogják változtatni az emberek életét.”
(Bill Gates)

Az Arany János Tehetséggondozó Programba bekerülő diákoknak rögtön az első évtől kezdve szoros kapcsolata alakul ki az informatikával. A nulladik évfolyamon mi is belevetettük magunkat az ECDL - vizsgára való felkészülésbe. Sok energiát igényelt, két évig tartott, mire mindenki levizsgázott, sikeresen, első nekifutásból.

Akiknek nem szegte kedvét a sok gyakorlás és felkészülés, és éreztek némi ambíciót magukban, azok megpróbálkoztak különböző versenyeken részt venni, szerencsére több, mint kevesebb sikerrel. Igen nagy sikereket értünk el a kaposvári Országos AJTP Informatikaversenyen, a Széchenyi megyei alkalmazóin, a szegedi Gábor Dénesen, a Nemes Tihamér versenyen, az OKTV-n és a tavalyi évtől kezdve a Kisteleken megrendezésre kerülő informatikaversenyen is. A versenyzés egészen napjainkig tart...

Az ECDL sikerein felbuzdulva az osztály jelentős része előrehozott fakultációként felvette az informatikát, hogy előrehozott érettségit tegyen belőle. Húzás évet tudhatunk magunk mögött, még intenzívebben zajlott a felkészülés, kötelező osztályozóvizsga, meggyás. Áprilisra már az egész faktos csoport lázban égett, amikor eljött az írásbeli vizsga napja. A Tiszavasvári úti kollégiumban érettségizett az osztály, ahol pont azon a napon elment az áram. A hír futótűzként terjedt, a pánikhangulat eléggé érezhető volt. De - érdekes módon - épp időben újra lett áram, és elkezdődhetett a megmértetés. Az írásbeli már nem hozott olyan osztatlan sikereket, mint az ECDL, de elmondhatjuk, hogy nagyon szép eredmények is születtek. Akik nem voltak megelégedve a teljesítményükkel, azok is mosolyogva emlékeznek vissza a hajszára, ami összekovácsolta az osztályt, és a mai napig kamatoztatják tudásukat. Mindent összevetve mindenkinek csak hasznára válhatott az informatika, ugyanis ebben az elgépiesedett világban ez szinte nélkülözhetetlen. Vegyük például ezt a könyvet...

Kocsis Adrienn, Bihari Zsófia
12. C

JESZ

„A hirtelen szívhalál hazánkban az egyik leggyakoribb, a fiatalabb, aktív korosztályt is érintő halálok. A keringésmegállás folyamata az idejében, korán megkezdett újraélesztéssel visszafordítható. A kórházon kívül bekövetkező hirtelen szívhalál esetén az életmentés lehetősége annak a kezében van, aki jelen van és tud segíteni.

A most induló JESZ pályázat célja a társadalom szemléletváltásának elősegítése, annak tudatosítása, hogy felelősek vagyunk önmagunkért és társainkért, így csökkentve a hirtelen szívhalál bekövetkezésének gyakoriságát. Ezért is lett a program jelmondata: „Te vagy jelen, te tudsz segíteni!”

A JESZ program keretében lehetőség nyílik eszközbeszerzésre a laikus életmentés képzéséhez, az eszközök használatát szolgáló oktatáshoz, valamint a fél automata defibrillátor nyilvános helyen történő kihelyezésére, üzemeltetésére.”
(www.eum.hu)

Iskolánk sikerrel pályázott, és elnyerte a lehetőséget az életmentő tanfolyam megtartására. A képzésen számos AJTP-s diák vett részt. Az alábbiakban a 10. c osztály egyik tanulójának beszámolója következik.

JESZ

Nemrégiben osztályunk egy JESZ elnevezésű, életmentő továbbképzésen vett részt. Itt megtanulhattuk, hogy mit kell tennünk akkor, ha olyan helyzetbe kerülünk, hogy meg kell mentenünk egy másik ember éltét. Ezt mi egy bennmaradós hétvége alkalmával sajátíthattuk el.

A továbbképzés nyolc órán keresztül tartott, két oktató segítségével. Először mindenki megtanulta azokat az elméleti információkat és tudnivalókat, amik az életmentéshez szükségesek. Az oktatók elmagyarázták, hogy melyek azok az okok, amelyek a szív vagy a légzés leállításához vezetnek. Az elméleti rész után bemutatót láthattunk, a gyakorlatban szemléltetve mindazt, amit eddig megtanultunk. Az éles helyzetet úgynevezett AMBU babákon szemléltették csoportvezetőink. Ezek a babák speciálisan erre a célra készültek. A babákon tökéletesen alkalmazható a mellkas-kompresszió és a szájon át történő lélegeztetés. A bemutató után mi, diákok is elkezdhattuk gyakorolni a technikákat. Először egyszerű babákon gyakoroltunk. Később egy speciális, az élő embert imitáló, laptophoz kötött babán végeztük el a műveleteket. A számítógépen figyelemmel kísérhettük azt, hogy milyenek a kompressziók, mennyi levegőt sikerült befújnunk, vagy ki hány bordáját törte el a bábunak. Mindenki kipróbálta magát, és az oktatók elmondták nekünk a hibáinkat.

A továbbiakban megtanultuk, hogy hogyan kell egy embert stabil oldalfekvésbe tenni. Ezt később egymáson gyakoroltuk nagy örömmel. Mindezek után következett a továbbképzés csúcspontja, az AED- készülék használata. Az AED egy újraélesztő készülék, amit szinte bárki tud használni. A gyakorlathoz párokat kellett alkotnunk. Az egyik fél elkezdte a manuális újraélesztést, a másik fél a készüléket kezelte. A készülék működésének elsajátítása után véget ért a tanfolyamunk. A hétvégénk nagyon jól telt, mindenki élvezte, jó volt a hangulat. A legjobb mégis az volt a hétvégében, hogy Zseaszlint - ahogy mi elneveztük az egyik babát - megmentettük.

JESZ

Biszkú Péter
10.C

Karácsonyi ének

A Zrínyiben évek óta az a szokás, hogy az „aranyos kisdíákok”, azaz a mindenkor 9/c osztályos tanulók karácsonyi műsorral kedveskednek szüleiknek, tanáraiknak és diáktársaiknak. A 2009/2010-es tanévben rajtunk volt a sor. Nagy izgalommal és lelkesedéssel készültünk az ünnepségre.

Tanáraink segítségével novemberben elkezdjük a felkészülést. A *Charles Dickens Karácsonyi ének* című műve alapján készült musicalt adtuk elő, melynek címe Isten pénze volt. Mindenki nagyon jól érezte magát, mert azt csinálhattuk, amit szeretünk. A színpadon jelmezek és díszletek segítségével idéztük fel a 19. századi Anglia rejtélyes világát, s izgalmas volt beleképzelni magunkat a mesés kísértethistóriába. A darabban az osztály egyik része szerepelt, az előadás második felében karácsonyi versek és dallamok hangzottak el. Ezt a műsort háromszor adtuk elő: szüleinknek kollégiumunkban, tanárainknak és iskolatársainknak az iskola tornatermében, s külön örömről számoltunk be, hogy a Kossuth téri karácsonyi forgatagban gyönyörködő, ünnepváró közönség is meghallgatta adventi összeállításunkat.

Az előadást megelőző két nap nagyon mozgalmas volt számunkra, mert szüleink, közeli hozzátartozóink és tanáraink részére mézeskalácsot és ajándékot készítettünk sok-sok szeretettel.

Az osztály a műsor próbái alatt nagyon összekovácsolódott. A jól sikerült előadás után öröm volt látni szüleink és tanáraink szemében a megfeszítettség

könnyeit, s ekkor éreztük, hogy megérte a sok fáradozás. Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy a zrínyis diákok is figyelemmel követték szereplésünket. Reméljük, hogy sok ilyen sikeres fellépésünk lesz még az elkövetkezendő zrínyis éveink alatt. Hálásak vagyunk tanáraink nagylelkű segítségéért.

Boldogok vagyunk, hogy néhány ember karácsonyát szebbé tehattük.

9/C ☺

Az Arany János Tehetséggondozó Program felvételi je

A Zrínyi Ilona Gimnázium és Kollégium minden évben megrendezi az AJTP felvétellivel egybekötött „beválogató” hétvégét. Így történt ez az elmúlt hétvégén is.

Iskolánkban már-már hagyománynak számít, hogy ilyenkor idősebb diákok, ún. patronálók igyekeznek segítséget és barátságos légkört biztosítani a kollégiumban. Idén 75 felvételizőnknek 10 diák segített.

Legnagyobb örömömre, nekem is lehetőségem nyílt arra, hogy a felvételi körül tevékenykedjek. Ez alatt a két és fél nap alatt – a kötelező tesztek megírása mellett – természetesen jutott idő játékra, pihenésre, ismerkedésre is.

A kellemes légkör létrehozása érdekében színes programokkal kívántunk kedveskedni a „kicsiknek”. Például teaházat tartottunk, elmentünk városnézésre, sportoltunk, társasjátékokkal játszottunk. Ezek célja – a pihenésen kívül – az ismerkedés volt tanárainkkal, diákjainkkal, a kolis élettel, de legfőképpen egymással.

Nekünk, patronálóknak nem csak kikapcsolódással, de nagy felelősséggel is járt ez a feladat. Hiszen – ha mondhatom így – mi „vigyáztunk” rájuk, a nap 24 órájában együtt voltunk velük. Úgy gondolom, minden patronáló nevében kijelenthetem, hogy már tudjuk, mit éreznek tanáraink egy-egy osztálykirándulás alkalmával.

Sok gyerekre kellett egyszerre figyelniük, hogy mindig, mindenhol időben ott legyenek. Szerencsére tanáraink mindig rendelkezésünkre álltak, ha segítségre volt szükségünk.

Igaz, hogy rengeteg szervezés előzte meg a hétvégét, de meghozta gyümölcsét! Legnagyobb örömünkre a diákok sok új tapasztalattal, élménnyel és barátsággal tértek haza.

A búcsú perce nekünk is legalább annyira szomorúan telt, mint nekik, ugyanis az együtt eltöltött hétvége során nagyon megkedveltük őket.

Reméljük, hogy mindenki ügyesen megírta a teszteket, és szeptemberben újra találkozhatunk, már zrinyis diákként!

Horváth Henriett

12. c

Amire még mindig emlékezem...

(A 2010-ben érettségiző 13. évfolyamosok írásaiból)

Öt év hosszú idő, és bőven elég ahhoz, hogy a világ – és vele persze mi magunk is – sokat változzunk. Talán fokozottan igaz ez ránk, fiatalokra, hiszen számunkra ez az idő az életünk negyedrészt jelent, lehetetlen tehát, hogy ne hozzon valami újat, persze nem szabad elfelejteni a régi dolgokat sem, hogy tudjuk, honnan indultunk.

Öt éve nem tudtam angolul, nem volt nyelvvizsgám, jogosítványom, barátnőm, hosszú hajam, és a perspektivikus ábrázolás, az elektronhullám természetű és a paralelepipedon is teljesen új fogalmak voltak számomra. Éppen ez a sok kisebb-nagyobb változás az, ami miatt nem lehet egyetlen eseményt kiemelni a többi közül, és azt mondani, az volt a legemlékezetesebb.

Szívesebben emlékezem az apró pillanatokra, hiszen azok tették színesebbé az együtt töltött öt évet. Dolgozatok, felelések, puskázások, néha lebukások a puskával, néhány átunatkozott vagy végigtanult délután, este, néha éjszaka, és természetesen öt év beszélgetései az iskoláról, egymásról, az életről, komoly és komolytalan dolgokról. Elárasztottuk egy angol család fürdőszobáját.

Elhagytam a táskámat Erdélyben, és megfagytak az ujjaim a sítáborban. Volt, aki eltévedt a Bükkben – és ez csak egy pár pillanat abból a több ezerből, ami szükséges lenne ahhoz, hogy mindent felidézzünk. De ez fölösleges. Nem kell mindenre emlékezni, csak a jóra, abból pedig eleget kaptunk öt év alatt.

Talán az együtt töltött hétköznapiak a legemlékezetesebbek. A szünetekben való pletykálgatás, egymás cikizése - persze szeretetből, a kolis beszélgetések a csajokkal, a csoportos sírások egy-egy romantikus film miatt. Örömmel töltött el vasárnaponként visszajönni a koliba, ami persze nem volt mindig így. Vasárnap estétől hétfő kora hajnalig dumáltunk. Örültünk, irigykedtünk, néha szomorúak voltunk.

Turcsa

Évről évre egyre izgalmasabb, szebb helyekre látogattunk, de nem felejtettem el azt a kirándulást, amikor először találkoztam az osztályommal. Zánkán a majd egy hét ismerkedés nagyon hasznos volt, s ebben a táborban ismertem

meg a későbbi szobatársaimat, akikkel elhatároztuk, hogy a kollégiumban egymás „családja” leszünk. A közös játékok összehozták az embereket. Mindenki mindenkivel jóban volt.

bsck

A sítáborban Iglón voltunk elszállásolva, a sípálya nem messze volt innen. Öt napon át minden reggel kimentünk a sípályára. Első nap még csak a parkolóban próbálkoztunk, majd felmentünk a sípálya alsó részére, ahol a hóékét gyakoroltuk. Úgy éreztem, egyre jobban megy, és alig vártam, hogy felmehessünk a felvonóval. De ez előtt még jól be kellett gyakorolni a tanultakat. Két oktatónk lelkesen tanította nekünk a mozdulatokat. Egyenként csináltuk meg keresztben a pályán. Rám került a sor, és az oktató biztatni kezdett és dicsérni. Kár volt, mert én elkezdtem nevetni, majd elestem, és elkezdtem pontosan az oktató felé csúszni. Egyre csak gyorsultam, és nem tudtam felállni. Elsodortam a síoktatót is. Az egész osztály engem figyelt és nevetett. A pálya alján álltam meg, a bokám pedig kificamodott. Elég szerencsétlen helyzet volt, de visszagondolva vicces is. Az biztos, hogy egy életre elment a kedvem a síeléstől.

A Profi

A 10. és 11. évfolyamon a sítáborokban az első napok oktatással kezdődtek, de persze már alig vártuk, hogy megkapjuk a felvonójegyeket, és meghódíthassuk a csúcst. Végre valahára ez is elérkezett, meg sem álltunk, míg a felvonó a hegytetőre nem ért. Onnan lenézve gyönyörű látvány tárult a szemünk elé. A havas fenyőerdők a környező lankákon, a síközpont gyöngysorként világító épületei a völgyben, és a szomszédos pályák síelői, akik apró fekete pontoknak tűntek csupán a nagy „fehérségben”. A legnagyobb élmény azért mégis a lesiklás. Mikor nagyobb gyorsulással indul el az ember a piros vagy épp a fekete pálya tetejéről – mert ilyen is volt –, mint egy utasszállító repülőgép a kifutó végéről, aztán leírja az első íveket csak úgy száguldv a többi síelővel együtt, szerintem utánozhatatlan élmény. Ja és persze a nagyobb nál nagyobb esésekről ne is beszéljünk.

Bonyhádön az egész idő a sportról szólt, volt, aki focizott, röplabdázott, kosarazott, de olyan is volt, aki az asztaliteniszből csillogtatta meg a tehetségét. Péntek este próbáltunk új ismereteket kötni, az ottani fiatalokkal sétáltunk, majd beültünk egy hangulatos helyre kólázni, hogy még jobban megismerjük egymást. Szombaton egész nap sportoltunk, és a lányfociban szereztünk egy bronzérmét is. Este búcsúbulit szerveztek nekünk. Vasárnap fájdalmas búcsút vettünk az új barátoktól, és megbeszéltük, hogy „még találkozunk”.

Kacsá

Erdélybe utazási irodával mentünk, így a programok már előre meg voltak szervezve. Egy kicsit megismertük az erdélyiek életét, hogyan őrzik még a magyar hagyományokat annak ellenére, hogy egy másik országhoz tartoznak. Ami nekem legjobban tetszett, az a Békás-szoros volt. A hegytetőn kirakott minket a busz, s keresztül-sétálhattunk a szoroson. Lélegzetelállító volt sétálni a hatalmas sziklafalak között, felnézni a kék égre, hallgatni a közelben csordogáló kis patakot. Még ma is úgy emlékszem rá, mintha csak tegnap történt volna. Sokunk fejében megfordult, hogy szívesen élnénk ott. Szívőől köszönöm a programnak és az iskolának, hogy ilyen emlékekkel gazdagodhattam.

Babá

A gyönyörű tájak, az őszinte, nyíltszívű emberek mindannyiunkban elindítottak valamit. Hogyan írjam le mindazt a csodát, amellyel idegenvezetőink megismertettek? Hogyan is lehet legjobban kifejezni azt a varázst, ami ott, akkor magával ragadott? A piknikek, az erdélyi töltött káposzta kielégítették mindenki gasztronómiai igényét. A helyi emberek kedvessége, magyarsága csordultig töltötte az ember szívét. Ha mindez még nem lenne elég ahhoz, hogy valaki a bibliai Kánaánban érezze magát, a csodás természeti kincsektől biztosan elámult. Mesés kalandozásunk tetőpontja a Gyilkos-tó s a Békás-szoros volt.

Csutkus

A berekfürdői önismereti tréning az osztály számára lelki feltöltődést jelentett. Először magunk sem hittünk benne, hogy ez a program valamilyen befolyásolna minket, de a végén mi magunk is meglepődtünk. A játékok, feladatok során jobban összekovácsolódtunk, új oldalról ismerhettük meg

egymást. Az elején úgynevezett szerződést kötöttünk csoportvezetőinkkel, megegyeztünk a betartandó szabályokról. Már az első este érdekes feladatot kellett végrehajtani, amiben kreativitásunkra, összetartásunkra volt szükség. A megoldásunk sikeres volt, és büszkén tapasztaltuk, hogy mégis csak össze tudunk fogni. Később már kis csoportokban dolgoztunk, és beszélgetések hatására többen elérékenyültünk. Ekkor vigasztaltuk egymást. Máskor voltak, akik kicsit összevesztek a feladat végrehajtása során, mert megbántódtak. Ilyen sokféle érzés kavargott akkor mindenki. Az öröm- és bánatfalakra mindig írhattunk, amit mindenki szívesen csinált.

Orsi

Rögtön az osztály számára még ismeretlen repülőúttal kezdődött az angliai kirándulás. Aztán a felejthetetlen tíz nap Londonban és környékén. Lenyűgöző látvány tárult elénk. Tetszett, hogy a többmillió városban soha nem láttam két egyformán öltözött embert. Mindenki saját stílust képviselt, az emberek mégsem néztek ki senkit maguk közül. Végigjártuk a Harrod's nagyobb részét, s bár tudtuk, hogy vásárolni semmit sem fogunk, mégis élvezettel nézelődtünk. Az időjárás szélsőségei, az hogy megérkezésünk napján zuhogott az eső, utolsó ott töltött óráinkban pedig óriási pelyhekben havazott, nem igazán zavart minket.

Marcshee

London Eye

Már a repülőtéren is izgalmas és vicces dolog történt: „eltévedtünk”, aztán a csomagjainkat nem találtuk, de végül minden megoldódott, s én erre is csak mosolyogva emlékszem vissza. Azután ott volt Róma: azt hiszem, mindenkit lenyűgöztek az épületek, a hangulat, az emberek kedvessége. Egy másik kisváros, Montecatini is elnyerte mindannyiunk tetszését nyugodt, kellemes hangulatával, ugyanakkor még este sem állt meg az élet: csak ülni a szálloda előtt és beszélgetni is szórakoztató volt, a libegő és közösen tett séták is örök emlékek maradnak. Nekem a helyi ételek is ízlettek, különösen a spagetti. Nagyon kellemes volt, szinte semmire sem panaszkodhattunk. Ez volt az egyik legcsodálatosabb hely, ahol valaha is jártam, s bármikor szívesen visszamen-nék.

Vé

Talán az volt a legjobb, amikor az osztállyal Kölcsén voltunk bentmaradós hétvégén. Tanösvényeken jártunk, belemerültünk a természet csodáiba, túráztunk. Itt az osztállyal „nagyon együtt voltunk”. Az ételek szokatlanul finomak voltak, és a kevésbé kötött programnak köszönhetően sikerült egy lazább hétvégét végigélveznünk.

m_nus

Az egyik legkedvesebb emlékem a világjáró találkozó szervezése. Ez volt az első igazán nagyszabású rendezvényszervezés életemben. Emlékszem, pénteken már alig vártuk, hogy az ország különböző részeiről megérkezzenek évfolyamtársaink. Amikor az első busz begördült, találgattuk, vajon kinek a csoportja lehet. Aztán szépen lassan megérkezett mindenki. Az ismerkedés gyorsan ment, új barátokra tettünk szert. Este egy gálaműsort adtunk. Másnap bemutatták az általuk választott országokat, ahol egy-két előadás nagyon viccesre sikeredett.

A szabadban megrendezett városismereti vetélkedő is jó volt. Harmadik nap az eredményhirdetés után már csak a lazítás várt ránk, ki a vadasparkba, ki az élményfürdőbe ment. A negyedik nap a búcsúzkodásról szólt. Olyan barátokra tettünk szert ez idő alatt, akiket soha nem felejtünk el.

Egy Ananász

Világjáró- a szervezők csapata

Sikerült az öt év alatt önállóvá, ha mondhatom így, felnőtté válni. Ehhez nemcsak a jó emlékek, tapasztalatok segítettek hozzá, hanem bizony a rossz dolgokon is el kellett gondolkodni, s tanulni belőlük. Bármit is mondanak mások, életem legszebb éveit töltöttem itt.

Mit adott nekem a program?

2006. szeptember 1-je óta az Arany János Tehetséggondozó Program diákja vagyok. Ez számomra az első és a legnagyobb ajándék a programtól, hiszen ha nem vettem volna fel, akkor rengeteg dolog csupán álom maradt volna számomra. Ezzel szerintem a többi osztálytársam is egyetért. De pontosan mik is ezek a dolgok? Ezeket szeretném most kifejtetni.

Milliónyi emlékfoszlány kavargó most a fejemben, melyekből nehéz egyet is kiragadni, de még nehezebb utána a többit valamilyen logika szerint papírra vetni. A legjobb az lesz, ha időrendben teszem ezt.

Az első ilyen emlékfoszlányom a zánkai táborhoz fűződik, ahol először találkoztunk egymással mint egy igazi osztály. A diákszállón nemcsak mi, hanem az összes AJTP-s kilencedikes diák ott tartózkodott az ország minden zegzugából. Feledhetetlen napok voltak ezek. Új barátságok, új szerelmek alakultak ki. De a legfontosabb, hogy megismertük egymást, az újdonsült osztályfőnökünket, azaz Gyöngyi nénit, valamint csoportnevelőnőnk, Erika nénit, még a sulis kezdete előtt.

A következő esemény Bonyhád, majd Pécs volt, ahol bemutatkoztak osztályunk sport-illetve művészetei. Szívünket, lelkünket beleadva a nehéz munka meghozta a gyümölcsét, a versenyeken eredményesen szerepeltünk: Bonyhádon fociban a 3., Pécsen tánc kategóriában az 1., énekben pedig a 2. helyet szereztük meg. A megmérettetések után pihenésként városnézésen, valamint más egyéb kulturális tevékenységeken vehettünk részt, hála a programnak.

Évközben a kemény tanulás eredményeként megszereztük a 7 modulból álló ECDL bizonyítványt, teljesen ingyen, programpénzből. A kemény munka után mindig jól jön egy kis szellemi felfrissülés, ennek érdekében ki zeneiskolába, ki tánciskolába, ki grafikai szakkörre járt, mondanom sem kell, a programnak köszönhetően teljesen ingyen.

A programnak van egy alapfeltétele: minden hónapban egy hétvégét kell eltölteni az osztállyal közösen bennmaradós hétvége címszó alatt. Személy szerint ezeket élveztem a legjobban. De mit is csinálunk egy ilyen bennmaradósan? Gyakorlatilag bejárjuk az egész világot. Lehet egy picit túloztam, de az biztos, hogy bejárjuk hazánk apró falvait, templomait, múzeumait, színházait, közben megismerjük hazánk nevezetességeit, látványosságait. Minden évben legalább egyszer külföldre is eljutunk. Barangoltunk már Romániában, vásároltunk Ukrajnában, síeltünk Szlovákiában, csónakáztunk Olaszországban, valamint fejlesztettük nyelvtudásunkat Angliában. Mindezt teljesen ingyen. Ezt nevezem én fantasztikusnak és felbecsülhetetlennek egyben. Ha nem ebbe az osztályba járnék, valószínűleg nem jutottam volna el ennyi csodálatos helyre, és nem gazdagodtam volna ennyi szép és kellemes élménnyel.

Ha már a nyelvtudás fejlesztését említettem, feltétlenül le kell írnom a program által szervezett angol nyelvi tábor, amely hozzájárul a sikeres nyelvvizsga megszerzéséhez. Ezekért sem kellett egy forintot sem fizetnünk, nem csak a táborért, de még a nyelvvizsgáért sem.

Lehetőségünk van gépjármű-jogosítvány megszerzésére is, ugyanis ezt is fizeti számunkra a program. Sokan igen messze lakunk Nyíregyházától, de a program helyet tud biztosítani a kollégiumban a jogsi megszerzése ideje alatt. Ugyanis a nagy többség ezt nyáron teszi meg.

Legfrissebb élményem egy tanfolyam elvégzéséhez fűződik, melynek elvégzése után megtanultam, hogy mit kell csinálni, ha egy eszméletlen embert találok az utcán vagy éppen mi a teendő, ha a szemem előtt esik össze valaki egy rendezvényen. Mindezt a „JESZ” tanfolyam keretében.

Hirtelen ennyi fontosabb dolog jutott eszembe, remélem, nem felejtettem ki semmit. Az apróbb dolgok említésétől, mint például a kellemes karácsonyi ajándékok, most eltekintettem, de azt hiszem, ezek nélkül is megértheti az olvasó, milyen sok felbecsülhetetlen értékeket kaptunk a programtól. Azt hiszem, ezek után már csak köszönettel és hálával tartozom a programnak.

Juhász Attila
12/c

Már 3. éve vagyok az Arany János Tehetséggondozó Program tanulója és eddig felejthetetlen élményekben és páratlan lehetőségekben volt részem: rengeteg külföldi és belföldi utazás, sok színes program, verseny.

Már az osztály megismerkedése is egy hangulatos helyen, Zánkán történt. Itt is változatos és érdekes volt a program: strandolás, hajókázás, városnézés, mozi, diszkó illetve új ismeretségek, kapcsolatok szövődtek.

Kilencedikben még sok országon belüli helyre ellátogattunk: Miskolctapolca- barlangfürdő, Debrecen- Da Vinci kiállítás, Nyíregyházi Állatkert és persze a remek szlovákiai síelés. Ez nagy élmény volt, mivel közülünk még senki sem volt síelni.

Tizedikben egy külföldi úttal kezdődött az év. Erdélyben töltöttünk öt csodálatos napot. Találkoztunk a határon túli magyarokkal, akik nagyon vendégszeretőek voltak. Megnéztük a Békás-szorost, Medve-tavat és sok régi műemléket. A további utazások is rendkívül sokszínűek voltak: budapesti nevezetességek, Szeged, Síkfőkút gyönyörű tájai és nem feledkezhetünk el a berekfürdői közösség fejlesztő hétvégéről sem.

Az idei tanévet ukrainai úttal kezdtük. Itt elképesztő dolgokat láttunk: hatalmas társadalmi különbségek, a legszegényebb kunyhóktól a hatalmas palotákig, és hogy az itt élő magyarok mennyire büszkék magyarságukra, hiszen még 50 diákkal is működtetnek gimnáziumot magyar nyelven történő oktatással. Megnéztük a Vereckei-hágót is, ahol megemlékeztünk honfoglaló őseinkről. Mivel Rahóra nem sikerült eljutnunk, így októberben visszalátogattunk.

Az eljövendő évek is sok fantasztikus utazási lehetőséget tartogatnak majd: idén megyünk Angliába, jövőre Olaszország, aztán Lengyelország lesz az úti cél. És ezek csak az ingyenes kirándulások voltak a sok lehetőség közül.

Ezen kívül rengeteg versenyen vehettünk részt, ahol megmutathattuk képességeinket és mindezt az Arany János Tehetséggondozó Program állta: matematika, magyar, fizika, informatika, angol, földrajz és különböző sportversenyek. Ezeken a legtöbb alkalommal dobogós helyezést értünk el, ez az iskolára is jó fényt vet.

Mivel mostanában az informatika szinte minden területen szükséges, nagy hasznát vesszük az ECDL vizsgáknak, aminek megszerzésére szintén a program adott lehetőséget. Ezen felül még egy nyelvvizsga letételét is finanszírozzák, amire majdnem minden egyetemen szükségünk lesz. Miután a nyelvvizsgánk megvan, az autóvezetői tanfolyamot is biztosítják. Ezek nagy összegű támogatások, melyeket önerőből nem biztos, hogy meg tudnánk engedni magunknak.

Évente a különböző AJTP-s iskolákban megrendezésre kerülnek országos

versenyek, ahol megismerkedhetünk másokkal és ismeretségeket köthetünk.

A kötelező kollégiumi bentlakásnak vannak jó és rossz oldalai is: megtanulunk alkalmazkodni egymáshoz, segítünk egymásnak a tanulásban, és önállóbbak leszünk; viszont néha kicsit sok, hogy napi 24 órában össze vagyunk zárva.

Örülök, hogy az Arany János Tehetséggondozó Program tanulója lehetek, mivel páratlan lehetőségekkel, felejthetetlen élményekkel, ismeretekkel és talán életre szóló barátságokkal lettem már eddig is gazdagabb.

Lakatos Zsófia

11.c

Aranyos aranyok

Az arany mindig az érték fokmérője volt. Egy ország gazdagságát jelentette, hogy mennyi aranya van, vagy nincs. Az ember a pénzét aranyba fektette, mert úgy gondolta, hogy ez az, ami időtálló.

Válság a közoktatásban, válság a gazdaságban, az egészségügyben. Most, hogy egyre jobban közeledik a 2010/2011-re felvehető aranyosok megmérettetése, egyre több embert foglalkoztat a kérdés, vajon marad-e, kibírja-e a válságot az aranyosok programja. Én, mint aranyos diák is elgondolkodtam ezen, mert azt hiszem, nem kétséges számomra a program értékállósága. Az a másfél év, ami mögöttem van, kétséget kizáróan bizonyította számomra, hogy életem legjobb befektetése ez a program. Vajon eljutnak-e ezek a gondolatok a döntéshozókhoz, akik sokszor csak a számok világában élnek, és anélkül döntenek, hogy a számok mögé néznének... Kellenek még értékek, melyeket nem pénzben mérnek, amelyek megmutatják a lélektől lélekig vezető utakat, melyek igen fontosak a ma emberének!

„Igazából az élet sohasem lesz tiszta szivárvány.

De meg kell próbálnunk színt vinni bele.

Nem ostoba felszínes tarkaságot, hanem olyat, ami már eredendően benne van, mint az ég kékje, a fák zöldje, a nevetés pirossága és a madarak aranysárga éneke.”

Balogh Ivett
10. C

A jubileumi rendezvényre elkészítettünk egy bemutatkozó filmet, melyet Kéry Péter, a Kölcsey Televízió munkatársa – iskolánk egykori tanítványa – rendezett. A kisfilm alapjául az alábbi forgatókönyv szolgált, melynek szerzője Kobzos István.

Érkezünk és indulunk

Mikor elindultunk Szabolcs-Szatmár-Bereg megye valamelyik kistelepüléséről, még nem gondoltuk, hogy egy hosszú utazás veszi kezdetét. Az első találkozásunkkor a felvételi válogatáson még nem is sejtettük, hogy az Arany János Tehetséggondozó Programba való bekerüléssel életformát is választunk, az utazást. Nyíregyháza, Zánka, az első országos találkozó, Szurdokpüspöki, a zrinyis verébtábor – ezek voltak az első állomások.

A legérdekesebb kalandunk a tudomány területére vezetett. Soha nem hallott szavak, ismeretlen módszerek, és a legmodernebb oktatási eszközök vártak minket. Az öt év során voltak ugyan megállók tanulmányainkban, voltak szokatlan iskolai helyzetek, például, amikor a diák tanította a tanárt, de nevelőink biztos kézzel vezettek minket a végállomás, az érettségi felé.

A versenyzés is elválaszthatatlan társunk lett, ha akartuk, ha nem. Talán nincs is olyan tantárgy, amelyből valamelyik diáktársunk ne akarta volna bebizonyítani, hogy ő a legjobb. Néhányan még a pesti srácokat is megelőzték a versengésben, és az oktatási minisztertől vehették át az 1956-os vetélkedőn megszerzett fődíjat, a párizsi utazást. És volt olyan verseny is, melyet mi szerveztünk a többi „aranyos” diáknak hagyományt teremtve.

Utazásunk során a legbiztosabb pont, ahová mindig visszatértünk, a kollégium volt. Nem hittük az elején, hogy ennyire meg lehet szeretni. Valódi otthonunkká váltak a szobák, a tantermek, és minden eldugott helye az épületnek. Még szüleink is úgy látták, hogy jó helyre kerültünk, hiszen az ünnep fényét, az ott-hon melegét is meg tudtuk idézni. A barátságok, az éjszakába nyúló világmegeváltó beszélgetések életre szóló élményeket jelentenek.

Ki gondolta volna, hogy utazni lehet a kollégiumok és a gimnázium között is? Az Arany János Tehetséggondozó Kollégium létrejötte után ugyanis utazni kezdtünk a város egyik végéből a másikba is. Az új kollégiumról sokáig csak beszéltek, aztán csak egyszer birtokba vettük az új szobákat, tantermeket, a könyvtárat és az óriási tornatermet is.

Felfedező útra indultunk a művészetek világában is. Voltak, akik a kezüket, voltak, akik a lábukat, és voltak, akik a hangjukat tették próbára. Tanáraink segítségével országos eredmények, díjak koronázták erőfeszítéseinket, és az iskola kulturális életét is sikerült gazdagítanunk.

Kipróbáltuk magunkat a sportban is; ki így, ki úgy. Az idei tanévben kiderült, fociban a nyíregyháziak a legjobbak, bár tanárcsapatunkról ez nem igazán mondható el.

Amiről szüleink csak álmodtak, az megadatott nekünk: kinyílt előttünk a világ. Utaztunk busszal, vonattal, hajóval, repülővel, vaporettóval, felvonóval. Láttunk várakat, templomokat, folyókat, régi és modern épületeket, fényt és árnyékot.

Tanáraink arra is odafigyeltek, hogy felkészüljünk az életre. Szembesítettek minket az illúzióval és a valósággal. Megismertük önmagunkat és a társainkat, megtanultunk együtt és önállóan is dolgozni.

Ám minden utazás véget ér egyszer. Nem is gondoltuk, hogy ez ilyen hamar bekövetkezik.

S most újabb utazás vár ránk, melyet mindenkinek egyedül kell megtennie. Fölszállunk arra a vonatra, amely talán Debrecenbe, esetleg Budapestre, vagy Pécsre visz tovább minket, de mindannyiunk csomagjában ott lapul valami, amit csak a Zrínyiből vihattunk tovább.

borító

V. Képek

„Az életben nem a mérföldkövek, hanem a **pillanatok** a fontosak.”

Rose Fitzgerald Kennedy

2001-2006

*Osztályfőnök: Dr. Szilágyi László
Kollégiumi csoportvezető: Törös Erika*

2002-2007

*Osztályfőnök: Nagy Andrea
Kollégiumi csoportvezető: Deme Anna*

2003-2008

Osztályfőnök: Németh Gyula

Kollégiumi csoportvezető: Dr. Farkas Károlyné

2004-2009

Osztályfőnök: Bajdik Gabriella

Kollégiumi csoportvezető: Dr. Bileczné Halász Annamária, Tündik Tamás

2005-
Osztályfőnök: Antal Attiláné
Kollégiumi csoportvezető: Ottóházi László

2006-
Osztályfőnök: Szabóné Kovács Gyöngyi
Kollégiumi csoportvezető: Törös Erika

2007-

Osztályfőnök: Vasenszki László, Gincsei Zoltán

Kollégiumi csoportvezető: Deme Anna

2008-

Osztályfőnök: Takácsné Fazekas Julianna

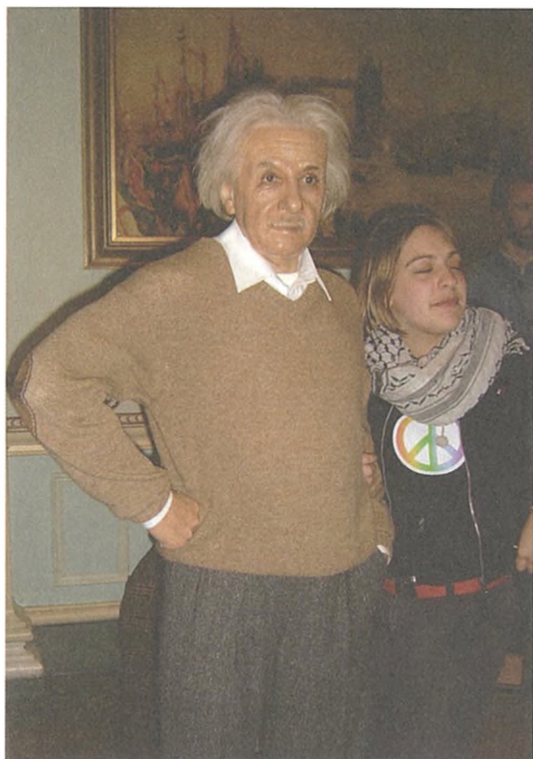
Kollégiumi csoportvezető: Papp Ágnes, Tündik Tamás

2009-
Osztályfőnök: Siető Andrea
Kollégiumi csoportvezető: Szűcs Róbert

Greenwich – a 0. hosszúsági fok

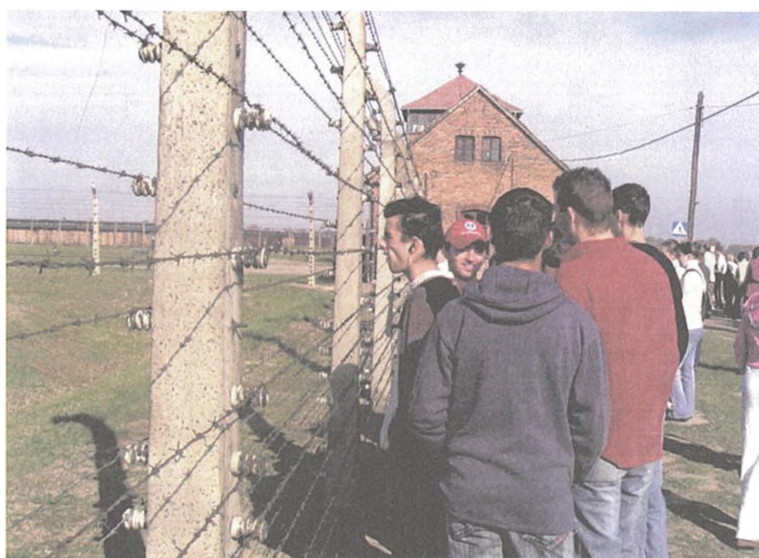
Amikor a tehetségek találkoznak... a Mme Tussaud's Panoptikumban

Anglia – a Chaucer Centre előtt

A Globe előtt – Hát igen, az angol időjárás...

Auschwitz

Egy izgalmas bennmaradós hétvége

Az aranyosok legyőzik az akadályokat

AJTP felvételi – Vajon ki lesz jövőre zrinyis diák?

Tartalomjegyzék

Huszárné Kádár Ibolya: Beköszöntő gondolatok	5
I. Az Arany János Tehetséggondozó Program története.....	7
• Pintér Miklós: Csatlakozásunk és első lépéseink... ..	8
• Kindrusz Pál: Az AJTP felvételikén nyújtott tanulói teljesítmények összehasonlító elemzése	12
• Nagy Andrea: Az Arany János Tehetséggondozó Program számokban.....	19
• Expanzió Humán Tanácsadó: A Hátrányos Helyzetű Tanulók Arany János Tehetséggondozó Programjának értékelése	23
• Pintér Miklós: Újabb kollégiummal gyarapodik a Zrínyi	27
• Nagy Andrea: Kollégiumi élet máshogy	30
• Dr. Szilágyi László: Az első „golyák” a tehetséggondozó programban ..	33
• Tisza Zsuzsanna: Életpálya-építés.....	37
• Németh Gyula: Az önismereti tantárgyi program transzferhatásai a természettudományok tanításában.....	39
• Garamvölgyiné Ács Mária: A tehetséggondozó programról a pedagógus szemével	43
• Huszárné Kádár Ibolya: Volt egyszer egy tanévnyitó.....	45
II. Akikre büszkék vagyunk.....	51
• Szikszai László.....	52
• Lakatos Adrienn.....	54
• Paragh Anita	57
• Kádár János Szabolcs.....	59
• Sipos Zoltán	62
• Hegedűs Zsófia.....	64
• Fekete Kinga.....	66
• Bíró Bernadett	68
III. Barangolás Európában.....	71
• Banu Ferenc: Gondolatok egy bennmaradás hétvégéről	72
• Varga Zsuzsanna: Erdély	74
• Liskány Orsolya: Erdélyben jártunk.....	76
• Lakatos Zsófia: Kárpátalja.....	78
• Tóth Dóra, Virágh Nikolett: Hova, de hova, de hova.....	80
• Kovács Nándor: Olaszország diákszemmel.....	81
• Havas Ádám, Szászi Tamás: A Kirándulás.....	84
• 9. c osztály, Szűcs Róbert: A lejtő ördögei	86

IV. Mindennapok: „ARANY-os” élet a Zrínyiben	89
• Dr. Szilágyi László: Világjárókat Nyíregyházán.....	90
• Paragh Anita, Bécsi Mária: Szabadságharcos – Freedom Fighter	93
• Huszárné Kádár Ibolya: Rendhagyó történelemóra Párizsban.....	96
• H. Németh Katalin: A rajzsakkör.....	99
• Banu Ferenc: A tálentumról.....	101
• Tündik Tamás: Sportsikerek az AJTP-ben.....	108
• Mucsányi Nikolett: Emocionálisan vezérelt muszkuláris effekt, azaz tánc a 12. c.....	112
• Kocsis Adrienn, Bihari Zsófia: Az AJTP és az informatika	115
• Biszku Péter: A JESZ.....	116
• 9. c osztály: Karácsonyi ének	118
• Horváth Henriett: Az Arany János Tehetséggondozó Program felvételi.....	120
• 13. c osztály: Amire még mindig emlékszem.....	122
• Juhász Attila: Mit adott nekem a program?	128
• Lakatos Zsófia: Élet a 11. c-ben	130
• Balogh Ivett: Aranyos aranyok.....	132
• Kobzos István: Érkezőnk és indulunk	133
V. Képek	135

